

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

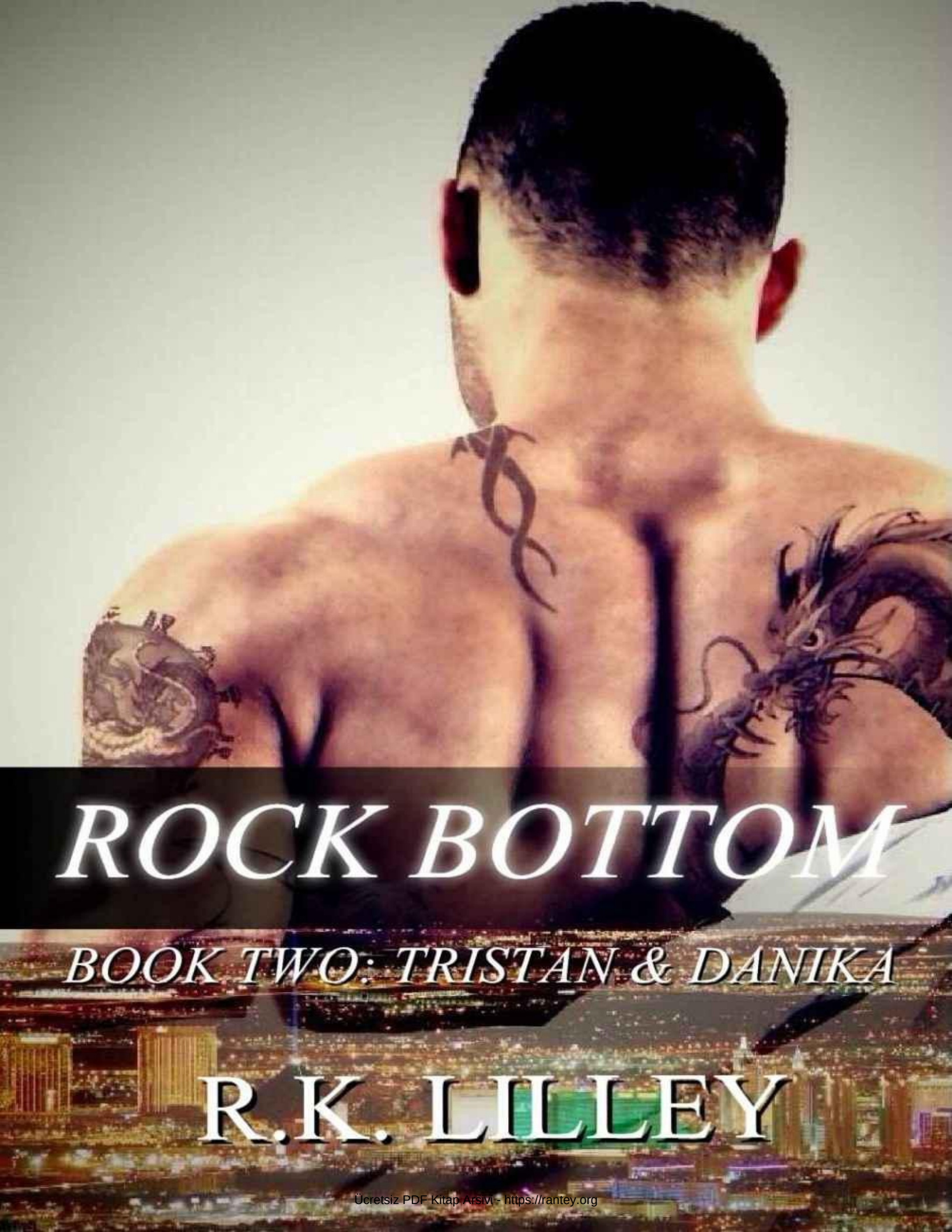
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROCK BOTTOM

BOOK TWO: TRISTAN & DANIKA

R.K. LILLEY

İçindekiler

Başlık	
Sayfası Telif	
Hakkı İthaf	
Rock Bottom	
R.K. Lilley tarafından	
yazılan kitaplar	
PROLOGUE	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm	
Onbirinci Bölüm	
Oniki Bölüm	
Onüçüncü Bölüm	
Ondördüncü	
Bölüm Onbeşinci	
Bölüm Onaltı	
Bölüm Onyedinci	
Bölüm Onsekizinci	
Bölüm	
Ondokuzuncu	
Bölüm Yirmi	
Bölüm Yirmi Bir Bölüm	
Yirmi İki Bölüm Yirmi	
Üç Bölüm Yirmi Dört	
Bölüm Yirmi Beş Bölüm	
Yirmi Altı Bölüm Yirmi	
Yedi Bölüm Yirmi Sekiz	

Yirmi Dokuzuncu Bölüm
EPILOG
Lovely Trigger
CROSSOVER için Teaser

Kaya Dibi

R.K. Lilley

Copyright © 2013 R.K. Lilley

Tüm hakları saklıdır.

ISBN-13: 978-1628780062 (R.K. Lilley)

ISBN-10: 1628780061

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap herhangi bir basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

izin alınmadan elektronik ortamda yayınlanamaz. Bu bir kurgu eseridir. Olayların gerçek hayatla veya karakterlerin gerçek kişilerle benzerliği tamamen tesadüfidir. Yazar, ticari marka olarak kabul edilen

Bu kurgu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin statüsü ve ticari marka sahipleri.

Bu, SC'lerim Raine Miller ve KatieAshleyiin.

uz için teekkrlerSizi seviyorum sürtükler.

konutuğun

KAYA DİBİ

İKİNCİ KİTAP TRISTAN & DANİKA

Aşkları kaçak bir yük treninin gücüne ve aynı derecede yıkıcı olma potansiyeline sahipti.

Kötü Şeyler'in fırtınalı devam kitabı, ilk kitabın kaldığı yerden devam ediyor. Derin bir kayıpla sarsılan Tristan ve Danika, parçaları bir araya getirip birlikte bir hayat kurmak için mücadele ediyor, ancak bir ömür boyu süren katı alışkanlıklardan kaçmak o kadar kolay değil.

Rock Bottom bizi bağımlılık ve arzu, aşk ve ıstırap arasında çift bakış açılı bir yolculuğa çıkarıyor ve bu karakterler Grounded'da tanıtıldığından beri sorduğumuz soruyu yanıtlıyor: "Tristan ve Danika arasında ne oldu?"

DANİKA

Aşk bile bizimki gibi bir düşüşü hafifletemezdi. Tristan'a olan aşkım o kadar büyüktü ki, onun tarafından tüketildiğimi hissettim ve yine de, birleşik şeytanlarımızı yenmek için yeterli değildi.

Mücadele ettim. Bağırdım ve çığlık attım. Tırmaladım ve tekmeledim.

Deli gibi dövüştüm ama en kararlı dövüşçüler bile kırılmadan önce durmak zorundadır.

Kimse onun için savaşmadığımı
söyleyemezdi. "Seni seviyorum,"
dedim kulağına usulca.

Beni daha sıkı kavradı "Seni asla kaybedemem Danika Buna dayanabileceğimden emin"

"Ben varım. Ve hiçbir yere gitmiyorum. Asla."

O sözleri söylerken ciddiymdim ama hayatın bizim için başka planları vardı. O dövüş için hayatımı verebilirdim. Aslında, neredeyse veriyordum.

TRISTAN

O bir taneydi.

Eğer bir şüphem varsa bile, artık yoktu. Son nefesimi verene kadar düşüneceğim, özleyeceğim kişi oydu. Yarın onu kaybetsem, aşık bir aptal gibi hasretini çekerdim.

Bu, hayatınızda sadece bir kez yaşayabileceğiniz türden bir

aşktı. Bu kitap 18 yaş ve üstü okuyucular için

hazırlanmıştır.

R.K. LILLEY'İN KİTAPLARI

UÇUŞTA (HAVADA #1) MIL

YÜKSEKLİĞİNDE (HAVADA

#2) YERE INMIŞ (HAVADA #3)

LANA (HAVADA BİR ROMAN)

ATEŞ SOLUMAK (HERETIC DAUGHTERS #1)

KÖTÜ ŞEYLER (TRISTAN & DANİKA #1)

ROCK BOTTOM (TRISTAN & DANİKA #2)

VE ÇOK YAKINDA...

LOVELY TRIGGER (TRISTAN & DANİKA

#3) CROSSING FIRE (HERETIC DAUGHTERS

#2) MR. GÜZEL (HAVADA #4)

ÖNSÖZ

DANIKA

Derin bir nefes aldım, yüzüm dünyanın en kutsal göğsüne gömülmüştü. Bir süredir uyanıktım ama kalkmayı düşünmemiştim bile. Ben mi Tristan'a daha çok sarılmıştım yoksa o mu bana emin değildim. Birbirimize sarılarak uyumuştuk ve anlayabildiğim kadarıyla ikimiz de bir santim bile kıpırdamamıştık.

Bacağımı kalçasına atmıştım, kolumu yanına dolamıştım, tişörtünü avucumun içinde canımı kurtarmak için tutuyormuşum gibi kavramıştım. Yalan söylüyordum.

Diğer kolumda da uyuşmaya yetecek kadar ağırlık vardı ama yine de hareket etmeyi düşünmedim bile.

Kolunu omuzlarıma atmış, bir bacağını benimkinin arasına sokmuştu. Kendi tişörtümün kaburgalarıma kadar yükseldiğini hissedebiliyordum, eli tişörtümü sırtımdan avuçluyordu. Birbirimize ayna tutuyorduk, uykuda bile birbirimize sımsıkı sarılıyorduk.

Kıpırdadığını hissettim ve ona bakmak için başımı kaldırdım.

Güzel altın rengi gözleri uykunun verdiği boşlukla kırışıyordu. Hatırladıkça tatlı bir unutkanlıktan şafak vakti dehşete dönüşmesine tanık oldum.

Birini kaybetmenin en kötü yanının bu olabileceğini düşünmüştüm. Uykuyla uyanıklık arasındaki o an, kaybınızı tekrar hatırlamak ve kabullenmek zorunda kaldığınız, hayatınızın değiştiği ve değerli Kardeşinin cenazesinin üzerinden bir aydan biraz fazla zaman geçmişti ve hâlâ hersabah o korkunç farkındalık an

Cenazeden iki gün sonra Tristan'ın annesi ondan evi terk etmesini ve bir daha geri dönmemesini istemişti. Ne kadar yanlış olsa da, annesinin Jared'in ölümüyle ilgili tüm suçu Tristan'a yükledi. Yaşadığı onca şeyi göz önünde bulundurduğumda, bu düşüşü iyi karşılayacağını düşünmüştüm ve kendi kederinden kurtulduktan sonra fikrini değiştireceğinden emindim, ama şu ana kadar öfkesinde ısrar ediyordu.

Ona kızmamak için kendimi zor tutuyordum. Ama kendime tekrar tekrar, sadece çok acı çektiğini ve bu acının dışarıya taşabileceğini söyledim. Tristan'ı seviyordu ve bu yüzden bunu atlatacaktı.

Tristan onun reddini iyi karşılamıştı, her şey düşünüldüğünde, ama şimdi bana her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı ve bunu atlatmasını sağlamaya kararlıyım.

Geçen ayı benim yanımda geçirmişti. Hâlâ kendi dairesi vardı ama annesinin evinden ayrıldığımızdan beri her gece Bev'in evinde kalıyordu. Bir saniye bile yalnız kalmak istemiyordu ve ben de bunu anlıyordum. Yalnızlık belki de kederle başa çıkarken gerekli bir unsurdu ama bu adamı hiçbir şeyden mahrum edemezdim.

Dışarı çıkmaz, günlerimizi çocuklarla oynayarak, gecelerimizi de Jerry'nin en sevdiği dizi olan *Arrested Development*'ın bölümlerini birbirimize aktarana kadar tekrar tekrar izleyerek geçirirdik. Sevişirdik, uyurduk, sonra tekrar sevişirdik. Rahatlama ve dikkat dağıtma, sevgi ve kaçınma zamanıydı.

Bugüne kadar o günleri kaçışların en acı tatlısı olarak düşündüm.

Gözleri sıkıca kapandı ve dudakları benimkileri aradı, dokunarak rahatlamak istiyordu. Ben de ona bunu verdim. Ona her şeyimi vermeye hazır ve istekliydim.

Parmakları gömleğimi kavrayışını gevşeterek sırtım boyunca ilerledi ve birkaç yumuşak, hızlı hareketle üzerimden sıyırdı. Gömleği sabırsız ellerimden aynı muameleyi gördü. Doğrudan temas kurarken göğsümü onunkine sürttüm, ten tene.

O benim külotumu çıkarırken ben de onun boxer-şortunu çıkardım, vücudunun ulaşabildiğim her yerini öptüm, nefesi kesilip beni çekiştirene kadar meme ucunu sertçe ağzıma aldım, elleri saçlarımdaydı.

Ellerini kalçalarımın doğru kaydırıp ve sıkıca kavradı. Sırt üstü döndü ve beni kendine doğru çekti. "Sür beni," dedi huysuzca, beni ereksiyonunun üzerine çekmek için o büyük ellerini kullandı.

Sırtımı dikleştirdim, bir elimi göğsünde dengelemek için kullanırken diğeri elimle onu girişime yönlendirdim. Onu oraya sürttüm, ne kadar hazır olduğumu hissetmesine izin verdim ve ucunun üzerimde oynamasını sevdim.

Kalçaları altımda kıpırdandı, onu nefesimi kesecek kadar içeri itti. "Şimdi," diye homurdandı, "Sabırsızlanıyorum."

Ben aşağı doğru iterken o yukarı doğru kalktı ve beni kabzama kadar oturttu.

Gözlerim kapandı, hisler beni ele geçirirken başım geriye düştü.

Sabırsız elleri kalçalarımı çekiştirip beni hareket etmeye zorlayana kadar hareketsiz kaldım, sadece bu mükemmel temasın tadını çıkardım.

Önce daireler çizdim, kıkımını kavrayıp inlemesine neden olan alaycı bir hareket.

Dudağımı ısırdım ve ileri geri sallanarak bir ritim tutturmaya çalıştım.

Bir elini yukarı kaldırdı, göğsümü yoğurdu, diğeri eli uyluğumdan yukarı kaydđ, hatasız bir şekilde klitorisime gitti, beni lezzetli bir şekilde, yavaşça serbest bırakmanın eşiğine getiren bir daire içinde ovuşturdu.

O sihirli eller hedeflerini asla ıskalamazdı. "Lütfen," diye bağırdım, adımlarımı hızlandırarak.

Beni daha hızlı çalıştırdı ve ben ateşim varmış gibi donup kaldım, kendimden geçme dalgalarının beni ele geçirmesine izin verdim. Ben o bağımlılık yaratan yükselişten geri inerken onun içimde sarsıldığını hissettim, yüzü kendi tatmin edici salıverilmesiyle tutuklanmıştı. Onun boşalmasını seyretmeye bayılıyordum ve gözleri açılıp bana göz kırpana kadar elimden geldiğince hareketsiz durdum.

Ona yaslanmak için katlandım, yüzümü boynunun kenarına gömdüm ve onu içime çektim.

Her zaman ilahi kokardı. Ev gibi.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. Bunu her zaman söylerdi. Artık itiraf ettiğine göre bunu saklamıyordu ama yine de her seferinde içimde kelebekler uçuşuyordu.

"Seni seviyorum," dedim kulağına usulca.

Beni daha sıkı kavradı. "Seni asla kaybedemem Danika. Hayatta kalabileceğimden emin değılim."

"Ben varım. Ve hiçbir yere gitmiyorum. Asla."

Bu sözleri söylerken ciddiydim ama hayatın bizim için başka planları vardı. Ben doğam gereğı bir savaşçıydım ve kimse bizim için savaşmadığımızı söyleyemezdi. Bu mücadele için hayatımı verebilirdim.

Aslında, neredeyse yapıyordum.

Nihayet Kenny'nin telefonuna cevap verdiğimde Tristan duştaydı. Bir haftadır ikimize de ulaşmaya çalışıyordu ama garip bir içgüdü beni onunla konuşmaktan alıkoymuştu. Bu konuda kendimi kötü hissediyordum. Kenny iyi bir adamdı ve Jared için o da üzülüyor olmalıydı ama Tristan ve ben kendi küçük dünyamızda büyümüştük ve bunu bırakmak benim için zordu.

"Merhaba," diye cevap verdim, sesim kararsızdı.

"Danika!" Kenny'nin sesi telefona doldu, rahatlamıştı. "Bir haftadır seni aramaya çalışıyordum. Nasılsın? Tristan nasıl?"

İçimi çektim, suçluluk duygusuyla dolmuştum. "O iyi. Cevap veremediğim için üzgünüm. Sadece, şey..."

"Endişelenmeyin. Anlıyorum. Onunla ilgileniyorsun ve hepimiz bunu takdir ediyoruz. Teşekkür ederiz."

Bu beni şaşırttı. Onunla ilgilenmeye çalışıyordum ama arkadaşlarının bunun için bana teşekkür etmesini beklemiyordum. "Bir şey değil Kenny. Sadece onun yanında olmak istiyorum. Tristan için her şeyi yaparım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Tüm bunları atlatmasında ona yardım etmene sevindim. Sana gerçekten ihtiyacı vardı."

Sertçe yutkundum, övgüsü karşısında tılandım. Böyle şeyler duymaya alışık değildim.

"Henüz benimle konuşmak istemeyeceğini biliyorum ama ona benim için bir mesaj iletebilir misiniz?"

"Tabii ki."

"Jared'in gitarı bende. Şimdi isteyeceğinden şüpheliyim ama onun için sakladığımı bilmesini isterim. Jared ona çalmayı öğretiyordu. Bunu biliyor muydun?"

"Ben yapmadım."

"Bence bu işe yeniden başlaması onun için iyi olur. Bu onu Jared'e daha yakın hissettirecektir ve buna ihtiyacı var."

"Bunun şu anda yardımcı olacağını mı yoksa durumu daha da kötüleştireceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum. Cevabı bildiğim için sormuyordum. Bana göre her iki şekilde de olabilirdi.

"Bence yardımı olacak. Çok yakındılar. Kardeşini unutmak bir seçenek değil ve Jared'i bir bütün yapan şeye yakın kalmak en iyi yol."

onu hatırla."

Sesinden buna inandığı anlaşıyordu.

Daha sonra, çok daha sonra, Tristan'a telefon görüşmesinden ve gitardan bahsettiğim için pişman olacaktım. Bir yanımda, kendi mutsuzluğum içinde debelenmeyi ve geçmişe takılıp kalmayı seven yanımda, aramızda ters giden *her şey* için o gitarı suçlayacaktı, çünkü onu gruba ve o yaşam tarzına geri getirmişti. Ama mantıklı yanımda Tristan'ın eski alışkanlıklarına ve eski arkadaşlarına geri döneceğini ve batmasının ya da yüzmesinin kaçınılmaz olarak kendi elinde olduğunu biliyordu.

Bizi yıkıma götüren her yanlış adımı kendimiz attık ama bugün bile o gitardan nefret ediyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

DANIKA

Parti ortamına tekrar girdiğimizde, bunu güçlü bir şekilde yaptık. Aşırı uçlarda yaşayan insanlar olduğumuz kesindi, ancak konu çöküş olduğunda kendimi asla Tristan'ın ligine koymazdım. Birkaç hafta inzivaya çekilip her gece evde kaldıktan sonra tekrar dışarı çıkmaya başladık.

Tek bir gece, tek bir parti olması gerekiyordu ama Tristan'la işler böyle yürümüyordu.

Bir insanın kaybının yasını hakıyla tutabilmek için kafanızdaki sessizlikle başa çıkmanız ve hayat sizi düşünemeyecek kadar meşgul etmediğinde bunun neye dönüştüğünü kabullenmeniz gerektiğine inanıyordum. Sadece ikimiz baş başa vakit geçirdiğimizde bunun küçük bir kısmını yaşadık. Parti sahnesine yeniden başlamadan önce bunu yeterince yapamadığımızı düşünüyordum ama Tristan aynı fikirde değildi. Ne pahasına olursa olsun kafasının içindeki sessizlikten kaçmaya kararlıydı.

Onu durdurmak için kendimi çaresiz hissettim. Onun şeytanları benimkilerden çok farklıydı.

Kendimizi başka bir arkadaşın başka bir arkadaşının ev partisinde bulduk, bir şey ya da başka bir şeyi kutluyorduk. O zamana kadar bunu tamamen atlatmışım. Ev partilerinde çoğu zaman dans edilebilir müzik bile yoktu ve

Tristan neredeyse buraya geldiğimiz anda Kenny ile konuşmaya gitti. Açıkkası evde ders çalışıyor ya da dans stüdyosunda pratik yapıyor olmayı tercih ederdim.

Bu partinin teselli ödülü Frankie'nin de orada olmasıydı. Dean ve Twatalie'nin katılımını neredeyse telafi ediyordu.

Ne yazık ki, ben Frankie'yi bulmadan çok önce, Twatalie beni buldu.

Tam bir yabancı'nın mutfağından bir içecek alıyordum ki arkamdan bir ses bana seslendi.

Tanıdığım için anında kaskatı kesildim.

"Sen egzotik bir kış parçasısın, bunu kabul ediyorum. Ama sarı hummanın sonsuza dek süreceğini sanmıyorum. İlk aşkı sarışınlar, biliyorsun."

Rastgele yaptığı küçük konuşmaya yavaşça göz kırptım, sonra kocaman gülümsedim. Bununla başa çıkabilirdim. Zor olan ağzımı kapalı tutmak ve pençelerimi içeri sokmaktı.

"Hepimiz Bratz bebekleri gibi görünemeyiz," dedim, ses tonum boştu. "Doktorunuz gözlerinizi kırpma veya ağzınızı kapatma yeteneğinizi kaybettiğinizi fark ettiğinde size indirim yaptı mı? Eğer vermediyse, kesinlikle kötü bir mektup yazmalısın. Gerçi senin durumunda bir şişme bebekle ne kadar çok ortak yönün varsa o kadar iyi." Öfkeli gözleriyle doğrudan karşılaştım, yüz ifademi bir şaşkınlık ifadesi haline getirdim, dudaklarımı onunkiler gibi sürekli ve hafifçe araladım; bir şişme bebeği en iyi şekilde taklit ettim.

"Sen gerçek bir sürtüksün, bunu biliyor musun?"

Gözlerimi devirdim, yapabileceğinin en iyisi bu olduğu için hayal kırıklığına uğramıştım. Gerçek bir münazara maçına hazırdım. "Ve sen de yaşlı, yorgun bir Vegas sürtüğü, servet avcısısın."

"Daha 26 yaşımdayım!"

Gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. İfademin yaşlı kısmının istisna yaptığı tek şey olması gerçekten her şeyi anlatıyordu. "Yaşlı adamlarla yatan sürtükler köpek yılıyla yaşlanır, bilmiyor muydun?"

Benim için elini havaya kaldırmaktan ve uzaklaşırken topuklarını yere vurmaktan başka bir şey yapmadı. Erkeklerin göğüslerden hoşlandığını biliyordum ama Tristan'ın ona aşık olması beni şaşırtmıştı. Nedendir bilinmez, *onunla* uğraşmak bende hep *ona* bir şeyler fırlatma isteği uyandırıyordu.

"Neden bir şeye vurmamak istiyormuş gibi görünüyorsun? Tristan şimdi ne yaptı?"

Frankie'ye bakmak için döndüğümde ağzım alaycı bir şekilde çarpıldı. "Neyin sinir bozucu olduğunu biliyor musun? Şişme bir bebekle sözlü tartışmaya girmek ve bunun eskiden erkek arkadaşımın 'tipi' olduğunu fark etmek."

"Ahh, Twatalie. Herkesi kötü bir ruh haline sokar."

"Yemin ederim bizi takip ediyor. Son zamanlarda gittiğimiz her yerde o var." "Onu geri istiyor. Bu konuda hiç çekinmiyor."

Bu içimi burktu. Ona bir kez yüzük vermişti ve aralarında hâlâ bir şeyler olduğuna neredeyse emindim.

"Böyle bir şey asla olmaz Danika. Yüzündeki o bakışı sil. Sana bunu yapmaz, özellikle de onunla."

"Bir keresinde onları flört Aylar önceydi ama aralarında hala bir şeyler olduğunu söyleyebilirim."

"Eminim yanlış anlamışsındır." "Yanlış anladığımı sanmıyorum."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence kıskançlığınız bu konudaki muhakemenizi gölgeliyor. Uzun bir geçmişleri var, evet ve bence ona kızmaktan onun için üzölmeye başladı. Bence zor bir çocukluk geçirdi ve Tristan her zaman onu bundan kurtarmaya çalışıyordu. Kurtarıcı kompleksi var..." "Kurtarıcı kompleksi... Sence *beni* kurtarmaya mı çalışıyor?"

"Hayır. Söylediğim bu değil. Demek istediğim, o iyi bir adam ve ona her zaman sempati duydu. Bu onun değişmeyecek bir parçası. Nat'in geldiği noktadan hoşlanmıyor ama onun yaşadıklarına karşı bir zaafı var. Aslına bakarsanız, Dean'le hâlâ arkadaş olmasının nedeni de bu. Sanırım Dean zor bir çocukluk geçirdi ve bu yüzden Tristan onu bu kadar rahat bırakıyor."

"Bu yumuşak nokta bende ona bir şeyler fırlatma isteği uyandırıyor. Bu beni bir sürtük yapar mı?"

"Benim kitabımda öyle değil. Sadece yumuşak bir noktayı duygusal bir ilişki ile karıştırma. Sempati duysun ya da duymasın, artık onunla neredeyse hiç konuşmuyor çünkü bunun sizi ne kadar kızdırdığını biliyor."

"Eski erkek arkadaşlarımdan birinin bana baktığını görse onu öldürmeye çalışacağı düşünülürse bu çok adil."

"Doğru. İyi bir noktaya Senin kıskançlığından asla şikâyet edemezçünkü biri sana tuhaf baktığında manyağa dönüşüyor." "Aynen öyle."

Tristan'ı havuz kenarında gülen insan kalabalığının içinde bulduk. Kenny ile konuşuyordu, Cory ve Dean de birkaç adım ötedeydi. Grup tekrar bir araya gelmişti. Bir bakışta anladım. Ve onlara yalakalık yapıyor gibi görünen takım elbiseli adam içimi burktu.

Onu kaybetmek üzereydim. Bu düşünce hızlı ve sarsılması zordu. Ama burada bir şeyler oluyordu, grup için onu zaman ya da mesafe olarak benden uzaklaştıracak büyük bir hamle.

Beni gördüğünde kocaman gülümsedi. Jared öldüğünden beri onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Gruptan ayrılırken bana ne söyleyeceği konusunda o kadar endişeliydim ki kusmak istedim, elimi tutup beni çekiştirerek uzaklaştırdı.

"Seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyor," diye açıkladı.

Bu şeyi durdurmak için ne gerekiyorsa yapmak, oyalamak ya da kaçmak isteyerek kurşun gibi ayaklarımın üzerinde takip ettim. Saçmaladığımı biliyordum ama bunu bilmek içimdeki korkunç duyguyu durdurmuyordu. "Kulağa uğursuz geliyor," dedim ona, sesimi sabit tutarak.

"Kötü bir şey değil. Aslında bence iyi bir şey."

Evin yan tarafında küçük, özel bir köşe bulana kadar beni çekti. Yaklaştı, alnını alnıma değdirdi ve başlamadan önce gülümsedi.

"Daha yeni bir plak anlaşması yaptık."

Bunu biliyordum, cenazeden beri bir araya gelmeyen grubun mutlu bir şekilde yeniden bir araya gelmesinden bunun olacağını anlamıştım. Her şey bu yönde ilerliyordu.

Yutkundu, gözleri aniden kısıldı. "Bu Jared'in her zaman istediği şeydi. Bunu görmek için burada olmaması doğru değil."

Eridim, bir elimle yanağını okşadım ve ona elimden gelen teselliği sunmaya çalıştım.

"Diğer çocuklar bu konuda çok istekliler ve onlar için mutluyum, özellikle de Kenny için, ama ben buna hazır olduğumdan emin değilim. Grup... Jared olmadan her şey benim için aynı değil. Yeni bir solist bulmak onlar için hiç de zor olmayacak. Onlardan bir düzine var."

Grubun onsuz da başarılı olacağını düşünüyorsa hayal görüyor demektir. Ben de o çekilirse hâlâ bir albüm anlaşmaları olacağını düşünmüyordum ama bunu söylemek bana düşmezdi.

Hassas bir soruydu ve benim için sorması zordu ama... "Jared'in yeri ne olacak? Başka bir gitariste ihtiyacınız yok mu?"

Yüzünü buruşturdu ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Teknik olarak başka bir üyeye ihtiyacımız olmayacak kadar adamımız var ama plak şirketinin kullanmamızı istediği biri var. Onunla tanışmadım ama iyi biri olduğunu duydum. Çocuklar için mutluyum ama dediğim gibi, buna hazır olduğumdan emin değilim. Jared olmadan hiçbir şey benim için aynı olmaz. Onun yerini başka birinin alacağı düşüncesi bile beni hasta ediyor."

Benden ne istediğini gördüm, o bilmese bile.

Hayata karşı bastırıldığı tüm hayal kırıklığını, kendisine dağıtılan elden duyduğu hoşnutsuzluğu gizlemek için çok uğraştı; her şeyde iyi olan yetenekli bir adam, sağlam bir zihin ve olağanüstü bir bedene sahipti, ancak bununla hiçbir ilgisi yoktu, hiçbir yerde doğru şekilde kullanamıyordu.

Potansiyeline değerinden çok daha az değer verilen bir dünyada yetişmişti. Hırslıydı. Bunu asla kabul etmezdi, çünkü geldiği yerde bu boş bir hayaldi, ama hırsları kontrolünün ötesinde sıcak ve yakıcı bir şeydi ve buna *ihtiyacı vardı*.

Ellerimi saçlarına gömdüm ve alnımı onunkine değdirdim. Kolay olmadı ama konuşurken sesimden emin oldum. "Bence bunu yapmalısın. Böyle fırsatlar çok sık karşına çıkmaz ve çıktığında da değerlendirmen gerekir. Jared de bunu isterdi."

"Onsuz hiçbir şey aynı değil. Asla da olmayacak."

"Hayır, olmayacak. Tamamen farklı olacak ama bu yine de iyi olmayacağı anlamına gelmiyor. Çocuklar için ve senin için. Ve Jared için. Grubun başarılı olması onun hayaliydi ve bencil değildi. Onsuz başarırsanız o da mutlu olur. Ama asla onsuz olamazsınız. O her zaman senin bir parçan olacak, değil mi? Ve o parçanın bunu yapması gerekiyor bebeğim."

Bana sarıldı, yüzü boynuma gömüldü, beni içine çekti ve gözlerimin zevkle kapanmasına neden oldu. "Teşekkür ederim. Sen benim dayanağımsın, tatlım. Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Her şeyi daha iyi yapıyorsun."

Ayaklarının dibinde küçük, dağınık bir su birikintisine dönüştüm. Bu adamın beni onun gibi sevmesi benim bütün dünyam olmuştu.

Göstermelik bir itirazda bulunsa da bunu çok istediğini biliyordum ve onu suçlayamazdım. Buna olan ihtiyacını anlıyordum. Ben de umutsuzca bir şeyler yapmak istiyordum ve bu yüzden onu engellemeyi hiç düşünmedim bile.

Görünüşe göre ihtiyacı olan tek şey benim onayım ya da teşviğimdi ve öyle de oldu.

Baş döndürücü grup arkadaşlarına tekrar katıldığımızda daha fazla ayrıntı, rahatsız edici ayrıntılar aldım.

Bir hafta içinde stüdyoda çalışmaya başlayacaklardı. Ve bu stüdyo Los Angeles'ta, arabayla beş saatlik bir mesafedeydi. Yeni albüm üzerinde haftada beş gün çalışmaları gerekiyordu ve tüm sürecin tamamlanması potansiyel olarak aylar alabilirdi. Kusmak istedim ama bunun yerine gülümsedim, hepsini tebrik ettim ve Tristan'ın sanki dünyada her şey yolundaymış gibi kolunu omuzlarıma atmasına izin verdim.

Dean'den nefret etmek için başka bir nedene ihtiyacım yoktu ama o her zaman bana bir neden vermeye fazlasıyla istekli görünüyordu.

Tristan yeni yapımcılarıyla konuşmaya gitmiş, Dean yüzünde bok yiyen bir sırıtışla yaklaştığında beni beş dakikadan az bir süre yalnız bırakmıştı. Ona kelimenin tam anlamıyla bok yedirmek için güçlü bir dürtü duydum.

"Haftanın beş günü şehir dışında... Tristan'ın kendini bir hayranın amına gömmesinin ne kadar süreceğini düşünüyorsun? Ben iki hafta diyorum. Hadi bahse girelim. Eğer haklı çıkarsam, sikimi *senin amına* gömebilirim."

Tristan'a doğru baktım, sürüngeni yere mi sereyim yoksa Tristan'ı onun üzerine mi salayım diye düşündüm.

"Aww, erkek arkadaşına sana karşı haddimi aştığımı mı söyleyeceksin? Söyleyebilirsin bebeğim ama kesinlikle kaldıramazsın."

Ona ters ters baktım, çünkü Dean söz konusu olduğunda ağzıma geleni söylememe konusunda çok iyiydim. Ne kadar az etkileşim o kadar iyi, bunu öğrenmiştim. "Az önce bana söylediklerini Tristan'a söyledim ama o zaman kışına tekme basar ve kızlara vurmanın doğru olduğunu düşünmüyorum." Lafım yerine oturunca tatlı tatlı gülümsedim ve o da bana ters ters baktı.

Kendimi kontrol ederek oradan uzaklaştım. En azından son sözü ben söylemiştim.

İKİNCİ BÖLÜM

TRISTAN

Plak anlaşmamızın duyurulmasıyla birlikte parti tüm hızıyla devam ediyordu. Müzik bangır bangır çalmaya başladı ve aydınlık arka bahçede Danika'nın Frankie ile dans ettiğini gördüm. Kaç kez görmüş olursam olayım, Danika'nın kalçalarını ritme göre hareket ettirmesi hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi.

Minicik mavi bir etek giymişti, bacakları sıkılaşmış ve mükemmel bir şekilde gösteriliyordu, küçük poposu o kadar dardı ki her bana doğru çevirdiğinde ağızım kuruyordu. Havuzun yanında durmuş, bir grup erkekle haberler hakkında konuşuyordum ama aslında konuşmuyordum. Aklımda o küçücük eteği kaldırıyor, onu domaltıyor ve taşaklarımı içine gömüyordum.

Ona sahiptim. O benimdi. *Benim*. Bu cehennem kadar seksi yaratık bana aitti ve başka birinin bunu anlamadığını düşündüğüm anda aklımı kaybettim.

Onun hakkında deli olduğumu anlamamın nedeni, gülümsemelerini, kahkahalarını, benim neden olmadığım ve ona neşe veren her şeyi kıskanmamdı. Onu, onun herhangi bir parçasını paylaşmak istemiyordum.

O benimdi.

Bana olan hisleri bir bakışıyla bile belli oluyordu. Daha önce hiç böyle sevilmemiştim, hiç kimse tarafından ve bu bana delice şeyler yaptı. Bunu kıyaslayabileceğim sadece bir ilişkim daha olmuştu ve bu yüzden Nat'i düşündüm, beni sevdiğini günde beş kez, durmadan, beni boğduğunu hissedene kadar nasıl söylediğini. Boğuluyordum ama asla gerçekten sevilmiyordum. Benim hissettiğim gibi değil.

O soluk gümüş gözlerin tek bir bakışıyla. Şimdi bu sevginin yarısına layık olabilseydim, hayatın bana fırlattığı tüm pisliklerin üstesinden gelebilirdim.

"Seksi ötesi, hakkını vereyim. Eğer bir kaltağın seni kırbaçlamasına izin vereceksen, o hiç de fena bir seçim değil."

Dean'e düşmanca bir bakış gönderdim. O ve ben son zamanlarda pek anlaşılamıyorduk. "Kıçını tekmelediğimde bundan zevk *almayacaksan, kes şunu.*" O çılgın gülümsemesiyle gülümsedi. Çocukken bu gülümsemeyi çok severdim. Her zaman eğlenceli, muhtemelen belalı ama yine de eğlenceli anlamına gelirdi ama yıllar içinde onda bir şeyler değişmişti. Ne zaman olduğunu tam olarak kestiremiyordum ama artık eskisi gibi değildi.

Onu biraz rahat bıraktım, çünkü Jared'i kaybetmek sadece beni yıkmamıştı. Ama düşündükçe, ondaki değişimin Jared'in ölümünden çok önce gerçekleştiğini fark ettim.

"Sadece konuşuyorum, Tryst. Sadece kelimeler, adamım. Her neyse, seni bu kadar tuzlu yapan tüm bu kedi kırbaçlamaları, onu kaldırıma tekmelediğinde ve ondan bir intikam sikişi aldığım da buna değecek, Nat tarzı."

Gömleği ellerimdeydi, ağzından çıkan birkaç cümleyle sinirlerim tepeme çıkmıştı.

"Bu da ne demek şimdi?" Dişlerimin arasından sordum. "Ve Nat'in herhangi bir şeyle ne alakası var?"

"Sen ayrıldıktan bir hafta sonra beni becerdi. Sırf senden intikam almak için ona her türlü pislği yapmama izin verdi. Şaka yapıyordu. Şimdiye kadar bunu hiç öğrenemedin, kimin dinlediği umurunda bile değildi."

"Senin derdin ne lan?" Öfkeden titriyordum.

"Oh, benim hatam. Nat'in içine kimin girdiği hâlâ umurunda mı? Bildiğim iyi oldu, dostum."

Onu bir bez bebek gibi salladım. Etrafımızdaki herkesin nasıl donup kaldığını hissedebiliyordum, bu yüzden konuşurken sesim kısıktı. "Eski ya da değil, kız arkadaşlar sınır dışıdır ve bunu sen de biliyorsun. Ne olduğu önemli değil, Danika'ya elini sürersen sikini keser ve sana yediririm. Anladın mı? Bundan on yıl sonra olması umurunda değil. Ona dokunursan, *ölürsün.*" Yumruklarımı sıkarak onu bıraktım. Aklımı kaçırmadan ve biri polisi aramadan önce ondan uzaklaşmalıydım.

Dean hâlâ deli bir piç gibi sırtıyordu. "Mesajını açık ve net bir şekilde aldım. Öfke kontrolünün senin için işe yaradığını görmek güzel. Ben de

seni rahat bırakayım da zen falan çalışabilesin." Hiçbir şey olmamış gibi ıslık çalarak uzaklaştı.

"Deli herif," diye mırıldandım arkasından. Beni açıkça tuzağa düşürmüştü ama yine de işe yaramıştı. Başka bir adamın Danika'nın elini sıkması fikri bile beni çıldırtıyordu ve Dean'in, lanet olası pislik Dean'in *ona sahip olması* fikri beni öldürücü hissettiriyordu.

"Tristan," diye nefes nefese, çok tanıdık bir ses dirseğimi tutarak usulca adımı seslendi.

Döndüm ve Natalie'ye kaşlarımı kaldırarak rahatsız edici bir soru yönelttim. Kadın gerçek bir baş belası olmaya başlamıştı. Yıllarca birbirimize rastlamamıştık ama şimdi yaşlı adam onu terk ettiğinden beri nereye dönsem karşıma çıkıyordu. Bunun bir kaza olduğunu bir an bile düşünmedim ve görüşmediğimiz yılları gerçek bir şefkatle hatırlamaya başladım. Birlikte büyümüş olsak da arkadaş olamayacağımız anlaşıyordu. Tekrar bir araya gelme fikrinden asla vazgeçmeyecekti ve bunun bir daha gerçekleşme ihtimali yüzde sıfırdı.

"Ne istiyorsun?" Huysuz bir şekilde ve bunu saklamaya çalışmadan sordum.

Gülümsedi, şaşırmamıştı. Kurnaz biriydi ve ben yıllarca bu kurnazlığı zekâ sanmıştım. Ama öyle değildi. Zamanla onun aptal bir sürtükten başka bir şey olmadığını anladım. "Seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var. Özel bir yere gidebilir miyiz?"

Bu o kadar çılgıncaydı ki neredeyse eğlendiriciydi. "Kahretsin, hayır yapamayız. Kız arkadaşım senden nefret ediyor, çünkü sen ona tam bir sürtük gibi davranıyorsun ve yapacağım son şey senin yüzünden onu tekrar kızdırmak olur. Bana söyleyecek bir şeyin varsa, burada söyleyebilirsin. Ve çabuk ol."

Koluma dokundu ve bana gülümsedi. Tek düşünebildiğim, Danika'nın bana kızmasına neden olacaksa beş saniye bile konuşmaya değmeyeceğiydi.

"Ah, Tryst, eskiden nasıl olduğunu hatırlıyor musun?" Sesi rüya gibiydi. Kendimi boğulmuş hissettim. "Kimyamızı hatırlıyor musun? Birbirimiz için çok *ateşliydik*. Ne daha önce ne de o zamandan beri böyle bir şey hissetmedim."

Kendimi tutamadım, güldüm. Mutlu bir kahkaha değildi. Onu şımartmak için hafıza şeridinde yaptığı yürüyüşlerden bıkmıştım. Geçti artık. "Ben öyle hatırlamıyorum. İstedğini elde etmek için seksi nasıl sakladığımı hatırlıyorum. Ve

Kimya özel bir şey değildi. Açıkçası, artık her gece daha iyiyim. Dünya daha iyi. Kıyaslanamaz."

Öfkeyle nefesini tuttu, ama ben daha bitirmemiştim.

"Umarım bir gün gerçekten değer verdiğin birini bulursun Nat, gerçekten sevdiğin birini. O zaman aramızdaki şeyin aptal bir köpek sevgisinden başka bir şey olmadığını anlayacaksın."

DANIKA

Tristan Dean'e bir şeyler bağırıp gömleğinin önünü tutunca aniden dans etmeyi bıraktım.

Yine mi, diye düşündüm, ürpererek. Ne zaman arkamı dönsem bu ikisi birbirinin boğazına sarılıyordu. İki adam oda arkadaşı olmak için hiç bu kadar uygun görünmemişti, ama oda arkadaşıydılar. Bunun ne kadar sürebileceğinden emin değildim ama yollarını ayırdıklarında herkesten çok ben rahatlayacaktım.

"Dean şimdi ne *halt etti*?" Frankie kolumu çekiştirerek arkamdan mırıldandı.

"Gidip onu ayırmaya çalışmalıyım," dedim, bu fikir bile beni bitkin hissettiriyordu.

"Hayır, yapmamalısın. Benimle içeri gelmelisin ve bırak onlar halletsin."

"Onu sakinleştirebilecek tek kişi ben olabilirim," diye açıkladım ama onu içeri kadar takip ettim.

"Bu çok daha büyük bir sorun için çok geçici bir çözüm. O adam, siz koltuk değneği olmadan öfkesine yenik düşmemeyi öğrenmeli."

Haklı olduğumu biliyordum ama yine de endişelenmekten ve birkaç saniyede bir dışarı bakıp durumun kontrolden çıkıp çıkmayacağını anlamaya çalışmaktan kendimi alamıyordum.

Dean ıslık çalarak kapıdan içeri girdiğinde rahatlamanın ötesindeydim. Beni gördüğünde gülümsedi bile, sanki beni görmek onu hiç mutlu etmediği halde mutlu etmiş gibiydi.

"Sen," dedi, sanki bir sevgi sözcüğüymüş gibi. "Ben de tam seni arıyordum."

Bunun iyi bir şey olmasına imkân yoktu. O piç benden çok bela arıyordu, bunu biliyordum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona ters ters baktım. "Neden? Tristan'a onu tekrar kızdırmak için ne söyledin?"

"Her zaman öfkeli değilmiş gibi davranmayalım, olur mu?" Haklı olmasından nefret ediyordum.

"Ama o dışarıdaki, hiçbir şey değildi. Nat'le birlikte olduğumuz için kıskançlık krizine girmişti. Yine de endişelenecek bir şey yok. Eminim bu ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiği anlamına gelmiyordur. Oh ve bak," diyerek pencereyi işaret etti.

Bakışlarını takip etmek için döndüm, vücudum gerilmişti; söyledikleri yüzünden kafam allak bullak olmuştu. Tristan'ın hâlâ o kaltağa karşı bir şeyler hissettiğine dair şüphelerimden kurtulamıyordum ve söyledikleri de bunu doğruluyordu.

Tristan'ın Natalie'yle konuştuğu ve kızgın olduğu her halinden belliydi.

"Eminim beni becerdiği için onu azarlıyordur. Ama bu onu hâlâ istediği anlamına gelmez. Yıllar önce eski kız arkadaşınla yaşadığın bir şey yüzünden sinirlenmen çok normal, değil mi?"

Söylediği her şey beni kızdırırken benim dilimde, alaycı bir şekilde konuşmasından nefret ediyordum.

Frankie ona, "Defol git, seni küçük pislik," dedi.

Hâlâ dışarıda Tristan ve Nat'e bakıyor, kaşlarının çatılmasıyla yüzünün nasıl değiştiğini ve yumruklarımı sıkımda neden olan yüksek sesli bir kahkaha atmasını izliyordum. Az önce onun komik bulduğu bir şey söylemişti ve ben bundan *nefret ediyordum*.

"Sadece hatırla. Onu tekrar kıskandırmak istersen ben her zaman buradayım." O gidene kadar Dean'i tamamen görmezden geldim, gözlerim, konsantrasyonumun her zerresi konuşan çiftin üzerindeydi ve dışarıda birbirine yaslanmıştı. Kadın adamın koluna iki kez dokundu. Saydım.

"Ben gidelim derim. Sadece buradan gidelim. In-N- Out'a gitmek ister misin? İçki için iyi bir yemektir."

"Evet." Kararlı bir şekilde pencereden uzaklaştım, kendime *bu konuda* işkence etmekten bıkmıştım. Eski sevgilisiyle konuşmak istiyorsa nereye gittiğimi merak edebilirdi. Canım özellikle hamburger istemiyordu ve bir yudum bile alkol almamıştım ama konumuz bu değildi.

On dakikalık mesafeye gelene kadar bana beş kez mesaj atmıştı. Sadece ekranın yanıp sönmesini izledim, ilk başta onları okumadım bile.

Frankie yan kaşlarını kaldırarak, "Konuşarak halledelim, kızım," dedi. "Tükürecek kadar kızgın görünüyorsun."

"Sanırım hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyor," diye ağzımdan çıkıverdi. Kendimi çocukça ve paranoyakça hissediyordum ama onları birbirleriyle konuşurken görmenin bana hissettirdiği korkunç duygudan kurtulamıyordum. "Sen onu kıskanacak kadar

Yıllar önce ayrıldığınız biriyle birlikte oldu diye biriyle kavga etmek, o kişiyi hala önemsemiyorsanız, doğru mu?"

Frankie yüksek sesle ve dramatik bir şekilde iç çekerek başını salladı. "Bilmiyorum. Bu adamların bu konuda bir kuralı var. Eski ya da değil, birbirlerinin kız arkadaşlarıyla takılmazlar."

"Yine de daha önce aynı kadınlarla yatmışlar. Hiç mantıklı değil."

"Bana da hiç mantıklı gelmiyor. Bu kesinlikle erkeklere özgü bir şey. Bir şekilde bir hatuna kız arkadaşım demek her şeyi değiştiriyor."

Telefonum başka bir mesajla çaldı ve onu pencereden dışarı fırlatmak için güçlü bir dürtü duydum. "Onunla sürekli bu aptal partilere gitmeyi bırakmalıyım. Tam bir dram." Kendime karşı dürüst olursam, bensiz bir partiye gitmesinden çok korkuyordum. Twatalie her yerde pusuya yatmış, fırsat kolluyor gibiydi.

"Bu kötü bir fikir değil. Dean'in kışkırtıcı kıcıyla uğraşmadan da yeterince işin var zaten."

"Bu gece biraz ders çalışabilirdim ya da Jerry'ye çocuklarla ilgilenmesinde yardım edebilirdim. Her şey dışarı çıkıp erkeğimin eski sevgiliyle yakınlaşmasını izlemekten daha iyi olurdu."

"Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum, ama yardımı olacaksa tekrar söyleyeyim; ona on metrelik bir sopayla bile dokunabileceğini hiç sanmıyorum."

Yardıma oldu.

Hamburger yedik ve patates kızartmasını atlادık. Patates kızartmasının şişmanlatan kısım olduğuna ve burgerlerin sadece iyi bir katı protein olduğuna karar verdik.

Mesajlarımı kontrol etmeden önce geri dönüyorduk. On üç tane olduğunu görünce gözlerimi devirdim. Sonuncusu bana onun ruh hali hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Tristan: Nereye gittin lan sen?

Bunun için telefonuma bir surat yaptım ve cevabım kısa oldu.

Danika: Frankie ile ayrıldı.

Cevabı hemen geldi.

Tristan: Neden bana gideceğini söylemedin?

İçimi dökmek için ihtiyacım olan tek davet buydu.

Yapardım ama sen Nat'le konuşmakla meşguldün.

Telefonum çalmaya başladı ve cevap vermeden önce içten içe ürperdim. "Hey..." Ben başladım.

"Üzerime yürüdü lan!" öfkeli sesi telefonu kulağımdan uzak tutmama yetecek kadar yüksekti. "Onunla hiçbir şey yapmak istemedim. Hiç istemedim. Neredesin? Seni almaya geliyorum."

"Şimdi partiye geri dönüyoruz."

"On dakikamız kaldı!" Frankie kendi tarafının duyabileceği kadar yüksek sesle seslendi.

"Bu saçmalığa kızdın mı?" Tristan sordu, sesi alçak ve kabaydı ve zaten kızgın olmasaydım sadece ses tonu bile beni kızdırabilirdi.

"Bilmiyorum. Siz ayrıldıktan sonra Natalie'nin Dean ile yatması yüzünden onunla kavga edecek kadar kızgın mısınız?"

Telefonun diğer ucundan küfretti. "Öyle bir şey *olmadı*. Dean her zamanki gibi ortalığı karıştırmaya çalışıyor."

"Bana cevap ver o zaman: Birlikte yattıkları için üzgün müsün?"

"Natalie'ye kızgın değilim. İnan bana kiminle takıldığı umurumda bile değil. Dean'e kızgınım. Yıllar önce belirlediğimiz sınırları aşıyor ve hiç gereği yokken aramızda bir şeyler başlatıyor ve bu onu ilgilendirmez."

Soruma hem cevap vermişti hem de vermemişti ama birden kendimi aptal gibi hissettim. Sadece onunla konuşuyordu ve yalnız gitmiş de değillerdi.

Sesi birden yumuşadı ve ilk kelimededen itibaren işimin bittiğini anladım. "Kavga etmeyelim tatlım. İstedğim tek kişinin sen olduğunu biliyorsun."

Bunu biliyor muydum? Adam benimle tanışmadan önce de etrafta dolaşıyordu. Ondan sonra da dolaşmaya devam etti. Ama özel olmaya başladığımızdan beri en iyi davranışını *sergiliyordu*. *Bunu* bilmeliydim, çünkü neredeyse birbirimize bağlıydık.

"Ben de kavga etmek istemiyorum," diye kabul ettim.

Frankie bana doğru bir sırtıma gönderirken ona ters ters baktım. Herkes Tristan'ın beni parmağında oynattığını biliyordu.

"Bu doğrudan makyajlı sekse geçeceğimiz anlamına mı geliyor?" Tristan'ın alçak sesi hat boyunca gürledi ve midemde bir şeylerin sıkışmasına neden oldu. "Saçını çekmemi ve seni sert bir şekilde gezdirmemi ister misin tatlım? Kızgınlığın geçsin mi?"

Frankie'ye bir göz attım, yüzündeki iflah olmaz sırıtışa bakılırsa söylediği her kelimeyi duyuyordu. "Bir dakika sonra görüşürüz," diye bağırdım ve telefonu kapattım.

Frankie gülerek, "Yüzün kızarıyor," dedi. "Bu adam utanmazın teki," diye homurdandım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DANIKA

Biz arabayı sürerken Tristan kollarını göğsünde kavuşturmuş sokağın ortasında duruyordu. Kavga etmeye hazır görünüyordu... ya da saçını çekip sert bir sikiş yapmaya.

Frankie, "Adamın etkileyici kolları var," diye belirtti.

Hem de hiç. Şişkin ve dövmeliydiler ve siyah tişörtünün dikişlerini patlatmaya hazır görünüyorlardı.

Hem kötü hem de muhteşem görünüyordu ve öfkeli ifadesi libidoma aykırı şeyler yapıyordu.

Tanrım, onu istiyordum.

"Yalan söylemeyeceğim, eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız, ki belli ki hoşlanıyorsunuz, çok seksi biri."

Tristan'ın arabanın benim tarafıma doğru ilerleyişini ve biz daha kaldırımda tam olarak durmadan kapıyı açışını izlerken Frankie'yi zar zor duyuyordum.

"Sakin ol, aşık çocuk," diye seslendi Frankie ona, "sadece bir saattir yoktuk."

Ona neredeyse hiç cevap vermedi, sadece beni arabadan çektiştirmeden önce ona üstünkörü bir el salladı.

"Hadi eve gidelim," diye homurdandı ve beni peşinden kaldırımdan aşağı sürükledi.

"İyi geceler!" Frankie yüksek sesle bağırdı.

"Seni yarın ararım!" Ben de bağırdım, aniden Tristan'ın bizi arabasına götürmesi için onun kadar endişelendim. Tek gereken, için için yanan bir bakıştı.

"Kavga etmeyi seviyorsun," diye suçladım onu, sesim kısıktı.

"Pek sayılmaz. Benim hoşlandığım şey seni becermek ve sen beni partilerde ekerken bunu yapamam."

Ona öylece baktım, aklıma hiçbir karşılık gelmiyordu. Beni eşit derecede azdırması ve sinirlendirmesi de işe yaramadı.

"Bir hamburger aldık. Meşguldünüz, bu yüzden nasıl şikayet edebileceğinizi anlamıyorum."

"Ne yapmamı istiyorsun, yanıma geldiğinde kaçmamı mı? Onu havuza mı itmeliydim?"

Bu beni gülümseten çekici bir tablo çizdi. "Eğer yapsaydın, biraz brownie puanı kazanabilirdin."

Beni arabaya bindirirken yüzünü buruşturdu.

Natalie hakkında konuşmaktan en az onun kadar yorulmuş olduğum için konuyu değiştirdim. "Araba kullanabilecek durumda olduğuna emin misin?"

"Evet. İçmekten çok konuşuyorduk." Direksiyona geçti, arabayı çalıştırırken bana bakmadı.

"Külotunu çıkar." Ses tonu sıradan, hatta boştu.

Meme uçlarım sıkılaştı, bacaklarımın arasında ağır, lezzetli bir his birikti. "Dairenden o kadar uzakta değiliz," diye itiraz ettim, ellerim eteğimi yukarı kaldırıp külotumun küçük ipini çekerken bile. Onları sabırsızca aşağı çektim.

"Sadece bir ısınma, puding."

Bir eliyle sürmeye başladığında sertçe yutkundum ve diğeri üst uyluğuma gitti, sertçe ovuşturdu. "Zaten ısınmış durumdayım." Çok fazla ön sevişmeye ihtiyaç duymadan uzun bir yol kat etmişim. Beni iyi ayarlamıştı, kendisinininkiyle eşleşen sürekli bir kızışıma halindeydim.

"Bacaklarını aç. Kanıtla."

Bacaklarımı ayırdım, kalçalarım eline doğru hareket etti. Elini biraz daha yukarı kaldırdı ama yeterli değildi.

"Islak mısın? Göster bana. Amının benim için ağlamasını istiyorum."

Elini tuttum ve parmak eklemleri girişimi sıyrana kadar çektim. Hafif temasla ikimiz de bir nefes çektik.

Bileğini elimde çevirdi, niyetini anlamadan önce iki parmağını derinlere soktu. Gözlerim kapandı ve yüksek sesle inledim.

"Tanrım, ellerine bayılıyorum," diye inledim.

Parmaklarını yavaşça dışarı çıkardı, iç duvarlarım boyunca kıvırdı, beni kıvrandırdı ve küfrettirdi. Onları sertçe geri soktu ve ben de tekmeledim.

Bir ayakkabımı çıkardım, bir topuğumu arabanın koltuğuna gömdüm, kalçalarımı gidebildiği kadar yukarı kaldırdım, hislerimi kaybettim, sadece serbest kalmaya doğru kendi yarışım hakkında endişelendim, dünya onun parmaklarının bana ne yaptığına iniyordu.

Beni hızlıca boşalttı, nereye dokunacağını ve beni ne kadar zorlayacağını biliyordu.

Arabanın durduğunu ancak orgazmdan geri döndüğümde fark ettim, parmakları içimden dışarı sürükleniyordu. Pantolonunun düğmelerinin açık olduğunu gördüğümde doğrulmaya başladım. Aleti çıplak, sert ve belirgindi, büyük bir eli onu yumrukluyordu.

Gördüğüm manzara karşısında inledim.

"İzin ver," dedim, doğrulmaya çalışarak. Parmaklarını tekrar içime sokarak beni olduğum yerde sabitledi.

"Hayır, bunu tam burada istiyorum," dedi ve parmaklarını hareket ettirerek 'bunun' ne olduğunu gösterdi, "o yüzden eve gidene kadar bekleyeceğim. Sert bir sürüş istiyorum, bu yüzden seni ısıtıyorum. Seni duvara çivileyeceğim."

Parmakları ritim tutmaya başladığında "Ahhh," diye nefes aldım, sonra aniden beni terk ettiklerinde protesto ettim.

"Kemerini bağla, boo. Eve gidiyoruz."

Ayağa kalktım ve emniyet kemerimi bağladım, arabayı sürmeye başladığında çıplak ereksiyonuna baktım. Elim ona doğru gitmeye başlamadan önce belki otuz saniye dayanabildim.

Onu sıkıca kavradım, iyice tutabilmek için sola doğru eğilmek zorunda kaldım. Parmaklarım onun çevresine zar zor dokunuyordu. Bunun dünyadaki en ateşli şey olduğunu düşündüm.

Elimi tutmadan önce onu bir, iki kez kabaca okşadım. Tıkanmış ucundan inci gibi bir damla sıvının sızışını hayranlıkla izledim. Arabayı dairesinin otoparkına çektiği anda emniyet kemerimi çıkarmış, ona doğru eğilmiştim, ağzım aç bir şekilde sikinin başını dilliyordum.

Beni saçlarımdan tutup çekti ve bana acı dolu bir gülümseme verdi.

"Dediğim gibi, seni sikmek için bekliyorum. Çık arabadan, boo."

Kısa bir süre bunun için onu şımartmak istedim ama bunu bastırdım, onun yerine hemen yukarı çıktım. Planları vardı ve tam olarak ne olduklarına bakmaksızın ben de onlarla birlikteydim. Libidom bu adamla birlikte aşırı hızlanmış ve kontrolüm dışında bir şeye dönüşmüştü.

Daire kapısının kilidini açması, arkamızdan kapatması ve beni kapiya sıkıştırması başlı başına bir sihir numarası gibiydi.

O içime girdikçe topuklarım kışına gömülüyordu. Öpüşmelerimiz sert ve kaba, sıcak ve sarhoş edici, aç ve doyumsuzdu.

Kesin bir hamleyle kendini içime gömdü ve bana söz verdiği sert sürüşü yaparken ateş bizi aldı, dünyamı sarsarken kulağıma küfürler ve sevgiler mırıldandı.

"Yarın ikimiz de düz yürüyemeyene kadar seni becereceğim," diye ağzımın içine hırladı.

Eridim. O çekilip uzun, ağır, hızlı ve sert itişlerle geri girerken, kalçalarım onunla birlikte hareket ederken, her itiş beni arkamdaki kapıya çarparken derin coşku dalgaları beni aldı.

Boşalırken nefes nefese "Seni seviyorum," dedim.

Sırtı eğildi ve boşaldı, içimin derinliklerine gömüldü, zevkle bağırdı.

"Tanrım, bu çok yoğundu," diye nefes aldım. "Daha işimiz bitmedi."

Hala seğirirken çekildi, ayaklarımın yere değmesine izin vermeden beni doğruca yatak odasına sürükledi.

Beni yatağa itti, yüzünde sert bir ifade vardı. Ve şefkatli.

Tanrım, onu sevdim, bunu sevdim, bana yaptığı her şeye, her dokunuşuna, her tadına bayıldım, yetişkin hayatımın çoğunda beni dehşete düşüren bir eylemi bana sevdirdi.

Beni karnımın üzerine çevirdi, kalçalarımı doğru açıyla kaldırdı, sikinin başı bana doğru titreşiyor, zar zor içeri itiyor, bunun yerine beni acımasızca kızdırıyordu.

"Konuş benimle tatlım," diye kulağıma tırmaladı. "Bana ne istediğini söylemeni istiyorum. Kirli olsun."

Kalçalarım ona doğru gerildi, eli göğsümü avuçlarken sırtım kamburlaştı. "Beni sertçe becer." İlk mükemmel santimi içime girdiğinde nefesim kesildi. "Saçımı çek ve beni bu yatağın içine sok."

Bu onun sert bir kahkaha atmasına neden oldu. Yine de kahkaha kısa kesildi, çünkü içime battı, sert ve derin bir şekilde itti, beni gerdi, içimdeki her sinir hayata titreşene kadar beni doldurdu.

İsteğimi harfi harfine yerine getirdi, yatağında kalıcı bir iz bırakacağımı düşünene kadar bana vurdu, yüzüm yumuşak yatağına o kadar gömüldü ki nefes almak için dirseklerimi yukarı itmek zorunda kaldım.

Durmadı, beni acımasız bir amaçla aldı. Çarşaf pençesi gibi bir sikişti ve işi bitmeden beni çığlık attırdı.

İşimiz bittikten sonra nefes nefese sırtüstü yattı, kalçaları hâlâ beni sıkıştırıyordu. "İyi misin?" diye nefes nefese kaldı. "Sanırım bir süreliğine tüm beyin fonksiyonlarımı kaybettim."

"Mmmhmm," diye mırıldandım, tekrar yeryüzüne inerken hâlâ zor nefes alıyordum.

Üzerimden kalkması uzun zaman aldı ve o zaman bile üzerime kapandı. Adamım tam bir sarılıcıydı ve ben bundan daha mutlu olamazdım.

"Haftada beş gün bundan vazgeçmek zor olacak," diye düşündü, sesi uykuluydu.

Bu beni sertleştirdi. Plak anlaşmasını neredeyse unutmuştum. Belki de zihnim onu bloke etmişti. Her şey beni korkutuyordu. Bizim için iyi olmayacağını biliyordum. Tristan için iyi olabilirdi belki. En azından ben öyle umuyordum. Ama ikimiz için kesinlikle iyi olmayacaktı.

Eli kalçamda sıkılaştı ve bana bir soru sorarken dalgın olduğumu fark ettim. "Bunun senin için sorun olmadığına emin misin? Eğer hoşuna gitmiyorsa, yapmayacağım. Zaten o kadar çok gitmek istemiyorum."

Elini okşadım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Sırtıma sarılıyordu ve göz kapaklarımdan süzülen yaşları görmedi. "Elbette benim için sorun yok. Bu şansını kaçıramazsın Tristan ve hafta sonları görüşmeye devam edeceğiz."

"Tanrım, kulağa korkunç geliyor. Haftada beş gün çok saçma. Program konusunda fikirlerini değiştirmeye çalışacağım."

Sonunda, programa sadık kaldılar. Beş gün uzakta, iki gün evde, her hafta. Bu durum bize hemen zarar vermeye başladı; Tristan eve her seferinde daha yorgun, daha gergin geliyordu. Her gidişinde benden biraz daha uzaklaştığını hissediyordum ve devamsızlıklar daha uzun sürelere yayılmaya başladı, günler haftalara dönüştü.

Birbirimizden uzaklaşıyorduk. Bu gidişatı durdurmak için kendimi çaresiz hissediyordum ama yine de ona sınıksız tutunuyordum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AYLAR SONRA ***DANIKA***

Mahalle, karavan parkı standartlarına göre bile korkutucuydu. Ayrı kaldığımız onca yıl boyunca onu tam da böyle bir yerde yaşarken hayal etmiştim. Aklımda her zaman ya böyle bir çöplük ya da hiç yaşamaması vardı. Öyle bir hayatı vardı.

Kapıyı çaldım, bir dakika kadar bekledikten sonra tekrar çaldım. İçeride televizyonun sesini duyabiliyordum ve garajda eski, külüstür bir Nissan Sentra vardı. Burası o yerdi ve evde biri vardı. O biri kapıyı açana kadar gitmeyecektim.

Beş dakika kadar böyle devam ettikten sonra kapıyı denedim. Kilitli değildi ve biraz da korkuyla kapıyı açtım.

Karavanın içi dışarıdan görüldüğünden daha da küçüktü ve sadece bir bakışla içerisinin büyük bir kısmını seçebiliyordum.

Annem, zayıf ve bitkin bir halde, cehennemden çıkmış gibi görünen bir kanepeye yığılmış oturuyordu. Onu tanıdığım ve çocukluğumu hatırladığım kadarıyla, muhtemelen öyleydi. Kadın kayıtsız bir kaos yumağıydı.

Bir reality şovun bir bölümünü yayınlayan televizyona yönelmişti ama gerçekten izlediğini sanmıyordum. Dikkati dağılmıştı ve yıllardır görmediği kızı geldiğinde bile bakışları neredeyse hiç değişmedi ve yüzü en ufak bir seğirme yaşamadı.

Yatak odasını yaşam alanından ayıran bir duvar yoktu ve bu yüzden odanın öbür ucundaki yatağın altından bir adamın ayaklarının çıktığını gördüm. Farklı bir şey beklemiyordum. Bağımlılığı yüzünden harap olmuş olsa da annemin yüzündeki güzelliği görebiliyordum. Bu, hiç seçici olmadığı gerçeğiyle birleştiğinde, bir erkek bulmakta bir saniye bile zorlanmadığı anlamına geliyordu.

Birini uzun süre yanında tutmak, işte bu başka bir hikayeydi.

"Merhaba," dedim ona sessizce, birkaç adım ötedeki yabancı adama dikkat ederek.

"Hey," dedi sesi çıkmadan. Başka bir şey demedi.

Bunu hiç yüksek sesle söylediğinden emin değildim ama kız kardeşimle benim anneme yük olmaktan başka bir işe yaramadığımızı hep hissetmişimdir. Artık büyümüşüm ve onu yıllardır görmemiştim ama yine de gözlerinde her zamanki bakışını görüyordum.

Burada
istenmiyordum.

Hiçbir zaman da
olmadım.

Kapının yanındaki kısa tabureyi aldım ve göz hizasına oturmak için yanımda taşıdım. Televizyonu görmesini engellememeye dikkat ettim. Buraya onu kızdırmak için gelmemiştim.

"Birkaç yıl önce sizi görmeye gelen adam ve kadın, Jerry ve Bev," diye söze başladım, kelimeleri gergin bir çocuk gibi prova etmişim, "onlar çok iyi insanlar. Bana karşı harika davrandılar. Çok güvenilir işverenler ve yakın arkadaşlarım. Benimle ilgileniyorlar, bana iyi bir yuva sağlıyorlar."

İfadesinde hiçbir değişiklik yoktu, gözlerinde onu etkileyecek bir şey söylediğime dair hiçbir farkındalık yoktu.

"İyi gidiyorum. Tam zamanlı bir öğrenciyim ve sömestr boyunca yarı zamanlı çalışıyorum."

Hiçbir şey.

"Hâlâ dans dersleri alıyorum. Okul ve iş nedeniyle dansa pek zaman ayıramıyorum ama pes etmedim. Ortalık sakinleştiğinde bu işi sürdürmeyi planlıyorum."

"Hiç nakit paran var mı?" diye sordu, sanki bu dünyadaki en makul soruymuş ve ben tamamen farklı bir şeyden bahsetmiyormuşum gibi.

Yutkundum, sokulmamam gerekirken sokuldum, buna hakkım yokken daha da hayal kırıklığına uğradım.

"Diğer odada uyuyan bir adam var. Eğer ona borcumu ödemezsem, bana zarar verecek."

"Polisi arayayım mı?"

"Bu bana yardımcı olmaz. Bu biraz karışık. Nakit paranız var mı?"

Onun kendisini incittiğinden bahsederken bile yüzünde hiçbir ifade yoktu. Çok uzun zamandır içinde bir ölü vardı.

Cüzdanımı çıkarıp elimdeki az miktardaki parayı çıkardım. Ona gerçekten yardım etmediğimi biliyordum ama onun sayesinde yardımsever olmak içime işlemişti ve yatak odasındaki sürüngeenin ona zarar vereceği düşüncesi elimden gelse engelleyeceğim bir şeydi.

Ona kırk dolar uzattım ve o da hiç tereddüt etmeden aldı.

"Tüm sahip olduğun bu mu?" diye sordu boş boş. O bir insan kabuğuydu. Bir zombi.

Başımı salladım. "Üzerimde fazla nakit bulundurmam. Uygun değil."

"Banka kartına ne dersin? Fazla almam ve size geri gönderirim."

Ağzım sertleşti. Bunu daha önce de duymuştum. "Bu konuda rahat değilim."

Sonunda, bu ondan hafif de olsa bir tepki aldı. Yüzünde hayalet gibi bir alay ifadesi belirdi. "Burada sadece hayatta kalmaya çalışıyorum, tıpkı senin gibi, herkes gibi."

Onun benim gibi olduğunu düşünmüyordum. Onun şeytanlarının uzun zaman önce kazandığını biliyordum. Yine de kendi şeytanımla büyük bir mücadele vermeyi planlıyordum.

"Okulumu bitirmeye çalışıyorum ve ayıracak başka param yok. Bu şekilde hayatta kalıyorum."

"Görünüşümü almışsın, ama hepsi bu. Bu tavrını nereden aldın, asla bilemeyeceğim. Dahlia bizim bakışlarımızı alamadı ama en azından onunla konuştuğumda kızım ile konuştuğumu biliyorum."

Buna takıldım. Gelmemin tek sebebi buydu. İçeri girmeye çalıştığı her neyse, tamamen görmezden geldim. "Dahlia'yla konuştun mu? Seni görmeye geldi mi?"

Yüzündeki alaycı ifade geri gelmişti. "Onu birkaç ay önce gördüm. Annesi için fazla iyi olduğunu düşünmüyor."

Bunu işledim.

Yaklaşık bir ay önce kız kardeşimi aramaya başlamıştım. Jerry'ye arayışından bahsetmem bile bazı ipuçlarını ortaya çıkarmıştı. Benden habersiz, annemi yıllar önce, işimin başında bulmuş ve

onu ziyaret etti. O zamanlar çok küçüktüm ve annemin, liseyi yeni bitirmiş kızının yatılı dadı olarak çalışmasında bir sakınca görmediğinden emin olmak istemişti. Bugün benim bulduğum şeyi bulmuştu, hiçbir şeyi umursamayan bir kadın.

Sıradan bir gözlemci tüm bunları kayıtsızlıkla karıştırabilirdi ama ben sıradan bir gözlemci değildim. Hayatım boyunca bu kayıtsızlığı izlemiştim ve bu onun bile ötesinde bir adımdı.

Benim anılarım olmadan önce sahip olduğu ruhu kaybetmişti.

Bu son çareydi, ama onun adresine sahip olmak görmezden gelemeyeceğim bir ipucuydu.

"Sizde adresi ya da telefon numarası var mı? Onu bulmak istiyorum. O ve ben bir süredir görüşmüyoruz."

"Bana sen ve o yaşlı adam arasında olanları anlattı. Seninle konuşmak isteyeceğinden şüpheliyim."

Omurgam sertleşti ve gözle görülür bir şekilde irkilmemek için tüm irademi kullandım.

Bu anılar zihnimin karanlık bir köşesine gömülmüştü ama annemin olanları bildiğini bilmek bile sanki onları yeniden gün yüzüne çıkarmış gibi hissettiriyordu. Kendimi yıllardır tecrübe etmediğim bir şekilde açıkta ve pis hissediyordum.

"En azından denemek isterim," diye açıkladım ona sakince. "Yıllar oldu ve o benim kız kardeşim."

"Sen de benden farklı değilsin. O yaşlı adama yaptıkların bunu kanıtıyor. Bana istediğin kadar ayağının altındaki toprakmışım gibi bakabilirsin ama biz aynıyız. Sefil hayatlar yaşıyoruz ve elimizden geldiğince idare ediyoruz."

"Aradığın şeyi bulamamışsın," diye karşılık verdim, her zamanki gibi alaycılığa sığınarak, "şair olmalıydın." Bizi sapkın yabancıların merhametine terk eden ona bağırarak istedim, ama derinlere daldım ve bu tek iğneyle durmayı başardım.

"Numarası bende yok, nerede yaşadığını bilmiyorum. Zaman zaman beni ziyaret eden o oluyor."

"Ne sıklıkla?"

"Nasıl bilebilirim ki? Takvim tutuyor gibi mi görünüyorum? Ne zaman canı isterse, sanırım."

"Şehirde mi yaşıyor, yoksa başka bir yerden mi geliyor?" "Başka paran olmadığına emin misin?"

"Sana daha fazla para getirirsem benim için cevapların olacağını mı söylüyorsun?" Omuz silkti ve kesin olmayan bir şey söyledi ama birden ona konsantre olamadım, odağım yatakta kıpırdanan adama kaydı.

"Gitmeliyim," diye başladım, gitmek için ayağa kalktım.

İri yarı adam ayağa kalktığında vücudumdan bir korku ürpertisi geçti, siyah bakışları hemen bana yöneldi. Daha yaşlıydı, tuzlu ve biberli saçları ve korkutucu derecede büyük bir gövdesi vardı.

Oradan çıkmam gerekiyordu. Bir bakışta bu adamın merhametine kalmak istemediğimi anladım.

Birkaç adım geri atıp çantama uzandım ve kız kardeşim için özenle yazdığım notu beceriksizce bulmaya çalıştım.

Ben daha kâğıt parçasını bulamadan adam odanın öbür ucunda, yüzüme bakıyordu. Elimden çantamı kaptı. Ben daha gözümü kırpmadan cüzdanımı eline almış, her şeye hakkı varmış gibi karıştırıyordu. Bana ters ters bakarak çantaya geri soktu. Siyah gözlerinde insanlığa dair hiçbir iz yoktu.

İki adım daha geri çekildim. O da peşimden geldi, yüzünde gördüğüm en tehditkâr ifade vardı.

"Bu senin kızın mı, kaltak?" diye omzunun üzerinden anneme hırladı. "Senin kızın olmalı. Tıpkı sana benziyor. Kızım, orospu annenin bana beş bin dolar borcu olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım, korkudan titriyordum çünkü geri attığım her adıma karşılık o iki adım atarak beni kapıya sıkıştırıyordu.

Alçak ve sert bir sesle konuşarak çantamı bana geri itti. "O çantanın içinde ne arıyordun?"

Başımı salladım, soruyu hızlıca değerlendiremeyecek kadar korkmuştum. "Cevap ver bana!" Bir eliyle çenemi kavrayarak bağırdı. "Bir not. Sadece bir nottu."

Çantasını karıştırdı, kız kardeşime yazdığım mektubu çıkardı ve yüzüme doğru salladı. "Bu mu? Bunun için mi geldin?"

Başımı salladım, sonra kâğıdı avucunun içinde buruşturup ağzımı hoyratça açarak dişlerimin arasına sıkıştırırken inledim.

"Defol git buradan ! Bu kaltağın parasını aldığında geri geleceksin, anladın mı?"

Başımı salladım ama geri dönmeye hiç niyetim yoktu. Gitmeme izin verdi.

Kapı kolunu el yordamıyla açmaya çalıştım ama o üzerimdeydi, gözlerimin acıyla yanmasına neden olan ölümcül bir kavrayışla omuzlarımı avuçlarının arasına almıştı.

Hırladı ve beni dişlerimi takırdacak kadar sert salladı.

Omuzlarımı bıraktı ama sadece atletimin ince omuzlarını kavradı ve şiddetli bir hareketle yırtarak açtı.

Nefes almayı bıraktım; çok şaşırmış ve dehşete düşmüştüm. Zihnim durumun ne kadar hızlı tırmandığını, kontrolümü ne kadar hızlı kaybettiğimi kavrayamıyordu.

Ağzımdaki buruşuk kâğıdın etrafında "Lütfen yapma," demeye çalıştım.

Aldırmadı, iri vücudunu sertçe benimkine doğru hareket ettirdi, kalçalarımı kendi kalçalarının arasına aldı. "Aklından çıkarma kaltak, paramı getirmen iki günden fazla sürerse, faiziyle birlikte bana geri ödersin ve ben de bunu senin için hoş bir hale getirmem. Anlaştık mı?"

Başımı salladım, nefes almakta zorlanıyordum.

İşi bitmemişti, göğüslerimden birini avuçladı ve kabaca yoğurdu. "Geri dönme, senin için geliyorum, anladın mı?"

Beni serbest bıraktı, çantamı bana verirken gülümsedi ve geri çekildi. Sadece gülümsemesi bile kâbus görmem için yeterliydi.

"Şimdi git, küçük kız. Yakında görüşeceğiz."

Beni gerçekten bırakacağına bir an bile güvenmeden oradan koşarak çıktım.

Arabayı kenara çekmeden önce beş dakika kadar uzaklaşmıştım, ağzımdaki kâğıdı öksürerek çıkardım ve rahatlamak için derin nefesler aldım. Titriyordum ama çaba sarf etmeme rağmen ağlamadım.

Arabadan inip bagaja doğru ilerlerken gömleğimi bir arada tuttum. Tüm gece çantamı aldım ve benimle birlikte arabaya sürükledim. Neyse ki, hafta sonu Tristan'ın evinde kalmayı planladığım için kıyafetlerimi değiştirmiştim. Ama yırtık bir gömlekle gelmek olmazdı. Bu kesinlikle cevaplamaya hiç niyetim olmayan sorulara yol açacaktı.

Gömleğimi değiştirdim, yırtık olanı çantama tıktırdım.

Araba kullanacak kadar kendime gelene kadar tam otuz dakika boyunca titreyerek orada oturdum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DANIKA

Tristan'ın dairesine vardığımda zaten boktan bir gün geçirmişt看. Boktan demek gerçekten hafif kalırdı. Cehennem gibiydi. Saf cehennem. Tam da ateşin içinde.

Ne yazık ki, annemin karavanındaki adamla yaşadığım korkunç yüzleşme bu cehennemın sadece bir parçasıydı.

Başımda çok fazla iş vardı ve erkek arkadaşım haftalarca şehir dışında kalıyordu, bu da berbat bir durumdu. Böyle bir günde Tristan'ı bir şekilde göreceğimi bilmek kendimi toparlamama yardımcı olan tek şeydi.

Dairesinin anahtarı bendeydi ama nezaketen önce kapıyı çaldım. Gerçi o kadar da nazık değildim, çünkü kimse cevap vermeye vakit bulamadan kilidi açtım ve içeri girdim.

Zaten cevap vermeyeceklerini hemen anladım.

Saat öğleden sonra üçtü ama apartmanın halinden bunu anlayamazdınız. Her yerde kadınlar vardı, sürtük, hayran görünümlü kadınlar ve anında sinirlerimin kaynamaya başladığını hissettim.

Dean kanepede gömleksiz yatıyordu. Kot pantolonunun önü açıktı ve bir sürtük elini pantolonunun içine sokmuştu, hatta başka bir sürtük onunla kalça kalçaya oturmuş, bir esrarı paylaşıyordu.

Dean beni görüp gülümsedi ve bunun iyi bir ziyaret olmayacağını anladım. Tıpkı Tristan'ın her sözünden farklı bir anlam çıkarabildiğim gibi.

Dean'in gülümsemesinin tek bir anlamı vardı. Bela. Eğlenceli bela değil. Sadece kötü bela. Gününü mahveden bela.

"Hey! Partiye katılmaya mı geldin? Sanırım erkek arkadaşın meşgul, ama biliyorsun ki sikimi yalamak için her zaman ilk sırada sen varsın."

Oturma odasından geçip dairenin arka tarafına, yatak odalarının olduğu yere doğru yürüdüm. Eğer sağlıklı düşünüyorsa olsaydım mutfağa doğru giderdim ama ağzından çıkan birkaç kelimeyle beynim onunla olgun bir etkileşim kuramayacak kadar karışmıştı bile.

"Oraya geri dönmek istemeyebilirsiniz. Sanırım mahremiyet istediğini söylemişti..."

Ona için için yanan bir bakış fırlatmak için başımı çevirdim.

Sadece kıkırdadı. "Biliyor musun, kızdığında çok ateşli olduğunu düşünüyorum. Yani, seni her zaman becerirdim, ama kızgın olduğunda, mmmm, işte bu bir zevk olurdu."

Ona gidip kendini becermesini söylemek olan ilk dürtümü bastırdım, çünkü bunu bir öneriye dönüştüreceğini biliyordum. Bunun yerine, spesifik ve çocukça bir şey söylemekle yetindim. "Umarım kendi kullanılmış prezervatiflerinden birinde boğulur ve ölürsün, seni pislik," dedim ona ve odadan çıktım.

Arkamdan güldüğünü duydum ve yumruklarım sertçe sıkıldı.

"Bebeğim, ben prezervatif kullanmam," diye seslendi arkamdan.

Tristan'ın odasının kapalı kapısına ulaştığımda, "İğrenç domuz," diye mırıldandım.

Kapıyı çalmadım, sadece sessizce açtım Kız arkadaşlarının bazı genel nezaket kurallarının önüne geçtiğini düşündüm

Odayı incelerken kapı aralığında donup kaldım.

Tristan yatakta sırtüstü yatıyordu, üzerinde boxer'ından başka bir şey yoktu, bir kolunu uyuyormuş gibi gözlerinin üzerine atmıştı. Göğsünün telaşlı hareketlerinden durumun böyle olmadığını anladım.

Çıplak bir kadın, cehennemden fırlamış, sürtük gibi bir sarışın, onun üzerine çıkmıştı. Elleri göğsünün üzerinde geziniyor, dövmelelerinin izini sürüyordu.

Tamamen donmuştum, öfke, acı, düpedüz inançsızlık içindeydim, bu da beni çok hızlı tepki vermekten alıkoyan tek şeydi, ki bu iyi bir şey oldu.

"Eğer hemen şimdi inmezsen," diye homurdandı Tristan çıplak fahişenin altından, sesi uykulu, sinirli ve düpedüz kabaydı. "Ben

seni atlatacak. Sana söyledim, bir kız arkadaşım var."

"Şu anda burada değil," diye mırıldandı cehennem sürtüğü, ellerini hâlâ onun göğsünde gezdiriyordu. *Benim* göğsümde. "Sen söylemezsen ben de söylemem."

Bu benim "Evet, seni kaltak, buradayım" diye bağırmam için bir işaretti ama şeytan beni susturdu. Bunun nasıl sonuçlanacağını içtenlikle görmek istiyordum. Görmem gerekiyordu.

"O zaman, görünüşe göre zerre kadar gururun ya da kendine saygın olmadığına göre, sana açıklayayım. Seni istemiyorum. Odamı ve dairemi terk etmeni ve bir daha asla geri gelmemeni istiyorum. Seni üç kez reddettim ama sen yine de ben bayılana kadar bekledin ve üzerime atladın. Daha kaç kere söylemem gerekiyor? Tek seçeneğim sen olsan bile sana dokunmazdım, ki değilsin. Bu senin için yeterince açık mı, yoksa şimdi farklı bir dil denememi mi istiyorsun?"

Sesi kabaydı, ondan nadiren duyduğum bir şekilde kabaydı. Genellikle çok cana yakın, otoriter, evet, sahiplenici, her zaman, ama genellikle sadece iyi biriydi ve sesinin saf kötüye dönüştüğünü duymak şaşırtıcıydı.

Bimbo'nun yüzü ipucunu anlamış gibiydi, suratını asarak onun üzerinden indi. "Hiç eğlenceli değilsin," diye mırıldandı, "ve beni istediğini söyleyebilirim. Seni sertleştirdim."

"Kişisel algılama. Lanet rüzgar beni sertleştiriyor. Şimdi çık dışarı."

Bana bir bakış bile atmadı ama onu takip edip gözlerini oyma isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

O oturup gözlerini ovuştururken ben kapı aralığında durup kapının çerçevesine yaslandım. Orada olduğumu fark etmesi birkaç dakika sürdü.

Bunu yaptığında, sanki bir hayalet görmüş gibi bembeyaz oldu.

Yataktan kalkıp bana doğru ilerledi, suçlu gibi görünüyordu. Her şeyi kendi kulaklarımla duymamış olsaydım, bu bakış onu mahkûm etmeye yeterdi. İyi ki ağzımı kapalı tutmuş ve her şeyi akışına bırakmışım. Yine de çılgına dönmüştüm. Bizi sürekli sınavan bu gibi şeylerden bıkmışım. Bana öyle geliyordu ki, eğer bir şeye değer veriyorsanız, onun tehlikeye girmesini engellemenin yollarını buluyordunuz. Dairedeki hayranlar bir süredir tartışma konusuydu.

Üzerinde sadece bir çift siyah boxer vardı ve bu yüzden sertleşmiş olduğu gerçeğini gözden kaçırmak imkansızdı. Bu benim için bardağı taşıran son damlaydı. Bugün bununla başa çıkamazdım, özellikle de bunu dört gözle beklerken.

iğrenç bir hayranın çıplak vücudunu ona sürmesini değil.

"Gitmem gerek," dedim ona, çoktan odadan çıkmaya başlamıştım. "Şu anda bu saçmalıkla uğraşamam. Zaten başımda yeterince dert var."

Beni takip etti, neredeyse çıplak olduğu, bariz bir ereksiyon yaşadığı ve evin hayranlarla dolu olduğu gerçeğini umursamadan.

"Danika, bana inanmak zorundasın. Bunun her ne olduğunu düşünüyorsan-"

"Ne olduğunu biliyorum. Ne olduğunu duydum ve umurumda değil. Bıktım artık bundan. Bizi önemsiyor olsaydın, kendini çıplak fahişelerin uykunda sana sürdüğü pozisyonlara sokmazdın. Dean'in hayranları burada yaşayabilir ama ben yokum."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve ön kapıya doğru yürüdüm. O beni durdurmadan önce elim kapının tokmağındaydı ve beni olabilecek en Tristanvari şekilde durdurdu.

Çoğunlukla çıplak, bir poker kadar sert ve bizi izliyor olması gereken insanlarla dolu odayı tamamen umursamadan arkamdan bana doğru bastırdı. "Seni özledim," diye fısıldadı kulağıma, elleri ellerimin üzerinde gezinerek onları üzerimdeki kapıya sabitledi. "Seni ne kadar özlediğimi hayal Gece gündüz seni düşündüm Mesaj attığımda hemen cevap vermediğinde, her şeyi siktir edip seni bulmak için eve gitmeye çok yaklaştım."

"meşguldüm. Derslerim var ve aslında onlara oldukça düzenli olarak katılıyorum. Her zaman mümkün olan en kısa sürede cevap verdim."

"Biliyorum ama bu yeterli değil. Hiçbir zaman, hiçbir nedenle ayrı kalmamalıyız. Buna dayanamıyorum. Benimle yatağa gel, tatlım. Sana ihtiyacım var. Şimdi."

Vücudunun baskısı, kulağımdaki o törpü, beni ıslak ve hazır hale getirmişti ve teslim olmaktan başka bir şey istemiyordum, ama bunu öylece bırakmaya niyetim yoktu. Çok uzun zamandır çok büyük bir sorun olmuştu ve ben bundan bıkmıştım. Şu anda hayatımda yeterince boktan şey vardı. Erkek arkadaşımı uykusunda beceren hayranlar bunlardan biri olmayacaktı.

"Gitmem gerekiyor. Seni sonra ararım ama şu anda bununla uğraşamam. Çok sinirliyim. Önce sakinleşmek için zamanım olmazsa sana daha sonra pişman olacağım şeyler söyleyebilirim."

Boğazının arkasından küçük bir itiraz sesi çıkardı ve tabii ki bu beni etkiledi. Ona hayır demek benim için her zaman çok zor olmuştu ve ona aşık oldukça bu durum daha da kötüleşmişti.

"Lütfen," dedi, çok ama çok sessiz bir şekilde, neredeyse hiç kullanmadığı bir kelimeyle. "Sana ihtiyacım var. Şimdi. Sonra beni yeni bir tane çiğneyebilirsin. Dayanabilirim, tatlım."

Ellerimi çözdüm ve ona ters ters bakmaya başladım. "Mesele seni azarlamak değil, göt herif. Mesele ben yokken bu dairede olup bitenlere tahammül edemem. Bu konuşmayla ilgili değil, değişimle ilgili-"

"Tamam.

İyi," diye araya

girdi, ciddi görünüyordu.

"Bana neye ihtiyacın

olduğunu söyle ve ben de yapılmasını sağlayayım. Üstünü değiştir."

Çenemi inatçı bir çizgi haline getirdim, bu yüzden grubun tarihine bir sürtük olarak geçeceğimi biliyordum. "Artık apartmanda hayranların olmayacak. Ve kayıt için Los Angeles'ta her nerede kalıyorsan, orada da hayran yok. Kız arkadaşlar, randevular, tamam, ama bugün gördüğüm bu sürtükler gitmeli."

Kısa bir süre başını salladı ve odadakilere hitap etmek için başını çevirdi. "Yeni ev kuralları. Kız arkadaşı olmayan her hatunun gitmesi gerekiyor. Dean'in kız arkadaşı olmadığını bildiğime göre, bu hepiniz için geçerli."

Tabii ki hâlâ kanepede oturan Dean'in bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardı. "Siktir git dostum. Burası benim de evim. Eğer kendi irinine sahip olacaksan

."

"Eğer o lanet cümleyi bitirirsen, ne olacağını biliyorsun. Şimdi, odayı boşalt. Kira kontratı benim adıma. Yeni ev kuralıyla ilgili bir sorunuz varsa, siz de defolup gidebilirsiniz."

Çok fazla mırıldanma ve hareket vardı ama herkes itaat ediyor gibiydi.

Sürtükler geçit töreni başlarken Tristan beni yoldan çekti. Bir süre izledi, her şeyin hallolduğunu düşünüyor gibiydi ve bana döndü, omuzlarım duvara çarpana kadar bana doğru hareket etti.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu, ama cevap vermeme fırsat vermeden dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirmeye başladı, aç ve sıcaktı, tam da beklediğim şeydi. Onu görmeyeli haftalar olmuştu ve ben de anında onu öpmeye başladım, dili içime girdikçe inliyordum. Ağzıma sokup çıkarıyor, ağzımı sikiyordu.

Ellerimi duvara sabitledi, kalçamı benimkinin arasına sokup yukarı doğru itti, ta ki ben üzerine çıkana kadar, kalçalarım daireler çizerek huzursuzca ona sürtündü. Bu yeterli değildi ve bacağıma kalçasının arkasına bağladım, her parçam onun sertliğini içime çekmek için çalışıyordu.

İnledi, kalçalarını kalçalarımın arasında gezdirerek birbirimize oturmamızı sağladı. Kıyafetlerimiz araya giriyordu ama temas tam da mükemmel noktadaydı ve ben

Ona karşı kıvranıyor, klitorisimi horozuna sürüyor, saniyeler içinde ateş perdesine çalıyor.

Dean yüksek sesle, "Bir oda bulun," dedi.

Tristan ağzını açıp başını çevirerek havladı: "Mahremiyet! Şimdi!" Dean tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldandı ama eminim ki itaat etti.

Bu değiş tokuşı sayısız kez şahit olmuştum.

Tamamen yalnız kaldığımız anda Tristan beni soymaya başladı. Atletimle başladı, onu soydu, sütyenimin ön kopçasını hızlı bir hareketle açtı ve kollarımdan kaydıldı.

Kot pantolonumu çıkarmak için dizlerinin üzerine çöktü. Pantolonum dardı, bu yüzden külotumu da alarak yavaşça çıkarmak zorunda kaldı.

Soyulmak dikkatimi dağıtıyordu ama öpücüğü kadar değil ve dikkatim biraz daha az dağıldığında, aklımın beni rahatsız eden, aptalca bir şeye kaydığını fark ettim.

"Onu istiyordun. Onun için çok uğraştın."

Kısa bir süre durakladı, sonra soymaya devam etti. "Tatlım, uyuyordum. Bu sabah odunuydu ve bilgin olsun diye söylüyorum, beni böldüğünde rüyamda seni görüyordum. Seni bekliyordum ve birinin üzerime çıktığını hissettiğimde aklıma gelen ilk şey bu oldu. Ama bir saniye bile sürmedi, sonra onun yabancı bir kadın olduğunu fark ettim."

Bu beni yatıştırdı, ama en çok da kevaşe hayranların artık evden çıkmaları yasaklandığı için bir daha böyle bir şey olmayacaktı.

Kot pantolonumu ayağımdan çıkardığı anda bacaklarımı omuzlarına çekti ve yüzünü kalçalarımın arasına gömdü, böylece benim daha fazla düşünmemi engelledi. Dili üzerimde ustalıkla çalışıyor, iri parmakları içime giriyor, aklımı başımdan alan bir ritim tutturuyor ve duvara yaslanıp kıvranıyordum, omuzları bacaklarımın arasına girerek beni dik tutuyordu.

İsteğim üzerine saçlarını uzatıyordu ve ben de ellerimi saçlarına gömüp can havliyle tutuyordum.

Boşalırken "Seni seviyorum" diye haykırdım.

"Ben de seni seviyorum tatlım," dedi bacaklarımdan kurtulup yükselirken. Tek bir yumuşak hareketle boxer'ını çıkardı, bana doğru yaklaştı ve kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi. "Bu ayrılıklara dayanamıyorum. Bu plak anlaşmasının canı cehenneme demeye doğru gidiyorum. Sen benim

Bütün hayatım boyunca. Eğer her zaman seninle olamayacaksam, tüm bunların ne anlamı var?"

Bacaklarımı kalçalarına doladığı için karşılık veremedim. Kendini girişime hizaladı ve o ilk mükemmel santimi içeri itti.

"Bekle, prezervatif," dedim, hiç düşünmeden. Bu benim için bir tür içgüdüydü.

Dondu kaldı. "Hapları bıraktın mı?"

Kızarak yüzümü başka tarafa çevirdim. "Hayır," dedim sessizce, az önce nasıl bir kurtlar sofrası açtığımı merak ederek.

İçgüdüsel tepkimin ne anlama geldiğini hemen anladı. Yüzümü çevirdi, böylece ona bakıyordum ve gözlerindeki çığ acı beni neredeyse çözüyordu. "Artık bana güvenmiyor musun? Seninle oyun oynadığımı mı düşünüyorsun?" Sesi harap olmuştu.

Başımı salladım, daha doğrusu sallayabildiğim kadar salladım, çenem onun göz gibi kavrayışıyla tutulmuştu. "Ben öyle düşünmüyorum. Öyle düşünseydim bunu hiç yapmazdık. Bunun ortaya çıkmasını istememiştim. Sadece içgüdüsel bir tepkiydi. Sanırım kendimi güvensiz hissediyorum."

Elimi kalbinin üzerine çekti. "Bu beni incitiyor. Burası tamamen senin. Hepsi benim. Başka kimse benden bir şey alamaz, anlıyor musun? Bunu sana yapmazdım. Tutmaya niyetim olmasaydı tüm bu sözleri vermezdim."

Gözlerimi kırıştıtarak başımı salladım.

Tekrar içime girerek beni duvara yapıştırdı. Kalçalarımı kavrarken alnı benimkine değdi ve tekrar içimde durana kadar yer değiştirdi. "Güvenini kaybetmem anlamına gelecekse bu plak anlaşmasıyla işim bitti. Bu benim için sonsuza dek sürecek, tatlım. Her şeyi seninle istiyorum. Sabahları beni kaldıran ve geceleri rahat uyumamı sağlayan şey sensin. Sen olmasaydın son birkaç ayda yaşadığım bazı şeylerden sağ çıkamazdım. Sen benim kayamsın Danika ve bana güvenmene ihtiyacım var."

Tekrar başımı salladım, sonra içime sertçe girdiğinde nefes nefese kaldım.

Bizim için haftalar olmuştu ve bu yüzden hızlı bir çiftleşme oldu. Hızlı ama tatmin edici.

Her zaman olduğu gibi, kendini bırakmadan önce boşalmamı bekledi, tatmin edici bir çığlıkla kendini içime boşaltırken beni sikine sıkıca tuttu.

Nefesini tuttu, sıkıca tutunmam için hırladı ve çekilmeden beni kanepeye taşıdı, sırt üstü yatarak ona bindim.

Elleri kalçalarımaya gitti, sıkıca kavradı ve gözleri benimkilere kaydđ. Gözlerinde hava gibi arzuladığım tapınılası bir arzu dünyası vardı.

"Sür beni," diye emretti ya da yalvardı. İkisi de olabilirdi, sesi çok sert, gözleri çok niyetliydi.

Sertleşmişti ve tekrar gitmeye hazırđı, buna alışmıştım. Günlerce ayrı kaldıktan sonra onu gerçekten tatmin etmek için çok şey gerekiyordu.

Hareket etmeye başladım, kalçalarımı döndürdüm, kendimi sertçe oturttum, sonra tekrar yukarı çektim. Ona sevdiği gibi sürdüm, hareketlerim emindi, ellerim göğüslerimi kavrıyordu. Kendime dokunuşumu izlemenin onu nasıl gıdıkladığını biliyordum ve sert bir inilti ve altımda kalçalarının sert bir şekilde dalgalanmasıyla ödüllendirildim.

Meme uçlarımı sıktım, başım geriye düştü, kalçalarım ona yaklaştıkça daha çılgınca, sarsıntılı hareketlerle sürtünmeye devam etti.

Titreyip onu bir mengene gibi kavradığımda, her zevk dalgası beni ele geçirdiğinde onu sıkıca kavradığımda kendi salıverilmem beni duraklattı. O da çok geride kalmamıştı, içimde yükseldikçe yükseliyordu.

Sonrasında uzun bir süre hareket etmedik. Yavaşça, tembelce öpüşürken ellerim saçlarını karıştırdı. O lezzetli aradan sonra günlerce uyuyabileceğimi düşündüm.

Yüzüme gülümsemek için beni hafifçe geriye itti. "Seni özledim."

"Her zaman. Her günün her saniyesinde."

ALTINCI BÖLÜM

DANIKA

Ertesi sabah giyiniyordum, kot pantolonumun düğmelerini ilikliyordum ki, hafif bir parmağını önce bir omzumda, sonra da diğerinde gezdirdiğini hissettim.

Kendime şöyle bir baktım. Omuzlarımdaki küçük çürükler gözlerimi göğsüme indirdi. İstismara uğramış bir göğsüm de benzer bir muamele görmüştü.

Annemin evindeki adam bende iz bırakmıştı. Tristan'ın dikkat dağıtma yeteneği bir süreliğine her şeyi unutmama yardımcı olmuştu ama morluklar istenmeyen ve acımasız bir hatırlatıcıydı.

"Bunlar nereden geldi?" diye sorduğunda sesindeki gerginliği hissedebiliyordum.

Her zaman berbat bir yalancıydım ama yine de dürüstçe denedim.

"Hmmm?" Sıradan olmaya çalıştım. Arkama, ellerinin gezindiği yere bakmaya özen gösterdim, kaşlarım nereden geldiklerini bilmiyormuşum gibi çatıldı. "Hiçbir fikrim yok. Herhangi bir şey olabilir."

"Bu çürükler el izlerine benziyor." Ses tonu ölümküldü.

Geri geri gitmeye ve parmak ucunda yürümeye başladım. Tristan'ın bulaşılmaması gereken bir öfkesi olduğu bir gerçektir ve bu çürüklerin *gerçekte* ne olduğuna dair bir fikri olsaydı, bir kalp atışında balistik olurdu.

"Kolay morarırım. Daha önce hiç fark etmemiştim bile, o yüzden öylece olmuş olmalı."

Hızlı bir geri adım attı. Onun cüssesinde bir adam darbe almadan bu kadar hızlı hareket edemezdi. Yüzünü incelemek için döndüm. Yüzündeki tutuk korku ifadesi yardımcı olmadı. Her şeyi yanlış oynadığımı hemen anladım.

"Bunu ben mi yaptım? *Ben mi* yaptım?"

Daha o bir kelime bile söylemeden başımı hayır anlamında sallamaya başladım. "Hayır, hayır, hayır. Kesinlikle sen değildin."

"Bunu nasıl söylersiniz? O izlerin nereden geldiğini bilmediğini söylemiştin. Dün seni oradan tutmuş olmalıyım. Bunu sana *ben* yaptım."

"Sen değildin, tamam mı? Yemin ederim. Bu konuyu kapatabilir miyiz?"

Sözlerimde ya da ses tonumda bir şey yakalamış gibiydi, bu da ifadesinin dehşetten daha da sıkıntılı bir seçenek olan anlayışa dönüşmesine neden oldu. "Ne oldu tatlım? O morlukların nasıl oluştuğunu anlat bana." Ses tonu kandırıcı bir cazibeye sahipti.

Beni etkilemesine izin vermedim.

Yüz yüze gelene kadar hareket etti, hafif ellerini omuzlarımda ve saçlarımda gezdirdi, yüzümü kendine doğru eğene kadar yumrukladı, vücudu beynimin düzgün çalışmasını engelleyecek kadar benimkine yaklaştı. "Anlat bana."

"Acımıyorlar bile. Aşırı tepki veriyorsun."

Gözlerini kırıştırdı, şaşırmış görünüyor. "*Aşırı tepki* mi? Tamam. O zaman neye aşırı tepki verdiğimi söyle."

Yutkundum, vereceği yanıt konusunda kendimi çok gergin hissediyordum, zihnim hâlâ morluklar için bir bahane bulmaya çalışıyordu. Dürüst olmak gerekirse, ona gerçek hikâyeyi anlatırsam adamı öldürebileceğini düşündüm.

"Bir yanlış anlaşılma oldu," diye açıkladım, kurumuş dudaklarımı yalayarak.

Yüzü bomboş bir hal aldı. "Bunu bir yanlış anlama mı yaptı? Bu '*yanlış anlaşılma*' nerede bulabilirim?"

Başından beri bu konuda mağara adamı gibi davranacağını bildiğim halde gözlerimi devirdim.

Göğsünü okşadım, yatıştırıcı bir hareketti, yine de geleceğini bildiğim şeyden kaçınmaya çalışıyordum. "Ben acıktım. Hadi yemeğe gidelim, olur mu?"

Ben kendimi yavaşça onun ellerinden çekerken olduğu yerde kaldı. Sütyenimi almak için eğildim, içine girerken tekrar ona sırtımı döndüm.

Yeterince hızlı değildim ve göğsüme bakmak için etrafımda dolanarak

elimi kendi eliyle tuttu. Göğsüme bakarken çenesinde bir tik pompalanmaya başladı.

oradaki
çürükler. Bu
kötüydü.

Yutkundu, elimi bıraktı, benden birkaç adım geri çekilirken parmaklarını saçlarında sıkıca kavradı. "Bu da ne?" Her kelimeyi dişlerinin arasından yavaşça telaffuz ediyordu. Kendini kaybetmek üzereydi.

Sutyenimi bağladım, eğildim, gömleğimi kaptım ve hızla içine girdim. İzlere ne kadar uzun süre bakarsa, o kadar kötüleşiyor gibiydi, bu yüzden akıllıca bir şekilde onları bir an önce kapatmaya karar verdim.

"Anlat bana."

Bunu da görmezden geldim ve omuzlarımı tamamen örtecek bir şey bulmak için çantamı karıştırmaya başladım. "Düşündüğün gibi değil ve sakinleşmen gerekiyor."

"Açıkla bana o zaman. Kız arkadaşımın neden hırpalanmış gibi görüldüğünü açıkla bana. Bana bu izler için iyi bir neden söyle, o zaman sakinleşeceğim." Her kelimesinde sesinde öfke titreşiyordu.

"Ses tonunuzdan hoşlanmadım ve şu anda bu konu hakkında konuşmayı reddediyorum." Konuşurken omuzlarımı ve göğsümü örten küçük mavi hırkamı silktim.

"Bunun için Jerry'yi aramam gerekiyor mu?"

Bunu anlamaya çalışırken burnumu kırıttırdım. "Jerry'nin beni morarttığını düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır, ama sanırım bu işin iç yüzünü öğrenmeme yardımcı olacak."

Yanılmıyordu. Jerry her şeyi çabucak bir araya getirirdi. Dün nereye gittiğimi biliyordu.

"Lütfen, bırak artık. Acıktım ve bu saçmalık Frankie ile buluşmamıza geç kalmamıza neden olacak."

Cevap beklemeden odasından çıktım. Dairenin içinde ilerlerken arkamda hareket ettiğini hissedebiliyordum, bu iyiye işaretti sanırım. Belki de gerçekten bırakacaktı.

Frankie'nin dövme salonunun bulunduğu Cavendish Hotel & Casino'ya giderken sessizdi. Onunla şehirdeki en iyi biftek ve yumurtayı yapan bir lokantada buluşacaktık. Son zamanlarda çok sık gittiği için Tristan denkleme yeni eklenmiş olsa da, bu haftalık bir ritüele dönüşüyordu.

Yirmi dakikalık sessizlikten sonra çatlamaya hazırdım. Elleri bembeyaz direksiyonda, aramızda tek bir kelime geçmeden araba kullanmasını izlemek sinir bozucuydu.

Elimi kalçasına koydum, küçük yatıştırıcı daireler çizerek ovuşturdum. Sonunda ona "Frankie dövmem üzerinde çalışıyor," dedim. O şehir dışındayken dövmemi yaptırıp döndüğünde ona sürpriz yapmayı düşünüyordum, ama bu onun dikkatini kara ruh halinden uzaklaştırmak için aklıma gelen tek yoldu.

İşe yaradı. Bana yan gözle bir bakış gönderdi, ilgisini iyice çekmişti. "Dövmen mi? Yani dövme yaptıracağından emin misin?"

Başımı salladım, elimi daha yukarılara doğru ovuşturdum, çürükler konusunun peşini bırakacağı için içimde bir rahatlama hissettim. "Evet. Kesinlikle."

"Ne zaman? Ben şehir dışındayken yapmayacaksın, değil mi?"

Yapmayı planladığım şey tam olarak buydu. "Um, evet. Neden?"

"Orada olmak istiyorum." Çok kararlıydı.

"Frankie'nin masasında bana işkence etmesini izlemek için bu kadar heyecanlı mısın?"

Eli benimkini bacağının üzerine kapatıp hafifçe sıktı. "Heyecanlı değilim, hayır. Sadece orada olmak istiyorum. Ben şehir dışındayken bunu yapmayacağına dair bana söz verir misin? Lütfen."

Lütfen beni etkiledi. Çok sık söylemezdi ama söylediğinde de her zaman içten ve samimiydi. Nedeni ne olursa olsun bu onun için önemliydi. "Çok dolu, o yüzden kahvaltıda beni ne zaman araya sıkıştırabileceğini soracağım. Şov için ekibinin çekmesine izin verebileceğine dair ona söz verdim."

Ağzı gerildi ve bundan memnun olmadığını anladım. "Nereden alıyorsun?"

"Sırt üstü."

"Sırtının neresinde?"

"Sırtımın ortasında,
omurgama yakın."

"Frankie'nin kamera ekibi için üstsüz mü çıkacaksın? *Televizyonda* mı?"

İç çektim. Mağara adamım geri dönmüştü. "Kimse sırtımdan başka bir şey görmeyecek. Önüm masanın üzerinde olacak ve her şeyi örtmeye dikkat edeceğim. Üzülecek bir şeyler aramayı bırak."

"Bir şeyler mi arıyorsunuz? Bir şeyler mi arıyorsun?" sorusunu yüksek sesle düşünüyormuş gibi iki kez sordu. "Aşık olduğum kız arkadaşım bana açıklayamayacağı morluklarla geliyor ve ben üzülecek bir şeyler mi *arıyorum*? Sonra da mükemmel çıplak vücudunu herhangi bir ucubenin mastürbasyon yapması için televizyona koyduğunu öğreniyorum ve ben de bir şeyler mi *arıyorum*?"

Gözlerimi kapattım, her şeyi daha da kötüleştirdiği belli olan sözlerimi

geri alabilmeyi diledim.

Pes ettim. "Sen oradayken mürekkebinin bittiğinden emin olacağım, tamam mı? Sen de yakınımnda durup namusumu korursun. Bu seni daha iyi hissettirir mi?"

"İşe yarıyor ama o morlukları unutacağımı sanıyorsan **a k l ı n ı k a ç ı r m ı ş s ı n d e m e k t i r .**"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. ona deli gibi aşık olsam da, sahiplenici bir erkek arkadaşına sahip olmanın dezavantajları vardı. Frankie bizi vale istasyonunda karşıladığında rahatlamıştım, ikimizi de coşkuyla kucakladı ve bizi gördüğü andan itibaren bir mil konuşarak Tristan'ı karanlık ruh halinden etkili bir şekilde uzaklaştırdı.

"Dün gece James'le yemek yedim," diye başladı.

Sırıttım, ünlü James Cavendish'ten ilk ismiyle bahsetmesi beni her zaman eğlendirmiştir. Kulağa yanlış geliyordu. Adam ismiyle hitap edilemeyecek kadar korkutucuydu ama yakın arkadaş olduklarını biliyordum. "Galerisinde bir stajyerlik açıyor, bu dönem değil ama bir sonraki dönem ve bunun için seninle görüşmek istiyor! Sen de istiyorsun, değil mi? Ona bunu yapmak isteyeceğini söyledim, o yüzden istesen iyi olur."

Kalbim göğsümde küçük bir takla attı. Bu benim için büyük bir fırsattı. Onun galerilerinden birinde staj yapmak çok zor, işe alınmak ise neredeyse imkânsızdı. "Bu harika! Tabii ki istiyorum! Gerekirse gelecek dönem derslerimi azaltacağım."

"Güzel, güzel. Ona çok heyecanlanacağını söyledim ve numaranı verdim."

Ona sarıldım, sıkıca sıktım. "Teşekkür ederim! Sen en iyisisin!"

"Eğer ona asılırsa onu öldüreceğimi söyledin mi?" Tristan sessiz ve alçak sesle konuştu.

Ona aynı bakışları gönderdik.

"Bana biraz kredi ver, dostum." Frankie'nin ses tonu öfkeliydi. "James artık vanilya yapmıyor, uzun zamandır yapmıyor ve ona Danika'nın onun tipi olmadığını çok açık bir şekilde söyledim. Güven bana, oraya gitmeyecektir."

"Kızın kaçırıldığını biliyor mu? Ona benimle olduğunu söyledin mi?"

"Çok fazla kelimeyle değil ama eminim noktaları birleştirebilir. Onun özel hayatıyla ilgileniyor gibi değil. Bu galeriyle ilgili. Onun kendisi için çalışmasını istediğine karar verdi, nokta."

"Saçmalık."

Ellerim yumruk oldu. Bunu benim için mahvedeceği düşüncesi beni öfkeliendirdi. Onu işaret ettim. "Kesin şunu. Seni tuttuğumu görüyor musun?"

Başarılı olmaktan mı? Ben öyle düşünmüyorum. Bana da aynı saygıyı göster, göt herif."

Bir şey, ya benim sözlerim ya da ses tonum, onu anında geri adım attırdı.

"Tamam, tamam. Sadece çizgiyi aşarsa bana söyleyeceğine söz ver."

Konuşmayı bitirmiş bir şekilde binaya doğru yürümeye başladım. İşler böyle giderse, Tristan kıskanacak bir şey buldukça doğrudan öğle yemeğine geçecektik.

Tekrar konuşmadan önce menülerimizi alıp oturmuştuk.

"Haddini aşarsa bana haber vereceğine söz ver, ben de peşini bırakayım."

"Adam milyarder bir seks tanrısı. Onu sopayla dövmek zorunda kalmayacağıma eminim ama evet, söz veriyorum."

Frankie homurdandı. "Değil mi? Endişelenecek bir şey yok, Tristan. Hayatımda James kadar kendini kontrol edebilen biriyle daha önce hiç karşılaşmadım ve onu çoktan uyardım bile."

Bu sorunu çözmüş gibi görünüyordu ve Tristan konuyu kapattı - Tanrı'ya şükür.

"Sanırım dövme tasarımı hazırladım," dedi Frankie heyecanla, ellerini küçük bir kız gibi birbirine sürterek. Dövmesini bu kadar çok sevmesi gerçekten de çok sevimliydi.

"Görebilir miyim?" Gergin ama heyecanlı bir şekilde sordum.

"Tabii ki. Salı günü seni içeri alabileceğimizi düşünüyordum. Hepsini bir oturuşta yapmalısın. Böylesi daha iyi, güven bana."

"Salı günü stüdyoda olmam gerekiyor," dedi Tristan ona, yine huysuz görünüyordu. Hayır, daha çok tedirgin gibiydi.

"Orada olmak zorunda değilsin, aygır çöreği," diye açıkladı neşeyle. "Evet, var. Yapımcıyla konuşacağım; bakalım ne yapabiliriz."

Ağzı alaycibirbüküldü.

"Birdaha tozu

Kız

arkadaşına daha fazla takıntılı olabilir misin, dostum?"

"Şüpheli," diye yumuşak bir şekilde cevap verdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

DANIKA

Ertesi sabah işler iyice sarpa sardı.

Gece çantamı karıştırıyor, egzersiz kıyafetlerimi arıyordum. Planımız birlikte spor salonuna gitmek ve ardından duş almaktı ama ikisini de yapamadık.

Ortadan yırtılmış siyah atleti çıkardım ve hangi tişört olduğunu anlamadan önce açtım. Kıvrılmış halde, aşağı yukarı antrenman üstümle aynı görünüyordu. Onu da aynı hızla yeniden gömmeye çalıştım ama çok geç kalmıştım.

Geri koyamadan elimden çekip aldılar.

Tristan tepemde belirdi. O da giyinmişti ve lacivert spor şortu ile tenis ayakkabılarından başka bir şey giymemişti.

kavrarkengöğüs ve karın kasları sıkışmış, Tüm sağduyuma rağmen, günün mahvolmak üzere olduğunu bile bile, bu manzara "Bu ne?" diye sordu, gömleği açıp her santimini inceledi sanki önden aşağı doğru uzanan yırtığı anlamaya çalışıyordu.

İçimi çektim, gözlerim kapandı. "Bubir gömlek," diye açıkladım, ses tonum teslim olmuş gibiydi.

"Neden ikiye bölünmüş?" diye ısırdı. Boş gözlerinden öfkesinin onu ulaşamayacağım bir yere götürdüğünü anlayabiliyordum

"Uzun hikaye."

Bana çok acılı bir gülümseme verdi, gözleri korkutucuydu. "Bütün günüm var, tatlım."

"Bunu yapmayalım, Tristan. Her şey bitti ve hapse girmene degecek bir şey değildi."

"Peki. Nasıl istersen öyle olsun. Bana hiçbir açıklama yapmıyorsun, bu yüzden sadece en kötüsünü varsayabilirim. Sadece bir soruma cevap ver. Tecavüze uğradın mı?"

"Hayır! O kadar ileri gitmedi."

Onu yatıştırmak bir yana, bu ifade onu kızdırmışa benziyordu ve sonunda bir saldırı olduğunu kabul ettiğimi, geri alamayacağım bir ifade kullandığımı fark ettim.

Elleri titreyerek beni işaret etti. "Burada kal."

O gittikten sonra on dakika boyunca yatağında oturdum ve olayların bu şekilde gelişmesi karşısında afalladım.

Nereye gittiğini bildiğimi ve Jerry'ye ilk ben ulaşırsam bu tren enkazını olduğu yerde durdurabileceğimi fark ettiğimde harekete geçtim.

Yolda önce Bev'in, sonra da Jerry'nin telefonunu defalarca aradım ama kimse açmadı. Eve vardığımda beni garaj yolunda stresli ve kafası karışık bir Bev karşıladı. Tristan ve Jerry çoktan gitmişti.

Saatlerce onlardan bir şey duymadık. Ve sonunda duyduğumuzda, duymak istediğim bir şey değildi.

Tristan hapisteydi.

TRISTAN

Dünyam kırmızı bir sise dönüşmüştü, zihnim bozuk bir plak gibi çalışıyor ve üç şeye odaklanıyordu: Danika saldırıya uğramış, gömleği ikiye ayrılmış, vücudu morarmıştı.

Bir adam ona ellerini sürmüştü.

Buna tam olarak inanmadım ama tepki vermekte de zorlanmadım. Ve onun tek açıklaması: O kadar ileri gitmedi.

Bunu aklım almıyordu, çünkü bu açıkça bir yere ulaştığını ima ediyordu. Arabamın direksiyonu meçhul bir adamın boynuydu. Ölümüne tuttum ve doğruca Jerry'ye doğru sürdüm.

Kapıyı kendisi açtı, beni görünce yüzü dostça bir gülümsemeyle aydınlandı.

Hiç vakit kaybetmeden yırtık gömleği görmesi için havaya kaldırdım. "Danika Cuma günü nereye gitti?"

"Cuma mı?" d i y e sordu, sadece şaşkın görünüyordu.

"Perşembe günü olabilir, ama bundan şüpheliyim, çünkü morlukları Cuma günü görmedim, bu da bana bunların beni görmeye gelmeden hemen önce olduğunu düşündürüyor."

"Çürükler mi?"

Gömleği ona salladım "Velanet olası yırtık bir Saldırıya uğradı, Jerry. Cuma sabahı hangi cehennemdeydi?"

Sertçe yutkundü, yüzünü dehşet kaplarken hasta görünüyordu. "Saldırıya mı uğradı? Tanrım... O iyi mi?"

"Nerede, Jerry? Nerede oldu bu?"

Eliyle gözlerini kapatırken şakağını ovuşturdu "Lanet olsun, yalnız gitmesine izin vermemem gerektiğini biliyordum."

Ellerimi üzerine koymamak için kendimi kontrol etmem gerekti "Nereye gideceksin?" Hırladım.

Evin içine daldı ve anahtarlarıyla tekrar ortaya çıktı. "Ben sürerim."

Tekrar konuşmadan önce yolcu koltuğundaydım ve ona ters ters bakıyordum.

"Cuma günü annesini ziyarete gitti. Olay orada olmuş olmalı. Şehrin çok keyifsiz bir bölgesinde."

"Ve oraya yalnız gitmesine izin mi verdiniz?"

"Onunla birlikte gitmem gerektiğini anlıyorum ama saldırıya uğrayacağını hiç düşünmemiştim. Sadece annesine kız kardeşinin telefon numarasını soracaktı. Çok hızlı bir ziyarette."

"Artık biliyorsun. Ona tecavüze uğrayıp uğramadığını sorduğumda, aynen aktarıyorum, 'O kadar ileri gitmedi' dedi."

"Tanrım," dedi Jerry, bir elini saçlarında gezdirdi ve telefonunu çıkardı. Ben daha polisi aradığını anlamadan konuşmaya başlamıştı.

Telefonu kapatırken ona "Bu bir hataydı," dedim. "Az önce beni tutuklattın, dostum."

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Seni tutuklatacak bir şey yapmazsan bir şey olmaz."

"Biri ona elini sürmüş, üzerindeki tişörtü yırtmış. Omuzları ve göğüslerinden biri tamamen morluklarla kaplı. Ne kadar muhtemel

"Sence bu adamı görürsem ellerimi kendime saklayacak mıyım?"

"Lanet olsun, en azından avukatın yanında."

Bu da beni mizahsız bir kahkaha atmaya itti. "En azından elimizde bu var. Onu öldürdüğümde benim için delilik savunması yap, çünkü şu anda kendimi kaybediyorum."

"İşte oyun planı. Oraya gidip polisleri bekleyeceğiz, sonra da onlara bildiklerimizi anlatacağız. Bu adama bakmanıza bile gerek yok."

Başımı iki yana salladım. "Hayal görüyorsun," diye mırıldandım.

Danika'ya elini süreni bulursam, onu öldürecektim.

"Hayal görüyor olabilirim ama en azından bir gömlek giyiyorum," diye karşılık verdi.

Göğsüme baktım. Evden çıktığımı bile hatırlamıyordum ama anlaşılan bir şey unutmuştum.

"Sorun değil. Gömleklerimden birini bir yabancıнын kanıyla mahvetmek zorunda değildim."

"Deli gibi konuşuyorsun, Tristan. Öfke kontrolüne gidiyordun, değil mi? Egzersizlerini kullanmayı deneyebilir ve öfkenin dozunu biraz azaltabilir misin?"

"Adamın biri tişörtünü yırtmış, Jerry. Ona seksi dediği için bir adamın ağzına vurmak öfke kontrolü sorunudur. Bu gerekli bir kötülük. Kimse Danika'ya zarar veremez ve bundan kurtulamaz. Ve sana söz veriyorum, bu adamla işim bittiğinde, bunu bir daha yapmayı aklımdan bile geçirmeyecek." Jerry derin bir iç çekerek bana hayal kırıklığına uğramış bir baba gibi baktı... *Bunun* gerçekte neye benzediğine dair bir fikrim olduğundan değil.

Yeri bulana kadar kırk beş dakika araba kullandık ve bu süre içinde biraz sakinleşmiştim ama yıkık dökük bir karavan parkına girdiğimizde kanım daha hızlı pompalanmaya başladı. Burası Danika'ya göre bir yer değildi ve Jerry onun böyle bir yere tek başına gelmesine izin vermemeliydi.

Ona ters ters baktım.

"Buraya son geldiğimde bu kadar kötü değildi."

"Boulder Otoyolu'nun yanlış ucunda bir karavan parkı, dostum. Kafanı kullanıp hesap yapmalıydın."

"Haklısın. Kesinlikle haklısın."

Bu beni biraz tatmin etti ama aradığımız adam için içimdeki öfkeyi dindirmeye yetmedi.

Ortaya çıkıp suçluyu uyurken bulsaydık daha fazla itidal gösterip göstermeyeceğimi söyleyemezdim, ama bu şekilde bulmadık.

Onu.

Onu Danika'nın annesini döverken bulduk, karavanın duvarlarını sarsacak kadar yüksek sesle konuşuyordu.

Arabamın kapısını açtığımda bir kadının acı çığlığını duydum ve hepsi bu kadar. Kapıya doğru koştuğumu ya da kapıdan geçtiğimi bile hatırlamıyordum.

Adamın geriye doğru kaldırdığı yumruğu tuttuğumu, diğer elimi sırtına götürdüğümü ve omzunu yerinden çıkaracak kadar sert bir şekilde sıkıştırdığını, ardından tacizciyi odanın diğer ucuna uçurduğumu hatırlıyorum.

Ayağa kalktığında kollarımı iki yanımda tutarak ona doğru ilerledim, yüzü acıdan iki büklüm olmuş bir halde topallayan omzunu tutuyordu.

Sağlam koluyla bana bir yumruk savurdu ve yumruğunun çeneme sert bir şekilde temas etmesine izin verdim.

Çok sert bir sol kroşe savurdu ve boynum çarpmanın etkisiyle yana doğru kırıldı.

Ona bakmak için boynumu geriye atarken manyak gibi sıırttım.

Çılgıncaydı ama o kadar öfkeliydim ki biraz acı hissetmek *istedim*. Bu orospu çocuğunun ben onu indirmeden önce iyi bir mücadele vermesini istedim.

"Sen de kimsin ve senin derdin ne?" diye hırladı adam. "Sen benim lanet olası sorunumsun."

İki adım öne çıktım ve karnına, iki büklüm olup öksürmesine neden olacak kadar sert bir darbe indirdim.

Yağlı saçlarını avucumun içine aldım, bir dizimi kaldırırken sertçe bastırdım. Burnunun ıslak bir çıtırtıyla kırıldığını duydum.

Başını dikleştirdim ve yumruğu karnıma geldi. *İyi oldu*. Dövüşmeyi dayak yemekten daha çok istiyordum ve kendimi acınası hissetmeye başlamıştım.

Yumruğum önce çenesiyle, sonra da ağzıyla buluşurken saçlarını bırakmadım.

Temas sırasında birkaç dişinin kırıldığını hissettim ve o o r o s p u çocuğunun yüzüne doğru gülümsedim.

"Cuma günü tartakladığın kızı hatırlıyor musun?" Yüzünü karavanın küçük set üstü ocağına bir, iki kez vurarak sordum.

"Onu hatırlıyor musun?" Cevap vermeyince tekrar sordum. Konuşmak için ağız dolusu kendi kanını yutmakla meşguldü.

"Evet," diye hırıldadı, kan burun deliklerinden serbestçe akıyor ve ağzından çıkıyordu.

"Eğer bugünü atlatırsan, eğer bundan sonra *nefes* almana izin verirsem, bir şeyi hatırlamanı istiyorum: O kıza bir daha dokunursan

öldü. Anladınız mı?"

"Anlıyorum, dostum. Anlıyorum." Ciddi görünüyordu.

Ne yazık ki, Danika'nın bu adamın koca elinin morluklarıyla kaplı göğsünün anısı tekrar aklıma geldi ve dövmeye başladım.

Ondan sonraki tüm darbeleri kataloglayamazdım, ama ben ona bağırmayı bırakmadan çok önce dövüşmeyi bıraktı ve durmamın tek nedeni bir değil, iki şok tabancasının beni yerde balık gibi çırpmasıydı.

İşler karıştı ve aklım başıma gelmeden kelepçelenip bir polis aracının arkasına bindirildim.

"Hiç hoş değil çocuklar," dedim öndeki iki polise. "Şok tabancaları berbattır."

İçlerinden biri, kilolu kumral bir adam, gözleri büyüyerek bana baktı.

Ona gülümsedim.

Benim deli bir herif olduğumu düşündüğünü söyleyebilirim. Üstsüzdüm, kan içindeydim, şok tabancasıyla kıcıma tekme yemiştım ve aptal gibi sırtıyordum.

Ben de deli olduğumu düşünürdüm.

"O şok tabancası diğer adama verdiğiinden çok daha az hasar verdi."

"Sadece kadınları nasıl döveceğini bilmesi benim suçum değil. Muhtemelen ilk kez kendi boyunda biriyle dövüşüyor."

"Kimsenin boyunda değilsin, dostum."

Haklıydı.

"Bana orada neler olduğunu anlatmak ister misin? Neden o adamı öldürmeye çalışıyordun?"

Polis moduna geçmişti ve öldürmek kelimesi beni çok germiştı.

Jerry'nin bizi yakından takip ettiğini bildiğim için ona "Avukatıma sor," dedim.

"Lanet olası manyağın bir avukatı var," dedi ortağına.

Güldüler. Bana inanmadılar ama yakında inanacaklardı. Jerry iyiydi, her zaman bir aç ı arardı. Avukat olmaktan nefret ederdi ama bu kötü olduğu anlamına gelmezdi.

Sonunda, hücrede herkesin tahmin edebileceğinden çok daha az zaman geçirdim. Adam ben gelmeden önce Danika'nın annesine çalışmış ve bu da işleri karıştırmış.

Adamın peşinden gitmeden önce kadını çok az görebilmiştım. Bana küçük bir bedenin üzerinde siyah saçlardan oluşan bir karmaşa gibi görünmüştü,

ama kötü yaralanmış görünüyordu.

Jerry'nin en iyi tanık olduğu ortaya çıktı ve bu yüzden Bev'i avukatım olması için çağırdı, işleri olabildiğince yolunda tuttuk. Dava ne kadar temiz olursa o kadar iyi olur, dedi.

Sonunda, Bev beni birkaç saat içinde oradan çıkardı, hiçbir suçlama yapılmadı. Danika'nın annesi Marta'ya yönelik ölümcül olabilecek bir saldırıyı durdurduğum için eylemlerimin haklı olduğunu savundu. Adamla birlikte hastaneye kaldırılan kadının yaraları da davamızı destekliyordu.

Yolda adının Bert McLeary olduğunu öğrendiğim adam yaşayacaktı. İlk düşüncem, bana bir Bert gibi gelmemiştir. İkinci düşüncem ise ucuz atlattığımdı.

Teorik olarak, diye açıkladı Bev bana, onu öldürmüş olsam da olmasam da argümanı sağladı, ama işin içinde bir ceset olması her zaman işleri karıştırıyordu.

Bunu söylerken sesi o kadar soğukkanlıydı ki, sanki ölseydi çok üzülmecekti gibi, bu beni duraksattı.

Acımasız bir gülümsemeyle gözlerimin içine bakarak beni süzdü. "Bana çürükleri göstermesini istedim. Onun için adam öldürebilecek tek kişinin sen olduğunu düşünemezsin. O adam *benden* önce ona ulaştığın için çok şanslı."

O kadar ciddi görünüyordu ki, ses tonu o kadar buz gibiydi ki ona inandım. Bev'in kötü tarafına asla geçmemek için bir not aldım.

Tüm bu olanlardan dolayı bir saniye bile pişmanlık duymadığım tek an Bev'in evine döndüğümüz ve Danika'nın bizi karşılamak için dışarı fırladığı andı. Bana bir kez baktı ve yüzünü ellerinin arasına gömüp gözyaşlarına boğuldu.

Bu beni gerçek bir piç gibi hissettirdi.

Onu kollarımın arasına aldım, saçlarını okşarken yatıştırıcı sesler çıkardım. Yolda bir yerden bir tişört edinmişim ve o da yüzünü beyaz pamuğa gömmüş, içimi sızlatacak kadar hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Sonunda gömleğimin içine konuşacak kadar sakinleşti. "Yaralandın mı?"Çenem sıkıştı, elim saçlarına gitti Parmaklarımla kaslarını gevşetip saçlarını usulca okşadım. "Hiç de değil. Piç kurusu zar zor bir yumruk attı."

"Çok büyüktü. Sana zarar verebileceğini düşündüm."

Adamla olan temasını hatırlatan bu olayla nabzım yeniden atmaya başladı. Kendimi sakinleştirmek için nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Kısa bir süre Bert'i hastanede bulup işini bitirme fikriyle oynadım.

"Büyüktü ama yavaştı. Anladığım kadarıyla iyi bir dövüşçü değildi."

Bana bakmak için geri çekildi, gözleri ağlamaktan kızarmıştı. "Hiç kaybetmiyorsun. Böyle dövüşmeyi nereden öğrendin?"

Ağzım alaycı bir şekilde burkuldu. "Sınıftaki en iri çocuk olduğunuzda, herkes kışınızı tekmelemenin büyük bir başarı olduğunu düşünür. Benim boyumda olup da kendini nasıl savunacağını bilmemek olmaz. Kötü bir öfkeye sahip olmak da asla zarar vermez."

"Sanırım Bev kefaletini ödedi?"

"Mesele de bu. Hiçbir suçlamada bulunulmadı." Bir sonraki kısmı nasıl ifade edeceğimi düşünmek zorunda kaldım, onun duygularına karşı hassastım. "Biz geldiğimizde anneni dövüyordu. Sanırım iyileşecek, ama dayaağı durdurduğum için suçlanmadım."

Bu habere çok az tepki gösterdi, sadece yüz ifadesinde ufak bir sertleşme oldu.

"Onu hastanede ziyaret edebiliriz," diye teklif ettim.

Anında ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Hayır, sorun değil. İlişkımız... karmaşık. Birlikte sağlıklı değiliz. Kadına katlanamıyorum ama biliyorum ki beni bir sempati anında yakalarsa, bu zayıflığımdan faydalanacak ve sonunda pişman olacağım bir şey yapacağım."

Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Annem de aynı şeyi bana sayısız kez yapmıştı. Onu daha fazla sevebilmemin bir yolu olmadığını düşünerek alnından şefkatle öptüm.

"Berbat olduğumu mu düşünüyorsun? Sesim soğuk bir kaltak gibi çıkıyor, değil mi?"

Başımı salladım, şakağını öpmek için hafifçe öne eğildim. "Hayır. Sen benim annemle tanıştın. Seninkiyle neler yaşadığını çok iyi anlayabiliyorum."

"O yaşlı adamın bana yapmasına izin verdiğim şey yüzünden onun gibi olduğumu düşünüyor." Kelimeler sanki utanç verici bir itirafmış gibi ağzından döküldü. "Ama değilim. Sadece bir çocuktum ve başka bir seçeneğim olduğunu düşünmedim."

Göğsüme sıkılan bir kurşun bile kalbimi, o sözleri fısıldarken sesinin zayıflığından daha fazla acıtamazdı. Onu kendime çekip kulağına fısıldarken gözlerim doldu. "Tabii ki hayır. Kendini bana karşı savunmak zorunda değilsin, tatlım."

"Biliyorum. Biliyorum. Gerçeğin ne olduğunu da biliyorum. Sadece bunu hissetmek çok zor. Bazı kirleri temizleyemezsin."

Onu kucağıma aldım, kendime doğru çektim. "Üzerinde zerre kadar pislik yok, tatlım. Tanıdığım en saf kalbe sahipsin."

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyordu ve tekrar konuşmadan önce uzun bir süre sakinleşti ve sustu. "Ön bahçede kendimizi rezil ettik."

"Umurumda olup olmadığını sor."

Minik bir gülümseme ve parlayan gümüş gözlerle ödüllendirildim. Tanrım, çok güzeldi. Mükemmeldi.

"Bunu bir daha yapmayacağına söz ver. Böyle davrandığında beni korkutuyorsun. Birkaç çürüğüm var diye bir adamı öldüremezsin, Tristan."

Onu öptüm, bu onun düşünce zincirinden bariz bir şekilde uzaklaştırdı. Daha morlukları bile geçmemişken böyle bir söz vermem mümkün değildi.

"Benden asla korkmamalısın, Danika."

Bev'in ön bahçesinde çimlerin üzerine yan yana uzandık, ellerimiz kenetlenmişti, ben de ona kendi iyiliğim için her zaman çok büyük, çok güçlü bir çocuk olduğumu anlatıyordum.

Savaşmakta çok iyiydim, savaşmaya çok hazırdım, uğruna savaşacak çok şeyim vardı, nafile de olsa, asla koruyamayacağım bir annem vardı, çünkü ona zarar veren erkeklerden korunmak istemiyordu.

O parçamı, her şeyden önce *korunmaya* ihtiyaç duyan o büyük parçamı paylaştım, çünkü bana en çok ihtiyaç duyduğu anda onu korumak için yanında olamamıştım, tabii o zaman onu tanımıyordum. Mantıklı değildi. Bu bir duyguydu, inkar edilemez bir başarısızlık hissiydi, çünkü sevdiklerimi korumak söz konusu olduğunda en büyük sınavlarda *hep başarısız olmuştum*.

Ona açıklamam gereken şeyler vardı, eskiden olduğu kız hakkında, bir koruyucuya ihtiyacı olan ama olmayan kız hakkında ve bir daha asla o kız olamayacağı hakkında, çünkü bana sahipti ve ben görevimi ciddiye alıyordum.

Herhangi bir erkek ona kaypak kaypak baktığında çıldırmamın nedeni buydu, diye dikkatlice açıkladım. Bu yanımlı kontrol *edemiyordum*. Dünyadaki hiçbir öfke kontrolü dersi beni onu güvende tutmanın bir yolu olduğuna ikna edemezdi.

Bu ona huzur vermiş gibi görünüyordu ve gözleri kapandı, en nazik gülümsemesi güzel yüzünü değiştirdi, eli hızla çarpan kalbimin üzerinde sakinleşti.

Bu bana huzur verdi çünkü o benim mükemmel kızımdı ve onu korumaya ne kadar ihtiyacım varsa onun da benim ona vereceklerime o kadar ihtiyacı vardı.

Ön bahçede aptal gençler gibi dakikalarca, saatlerce yattık.

Zamanın yavaşladığı, her şeyin netleştiği ve geçmişin bazı parçalarının huzura kavuştuğu anlardan biriydi. Böyle anların az ve nadir olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim ve her şeyi hatırlamaya çalıştım. Tepemdeki ağaçta hışırdayan yaprakları, neredeyse bulutsuz gökyüzünü, ılıman sonbahar havasını.

Başını omzuma yaslamış yatarken yüzünde mükemmel, yoğun güven dolu bir huzur vardı.

Ve daha sonra, nihayet çimlerin üzerinden kalktığımızda, arka cebimdeki kâğıt parçasını hatırladım.

Ona nazikçe uzattım. Üzerinde hiçbir kelime yoktu, sadece bir telefon numarası yazıyordu. Kaşları soruyla çatıldı, dişleri dudağını yakaladı.

"Dahlia'nın telefon numarası. Annen verdi."

Bana o kadar sıkı sarıldı ki bunu ruhumun derinliklerinde hissettim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

TRISTAN

Gözlerime inanamayarak hareketin ortasında donup kaldığımda lacivert bir tişörtün içinde omuz silkiyordum.

"Bunu giymenin hiçbir yolu yok," dedim ona, yatağımın kenarına oturup onu izledim, onu görünce hem sinirlendim hem de tahrik oldum.

Üzerinde yatak odası dışında giyilemeyecek kadar küçük siyah bir şort ve üzerinde "*Fuck No*" yazan siyah bir yarım tişört vardı. Göğsünün iki santim altından kaburgalarının üstüne kadar tüm derisini çıplak bırakıyor, sadece göğüslerini örtüyordu. Sütyen bile giymemişti.

Çenem gevşedi, gözlerim manzaraya yapıştı.

Kocaman göğüsleri yoktu, ama avuç dolusuydular ve ellerimde mükemmel, yumuşak ve uysaldılar ve gerçek göğüsleri sütyensiz kaldığında, bunu karıştırmak mümkün değildi.

"Hayatta olmaz."

"Dövmeden sonra sütyen giyemem ve yarım tişört sayesinde kameralar için üstümü çıkarmak zorunda kalmayacağım. Frankie bana tam olarak ne giymem gerektiğini söyledi ve ben de onu giyiyorum, o yüzden yüzünüzdeki Neandertal ifadesini silin." Konuşurken saçlarını başının üstünde topuz yaptı, tişörtü yukarı kalktı ve göğüslerinin alt kısımları göründü.

"Ciddi misin lan sen?"

Gözlerini devirdi, parmak arası terliklerini giyerken beni tamamen başından savdı.

Frankie, "Rahat ve düzgün bir şekilde hazırlanmış olmak benim için önemli. Eğer uslu duramıyorsan evde kalacaksın."

"Ciddi misin lan sen?" Tekrarladım. "Sırf bunun için bir hafta izin aldım ve sırf seninle gelebileyim diye haftalarca ertelemek zorunda kaldın."

"Eğer gerçekten gelmek istiyorsan uslu dur."

Tartışmamak için çenemi sıktım, ona kadar saydım, gözlerim gömleğinin önüne yapıştı.

"Fuck No?" Ona sordum.

"Frankie bunun sansürcülerin seni mütevazı tutması için harika bir yol olduğunu söylüyor. Meme uçlarım sertleşirse, bunu fark etmezler, çünkü zaten sikiş kelimesini bulanıklaştırıyor olacaklar. Gömleği bana ödünç verdi."

Yok artık, diye düşündüm. Belli ki Frankie'nin eseri idi.

Önümde durmak için hareket etti, elleri seksi küçük kalçalarının üzerindeydi. Uzanıp iki elimle göğüslerini avuçladım. Gözlerimi kapattım, bir iniltiyi bastırmayı pek başaramadım.

"Zaten geç kaldık Tristan ve kamera ekibinin programı çok sıkışık."

Gözlerim fal taşı gibi açılarak ona baktı. Gömleğini göğüslerini ortaya çıkaracak kadar kaldırdım, öne doğru eğilip göğüslerini ellerimle çerçeveleyip sert bir meme ucunu ağzıma alırken yüksek sesle ve akıcı bir şekilde küfrettim.

"Seninle işi bittiğinde seni o masaya bağlayacağım ve beynini sikeceğim."

Nefes nefese kaldı ve ellerimden biri aşağıya doğru kayarak onu parmaklamak için şortunun kemerine girdi. Bir küfürle çekip çıkardım, onun yerine şortunun bacağına kullanarak parmağımı sertçe içine soktum.

"Eğer amına bu kadar kolay ulaşabiliyorsam, bu şortunun çok küçük olduğuna dair iyi bir işarettir."

Kalçaları seğirdi, parmağımın üzerinde hareket etti ve ben meme ucunu emmeye ve parmağımın üzerinde onu çalıştırmaya geri döndüm.

Yaklaşana kadar bekledim ve parmağımı yavaşça, alaycı bir şekilde çekerek uzaklaştım. "Geç kaldık, boo. Hatırladın mı? Sıkışık bir program."

Bana ters ters baktı ve geri çekildi. Ona sııttım ve göz kırptım.

Frankie'nin dövme salonuna giderken gözlerimi zar zor yolda tutabiliyordum, koltuğunda her kayışında ona bakıyordum.

Heyecandan titriyordu ve her hareketi, vücudunun her seğirmesi, o zar zor giydiği kıyafetin içinde dikkat dağıtıcıydı.

Elimi itmeye çalışarak inleyene kadar bir elimle onu okşadım.

"Benimle alay etmeyi bırak," diye yakındı. "Şu anda tahrik olmak istemiyorum. Bu konuda bir şey yapabilmemiz için saatler geçmesi gerekecek."

"Vay anasını," dedim ona, yan bir gülümseme göndererek. "Bu kıyafetin ne olduğunu biliyor musun? Bu bir alay. Şu anda ne veriyorsan onu alıyorsun."

Tişörtünü kaldırdı ve elim birden çıplak tenini yoğurmaya başladı.

Sikeyim.

Şöyle bir baktım.

Sortunun bantlarını aşağı doğru katlayarak daha da küçültüyor ve bel bandını sonuna kadar açıyordu. Elim tuttu ve vücudundan aşağı doğru kaydırđı, elimi cinsel organının üzerinde kavradı, büyük parmaklarımdan birini içine sokana kadar kaydırđı.

Elimi çektim ve yolculuğun geri kalanında ona bakmayı reddettim. Her zamanki gibi, alay yarışmasını o kazanmıştı. Tartışmasız şampiyon oydu.

Oraya gitmemem gerektiğini bilmeliydim.

Kumarhanede yürürken aşırı korumacı bir erkek arkadaş gibi kolumu ona doladım ve durup ona bakan her pisliğe ters ters baktım.

"İşi biter bitmez seni o masaya çivileyeceğim. İkimiz de çiğ kalana kadar sikişeceğiz," diye mırıldandım nefesimin altında, bu da onun kıkırdamasına neden oldu. Şaka yapmaya yakın bile değildim.

Dükkâna vardığımızda Frankie'ye sarılmaya çalıştı ama ben aralarına girerek Frankie'ye sert bir bakış attım. "Onu bunu giymeye ikna ettin ama bunu giyerken ona dokunmayacağından emin olabilirsiniz."

Frankie sadece güldü.

Danika omzuma yumruk attı.

TV yapımcısı program için dövmesi hakkında kısa bir röportaj yaparken kollarımı göğsümde kavuşturarak arkamda durdum. Kızardı, kıkırdadı ve kiraz çiçeklerini her zaman nasıl sevdiğine dair küçük bir hikaye anlattı.

Çok sevimliydi ve onu tekrar becermek için saniyeleri sayıyordum.

Sırtında mürekkebin gideceği yeri çok yakından çektiler. Frankie, omurgasının solunda, üst kısmı kürek kemiğinin başladığı yerde biten bir kiraz çiçeği dalının kesin taslağını tam olarak nereye ve nasıl yerleştirmeyi planladığını gösteren, yaklaşık üç x beş inçlik bir kare kağıt tuttu. Çok güzeldi, öyle olacağını biliyordum. Frankie'nin çalışmaları her zaman mükemmeldi.

Frankie çalışırken Danika'nın başında durup saatlerce iki elini tuttum ve bu saatlerin neredeyse her saniyesinde kamera ekibinin her bir üyesini yumruklamak istedim.

Süreç yavaş ve büyüleyiciydi. Frankie'nin çalışmasını izlemek her zaman bir zevkti, ancak Danika'nın güzel sırtının karmaşık bir sanat eseriyle daha da zarif hale gelmesini izlemek bir deneyimdi.

Ve tabii ki, bu beni tahrik etti.

Danika acıyı iyi karşıladı. Yüz ifadesini kontrol etmek için eğildim ve sadece ara sıra gözleri acıdan sıkılmıştı. Çoğunlukla netti ve sonuçları göreceği için heyecanlıydı.

Saçlarını indirdim, okşadım ve hatta Frankie mürekkep değiştirirken ya da bölgeyi silerken kısa molalar için iğneyi çıkardığında yüzünü öpmek için eğildim.

Nihai sonuç beklemeye ve çekilen acıya değdi. Koyu renkli dallar özenle detaylandırıldı ve soluk pembenin sayısız tonundan eflatuna ve parlak kırmızıya kadar uzanan güzel çiçeklerle son buldu.

Kadınsı bir dövmeydi, her ayrıntısıyla mükemmeldi, tıpkı sahibi gibi. Sonunda dövmeyle iyice bakabildiğinde sevinçle çığlık attı.

Frankie nihayet işini bitirdiğinde ekibe, "Giyinirken onu biraz yalnız bırakın," diye çıkıştım.

Frankie onları kovdu ve arkalarından gitti. Kapıyı arkasından kapatmadan önce bana alaycı bir gülümseme verdi. "Biraz taş patlatacağım, böylece biraz yalnız kalabilirsiniz. Benden sonra kapıyı kilitlemenizi tavsiye ederim."

Kapıyı kilitledim ve masaya geri döndüm. Danika zaten yüzüstü yatıyordu, bu yüzden tek yapmam gereken onu yan dönene kadar döndürmektir, kalçaları masanın kenarındaydı, ayakları yere tam olarak değmiyordu.

"Dirseklerinin üzerine kalk," dedim şortunu çekiştirerek.

"Bunu yaptığina inanamıyorum," dedi nefes nefese, göğsüne erişebilmem için yeterince yükselmişti.

"Kimse sizi adil bir şekilde uyarmadığımı söyleyemez."

"Frankie burada ne yaptığımızı çok iyi biliyor."

Yok artık, diye düşündüm. "Hayır," dedim. "Sadece kıyafetlerini düzeltmek için bir dakikaya ihtiyacın vardı."

"O kadar çok kıyafetim yok."

"Sorun da bu zaten, değil mi?" Ellerimi kaburgalarından yukarı kaydırđım ve o şaka gibi tişörtün altındaki çıplak göğüslerini avuçladım.

Kalçalarım ona sertçe çarpına kadar durmadan içine girdim. Çığlık attı, minderli masanın diğer kenarını kavradı.

"Eh, şimdi kesinlikle ne yaptığımızı biliyor," diye homurdandım, yavaşça çekildim. Göğüslerini bıraktım, arkama yaslanıp sikimin onun kaygan girişinden kayışını izledim, kılıfı beni sıkıca kavrarken küfrettim, küfürler övgüye dönüşürken tekrar içine girdim, sonuna o kadar sert vurdum ki ikimiz de sarsıldık ve tekrar çığlık attı.

Tekrar üzerine eğildim ve kulağına doğru konuştum. "Canını yaktım mı, tatlım?" "Hayır. Daha fazla, Tristan, daha fazla. Çabuk ol. Lütfen, lütfen."

Gözlerimi kapattım, bana yalvaran yumuşak sesi dayanabileceğim tek şeydi.

Sözümde Onu dövme masasına bağladım vebeynini siktim

O kadar sert boşaldım ki bacaklarım neredeyse kopacaktı ve neredeyse onun bağırdığı kadar yüksek sesle bağıırıyordum.

"Bu açığı seviyorsun, ha?"

Olumlu bir şeyler mırıldandı, yanağını masaya dayadı ve dalmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Odanın bitişigindeki banyodan aldığım kağıt havlularla ikimizi de temizledim ve şortunu tekrar üzerine geçirdim.

Dik durmasını sağlamak için onu kaldırıp masanın üzerine koymam gerekti ve o zaman bile bana doğru eğildi, başı omzumdaydı. Ellerimi sütyensiz göğüslerinden uzak tutmak için tamamen güçsüz bir şekilde hissettim.

"Unutma, eğer bir daha böyle bir şey giymeye karar verirsen, olacak olan bu. Hiçbir şey yapamayacaksın, çünkü sana saniyelerden fazla dokunmadan duramayacağım."

"Biraz kestirmem lazım," dedi, sesi zaten yarı uykulu geliyordu.

"Senin içine tekrar ihtiyacım var," dedim kulağına, zaten şortunu kalçalarının üzerinden geri çekmeye çalışıyordum.

Hissettirmek aceleyle geri tepmişti. Beyinsiz sikim bunu çok ciddiye almıştı.

Bu sefer onu oturarak becerdim, ellerinin üzerine yasladım, böylece her sarsıcı itişte yuvarlak göğüslerinin zıplamasını izleyebildim, gömleği boynuna kadar çekildi.

Frankie o tur için kapıyı yüksek sesle çaldı ve acele etmemizi söyledi. Ben de ona yüksek sesle siktir git diye bağırdım.

Danika'ya vuruyor, hırlıyor, sövüyor, övüyor, bir yandan da çıplak göğsüyle tamamen büyüleniyordum. Sadece omuzlarının üst kısmının örtülü olması ve geri kalanının çıplak olması beni seks delisi bir manyağa dönüştürüyordu.

Düşündüm de, onunla ilgili her şey beni seks delisi bir manyağa dönüştürdü.

Bu sefer boşalırken neredeyse tembelce inledi, beni işkence dolu, uzun dakikalar boyunca bir mengene gibi sıktı.

Bağırdım ve boşaldım, onu dirseklerinin üzerine yatırdım, bacaklarını daha geniş açtım, topuklarını masaya kadar getirdim ve tekrar sertçe içine ittim.

Tekrar.

O kadar kaygandı ki, *benimle o* kadar doluydu ki, inledim, küfrettim ve bacaklarım beni bir saniye daha tutamayana kadar onun içinde akılsızca tepindim.

Seğirip içine boşalırken dirseklerimin üzerinde öne doğru eğildim, yüzüm boynundaydı ve Frankie'nin masasında birkaç saat sızıp kalsak kimsenin fark edip etmeyeceğini merak ettim.

"Arkanıza toplansanız iyi edersiniz, sizi nemfoman azgınlara!" Frankie kapının diğer tarafından bağıırıyordu.

Ne kadar zamandır bağırdığını kim biliyordu? Ben bilmiyordum.

"Kapının yanına Clorox mendil koydum, muhabbet kuşları!" diye bağırdı, belki beş dakika sonra.

Gözlerimi kırıştırdım, uyuyup uyumadığımı merak ettim ve sonra Danika'ya *bakarak* uyuyup uyumadığını anlamaya çalıştım. Hâlâ dirseklerinin üzerinde, doğrudan yeni dövmesinin üzerine yatmayacak kadar yüksekte durmayı başarıyordu.

"Umarım bunları kendimizi temizlemek için kullanacağımızı düşünmüyordur," diye mırıldandım, dik duracak gücü bulmaya çalışarak.

Danika gözleri hâlâ kapalı, "Sanırım bunlar kirlettiğimiz masası için," diye mırıldandı.

"Ve zemin! Ve duvar! Ve orada dokunduğun diğer her şey!" Frankie bağırdı.

"Buraya daha kalın duvarlar yapmaya ne dersiniz Bayan Nosypants?" Danika hiç vakit kaybetmeden bağırdı, yüzü hala rahat görünüyordu

uyuyacak kadar.

Elimde değildi. Güldüm. Neredeyse baygınken bile şımarıklık yapmayı başarabiliyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

DANIKA

Basamağı bir kez daha kaçırdığımız için gürültülü bir hayal kırıklığıyla nefesimi üfledim.

Dans partnerim Preston, her zamanki gibi bu konuda iyi bir sporcuydu. Daha deneyimli dansçılarla çalışmıştım ama iyi tavırlı olanları tercih ederdim. Adamın hiç kötü bir günü olmamıştı.

"Aramak ister misin?" diye sordu gülümseyerek ve parmaklarımı hafifçe sıktı.

O daha iyi biliyordu. Ben asla bir seansı sonlandıran kişi olmadım. Her zaman adımları doğru atana kadar kalmak isterdim.

Eğitmenimiz odaya girdi, duruşlarımızı kontrol etti ve topuklarının üzerinde dönerek doğrudan müzik setine doğru ilerledi. Mary J. Blige'in *Family Affair şarkısı* çaldığında gülümsedim. Bu şarkıyla dans etmemek ya da bu şarkıyı duyduğunuzda kötü bir ruh hali içinde kalmamak imkânsızdı.

Eğitmenimiz Anthony en az kırk yaşındaydı, ama yine de tuzlu ve biberli saçları, ince ama kaslı yapısı, çelik gibi gri gözleri ve ateşli İtalyan aksanıyla seksi bir yaşlı adam havası vardı. Ayrıca çok hoş biriydi, bu da benim için çok önemliydi.

Preston'dan uzaklaştım, duruşumu gevşettim ve dans etmeye başladım. Tango değil, sadece eski güzel *duygu* dansı.

Anthony yaklaştı, ama çok yaklaşmadı, omuzlarını hareket ettirdi, kalçalarını döndürdü. Hiçbir İtalyan erkek MJB'ye karşı bu kadar iyi hareket etmemişti. Adam

Ruh. Seanslarımız hep böyle, serbest stil bir jam ile biterdi, bu yüzden işimizin bittiğini bilirdim. Beni dans stüdyosuna çeken şey, yeteneğinin yanı sıra mizacıydı. Ne olursa olsun, bu işi yapmayı asla bırakmak istemiyordum çünkü seviyordum ve bu kısmı unutan insanlarla çalışmışım.

Tristan yine şehir dışındaydı ve ben de daha sonra bir grup dansçıyla akşam yemeği ve bir şeyler içmek için dışarı çıktım ve alışkanlık haline geldiği üzere Preston yanıma oturdu.

Benden bir arkadaştan daha fazlası olarak hoşlandığının rahatsız edici bir şekilde farkındaydım. Bu konuda radarımdan daha uzakta olamazdı. Ben tek kişilik bir kadındım.

Ama bekâr olsaydım bile onunla çıkmazdım.

Açık kahverengi saçları ve ela gözleriyle yakışıklı bir adamdı. Çok ince yapılıydı ve 1.80'den birkaç santim uzundu. Üzerimde yükselen ve ağaç gövdesi gibi pazuları olan iri adamlara karşı çok belirgin bir zevk geliştirmiştim. Tristan beni resmen mahvetmişti.

Grup saatlerce kaldı ve konuştu. Az içtim. Jared'in ölümünden beri pek içki içmemiştim. Bu benim için bir uyanış çağrısı olmuştu. Ahlaksızlığın tuzaklarına karşı bağışıklığım yoktu.

Bağımlılık kalıtsaldı ve kanımda vardı, bu yüzden tuzaklarından kaçınmak için herkesten daha dikkatli olmam gerektiğini biliyordum.

Kampüsün karşısındaki bir üniversite barındaydık ve barın bir dans pisti vardı. Sekiz kişiydik, hepimiz dansçıydık ve tabii ki dans ettik.

Çok eğlendim. Yeni insanlarla, taze yüzlerle ve kaygısız gülümsemelerle dışarı çıkmak güzeldi.

Kendimi Frankie'ye mesaj atarken buldum, gelip bize katılmasını

söyledim. **Frankie: Üniversite barına mı? Kaç yaşında olduğum**

hakkında bir fikrin var mı? Bunu düşündüm. Hayır,

düşünmedim.

Hayır, bilmiyorum. Kaç yaşındasın sen?

Frankie: Yirmi yedi yaşındayım.

Bu eski bile değil.

Frankie: Bir üniversite barı için çok eski.

Eğlenceli. Hadi ama.

Frankie: Orada ne kadar kalacaksın?

Bilmiyorum. Bizimle takılıp takılmayacağına bağlı.

Frankie: Tamam. Otuz dakika içinde orada olurum ama kız öğrenci yurdundan bir kız g ö r ü r s e m g i d e r i m .

Barın yanındaki kalabalığın içinde Frankie'yi gördüğümde Preston'la dans ediyordum.

Ona doğru koşarak cığlık attım.

Beni gördüğünde gülümsedi. Sarıldık ama omzumun üzerinden bakmaya devam etti. Preston'a, diye düşündüm.

Kısa süre içinde şüphelerimi doğruladı. "Şu adam kim?" diye sordu işaret ederek.

Az önce onunla dans ettiğim için kimi kastettiğini biliyordum ama bakmak için parmağını takip ettim.

"Bu Preston. Stüdyodaki dans partnerim. Çok iyi bir adam."

"Ve sen de onunla mı çıkıyorsun?"

Azarlayıcı ses tonu karşısında gözlerim kısıldı. "Yedi dansçıyla daha dışarıdayım. Koca bir grup var."

"Ama sen *onunla* dans ediyordun."

"O benim dans partnerim. Yapılacak gayet normal bir şey gibi görünüyordu." Kendimi savunmaya geçerken buldum.

"Sence Tristan bu konuda ne hissedecek?" diye sordu, ses tonu yumuşaktı, kaşının sivri kemeri o kadar da değildi.

"Konu ben ve diğer erkekler olunca Tristan çıldırıyor. Sence ben delilere hizmet etmeli miyim?"

Bana onaylamayan anneler için ayrılmış olması gereken bir bakış attı. "Tristan'ın Los Angeles'tayken grupla birlikte kulüplere gittiğini ve başka kadınlarla dans ettiğini öğrensen ne hissederdin? Bu senin için sorun olur muydu?"

Düşündüm taşındım ve sonunda ne demek istediğini anladım. Bundan nefret ederdim. Gerçekten nefret ederdim. Evet, bir deliyle çıkıyordum ama görünüşe göre ben de aynı delilikten düşmüştüm.

Ağaç.

"Ama o benim dans partnerim. Pratik yapmak zorundayız. Tristan için dansı bırakmam. Bu sağlıklı olmaz."

"Katılıyorum, ama bunu stüdyoda yapmaya ne dersiniz? Bu bana kulüpte kirli dans etmekten çok uzak görünüyor."

"Tristan'ın dışarı çıkıp başka kızlarla dans etmediğini nereden bileceğim? Her gece bunu ya da daha kötüsünü yapıyor olabilir. Öyle olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok."

"Biliyorsun çünkü sana söylüyorum. O senin için iyi bir erkek arkadaş ve bunu yapmaz. Haddini aşmamaya çok ama çok dikkat eder. Sen de ona aynı saygıyı göster."

Haklıydı ve birden kendimi bok gibi hissettim. "Açık saçık dans etmiyordum ve burası da bir kulüp değil," diye belirttim.

Beni tepeden tırnağa süzdü ve açıkta duran karnıma sivri bir bakış attı. "Bu kıyafetle kalçalarını sallamak kirli danstır, nokta."

Yarım tişörtünü işaret ettim. "Sakın kıyafetimi eleştirmeye kalkma. Örttüğünden daha fazla teni ortaya çıkarıyorsun."

"Ben bekarım. Dünya kadar fark var."

"Bu gece eğlenceli bir katilsin, biliyorsun değil mi?" "Evet, biliyorum. Şimdi bana yanıldığımı söyle."

Ona bakarken dudağımı kıvırdım ve etraftaki dansçılara baktım. Özellikle tanışmak isteyeceğini düşündüğüm biri vardı.

"Senin bekar olmandan bahsetmişken..." Ben başladım.

"Oh hayır, kızım. Bana nasıl tuzak kuracağını bilemezsin." "O bir dansçı. Çok seksi ve lezbiyen olduğunu söylediğini duydum."

"İşlerin böyle yürüdüğünü mü sanıyorsun? O bir lezbiyen, ben de lezbiyenim, yani tabii ki bizi ayarlamalısın?"

Gözlerimi devirdim, sonra sıırttım çünkü o sırttıyordu. Benimle uğraşmaya bayılırdı. "Daha çok, sen ateşlisin, o ateşli, ikiniz de lezbiyensiniz. Bu daha yakın olurdu."

"Çok önemli bir ayrıntıyı unutuyorsun. Ben vanilya kızlarla uğraşmam."

Bu küçük gerçeği unutmuştum. "Kim bilir, belki de o kadar vanilya değildir."

"Güven bana kızım, şehirdeki bütün lezbiyen itaatkârları tanıyorum. Eğer vanilya olmasaydı, yollarımız daha önce kesişirdi."

"Kahretsin. Gerçekten çok tatlı."

"Sen de öylesin ve sen ve ben, ben ve vanilya kadar uyumluyuz."

"Yeterince adil," diye kabul ettim ve fiilen pes ettim.

Başarısız bir çöpçatandım.

Frankie on dakikadan kısa bir süre sonra hakkında konuştuğumuz kızla, Estella'yla tanıştı. İşin ironik yanı, Estella'nın Frankie'ye karşı gözle görülür bir ilgi duyması ve en başından beri onunla bariz bir şekilde flört etmesiydi.

Estella uzun, kalın, dalgalı kahverengi saçları olan küçük, düzgün bir Brezilyalıydı. Frankie'den belki bir santim daha kısaydı ve dışa dönük, ateşli bir kişiliği vardı. Ayrıca kıyafet olarak çok az şey giymeyi seviyordu, bu da ona Frankie ile bir başka ortak nokta daha veriyordu.

Frankie bunu kabul etmedi. Kıza karşı nazikti ama hiç de çapkın değildi.

"Benimki gibi bir tercihi açıklamak zor," diye açıkladı Frankie, kız sonunda uçup gittiğinde. "Estella'dan etkileniyorum. Son derece becerilebilir biri ama mesele bu değil. Onunla olmam gereken kişi olamam ve daha azıyla yetinmeyeceğim."

"Nasıl birini bulabiliyorsun? Çıkacak düzgün insanlar bulmak yeterince zorken bir de böyle bir şeyi işin içine katmak..."

"Kolay değil. Hem de hiç. Ama size şunu söyleyeyim, o kişiyi bir daha asla üniversite barında bulamayacağım. Tekrar vanilya denemektense ömür boyu bekar kalmayı tercih ederim. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Yani denediniz mi?"

"Çok başarılı olamadım ve daha iyisini bilemeyecek kadar genç olduğumdan beri de olamadım. Benimki gibi bir tercih... karanlık bir şey, bir bakıma, ama doğru yaptığımda, Tanrım, onun gibisi yok. Normal seks asla kıyaslanamaz. Benim için bir masa oyununun tüm heyecanı var."

"Birini bulmayı ne kadar oldu?"

"Son denizaltımla yollarımızı bir yıl önce ayırdık. Dediğim gibi, uyumlu birini bulmak benim için kolay değil."

Bu kadar çok soru sorduğum için kendimi aptal gibi hissettim, çünkü birden sesi çok üzgün çıkmaya başladı. "Beni ilgilendirmez. Meraklı davranıyordum. Özür dilerim."

"Üzülme. Sen benim arkadaşımsın. Arkadaşlarıma karşı açık olmaya özen gösteririm. Kim olduğumu bilmeni istiyorum ve cinselliğim bunun büyük bir parçası. Beni tanımlayan şeyin bir parçası olacak kadar sıra dışı. Bununla barıştım. Ve biriyle çıkmak herkes için berbat bir şey. Bu konuda yalnız değilim."

"Çok doğru."

Estella geri geldi, Frankie'ye gülümsüyordu ve elinde iki martini vardı. İpucunu anladığını sanmışım ama yanıldığımı gördüm.

"Dövmelere bayılırım," dedi Frankie'ye içkilerden birini uzatırken.

"Öyle mi?" Frankie içkisinden bir yudum alarak kibarca sordu. "Benim bir dövme salonum var. Eğer dövme yaptırmayı düşünürsen bana gelmelisin."

Estella gözlerini kırıştırdı, büyülenmiş gibiydi. "Ben de tam üzerindeki mürekkepten bahsediyordum. Sanatçı olduğunu fark etmemiştim. Gelip tasarımlara bakmayı çok isterim. Dükkânınız nerede? Şehirde yeniyim. Nasıl derler, bağlantılarım yok."

Frankie diğer kadının söylediği her kelimeyle daha da içine çekiliyordu. Estella'nın gerçekten de seksi bir aksanı vardı. "Dövme yaptırmak için bağlantılarınız olmasına gerek yok."

Estella kıkırdadı ve Frankie'nin buna gülümsemesi bana en ufak bir umut kırıntısı verdi.

"Yönleri kastetmişim, bağlantıları değil." Biraz daha kıkırdadı. Gerçekten de çok sevimliydi.

Frankie'ye doğru eğildi ve koluna dokundu. İlgileniyordu ve bunu saklamaya bile çalışmıyordu. "Tuvalin olmayı çok isterim. Bence mürekkep sanattır."

Frankie'yi yıllardır tanıyor olsaydı, kız onun için daha iyi bir tavlama cümlesi bulamazdı.

"Bu aslında benim sloganım. Kartlarımda bile yazıyor." Frankie elini cebine atıp bir tane çıkardı. "Adres kartın üzerinde ama benim mekânım Cavendish kumarhanesinin oradaki alışveriş merkezinde. Kaçıramazsınız."

Estella heyecandan biraz zıpladı ve Frankie'nin gözlerinin doğrudan onun cömert göğsüne takıldığını gördüm. "Cavendish Oteli mi? Orada bir salonun olması ne kadar heyecan verici! Çok güzel bir kumarhane."

"Çok televizyon izler misin?" Frankie ona sordu.

"Televizyon mu? Eskiden çok izlerdim. İngilizceme yardımcı oluyordu ama artık izleyecek zamanım yok."

Frankie rahatlamış görünüyordu ve kendi reality şovundan bahsetmedi. Onu suçlamadım. Bu kadar yüksek profilli biri olarak yanlış insanların ilgisini çekmemek zor olmalıydı.

"İçki için sana ne borçluyum?" diye sordu.

Estella ona dostça bir gülümseme vererek el salladı. "Bu benim ikramımdı. Tabii beni öpmek istemezsen. Bir öpücüğü asla geri çevirmem."

güzel kadın."

Frankie'nin ağzı alaycı bir şekilde buruştu. "İçki karşılığında öpücük vermem." "O zaman bedava. Şimdi beni öpecek misin?"

Frankie başını salladı, onu hiç görmediğim kadar rahatsız görünüyordu. "Benimle işler öyle yürümüyor. Beni yanlış anlama. Çok güzelsin ama ben kolay ilişki kurmam."

"Bunun kolay olduğunu kim söyledi? Ben seni istiyorum. Bunu saklamanın bir anlamı yok, ama bu işi kolaylaştırmıyor."

Frankie, Estella'nın bileğini tutarak diğer kadının vücudunu kendi vücuduna doğru çekti. Neredeyse aynı boyda oldukları için mükemmel bir şekilde hizalanmışlardı. Çarpıcı bir görüntüydüler, iki güzel kadın kucaklaşmış, öpüşmek üzereymiş gibi görünüyorlardı. Barda onlara bakan tek kişinin ben olmadığımı biliyordum.

Frankie yine de onu öpmedi, onun yerine dudaklarını Estella'nın kulağına dayadı. Diğer kadına ne söylediğini sadece hayal edebiliyordum ama Estella dehşetiçinde geri çekilmiyordu. Aksine, çenesi gevşemiş, gözleri cam gibi olmuştu. Tahrik olduğuna bahse girerdim.

Frankie'nin geri çekilip Estella'yla göz göze gelmesi ve kadının dalgalı kahverengi saçlarından bir tutam tutarak hayatımda gördüğüm en seksi öpüşmelerden birini gerçekleştirmek üzere ağızlarını birbirine yaklaştırması büyüleyici birkaç dakika sürdü.

Frankie sonunda geri çekildiğinde, diğer kadına gülümsedi. Bu gülümsemedeki bir şey, ifadesinin değişme şekli, bana aralarındaki dinamiğin kontrolünü ele geçirdiğini, avdan avcıya dönüştüğünü düşündürdü. "Bu benden alacağın tek bedava öpücük Estella. Gerisini hak etmen gerekecek. Bu konuda konuşmak istersen numaram kartın üzerinde."

Frankie belli ki meselenin hallolduğunu düşünerek ona doğru döndü ama Estella bir adım bile atmadan kolundan yakaladı.

"Bekle! Ben biliyorum! Bunun hakkında konuşmak istiyorum. Bahsettiğin şeyi yapmak istiyorum."

Frankie sertçe yutkundu, yine rahatsız görünüyordu. "Daha önce denediğin bir şey mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama bunu düşündüm. Bunun hayalini kurdum." Bunu söylerken etrafına baktı, sanki duyulmasından korkuyormuş gibiydi. Ona barın yarısının dinlediğini söyleyecek kişi ben olmayacaktım.

Frankie'nin ilgisini çektiğini söylemek hafif kalırdı. "Şimdi mi?" diye sordu usulca. "Bununla çalışabilirim. Beni ara

Yarın, eğer uyuduktan sonra fikrini değiştirmezsens."

Estella onun kolunu bırakmadı. İşi bitmemişti. "Uyuyamayacağım. Geceyi seninle geçirmek istiyorum. Beklemek istemiyorum."

"Acele verilmiř bir karar olmamalı. Zaman ayırmalı ve dūřünmelisiniz."

"Lūtfen. Ne istedięimi biliyorum. En azından bana bu kadar güvenin."

Böylece kendimi Frankie'nin evine giderken buldum, iki lezbiyen külüstür arabamın arkasında birbirlerine giriyorlardı. Frankie bara taksiyle gittiğini ve taksinin onları almasını beklemek istemediğini, Estella'nın da diğer dansılardan birinin arabasına bindiğini iddia ediyordu.

şoförlük yapmayı umursamadım, Frankie'nin uyumlu olabileceği birini bulmuş olmasından dolayı utanmadan heyecanlandım.

Birinin gömleęi, Estella'nın gömleęi olduęunu dūřündüm, ancak karanlıkta bunu söylemek zordu, yolcu koltuęuna düřtü.

"Vay canına," dedim nefesimin altında.

Frankie yüksek sesle, "Tanrım, lanet olası göğüsleri *gerçek*," dedi.

Benimle mi konuşuyordu? "Öyle mi?" Aklıma gelen en uygun şekilde cevap verdim.

"Evet. Gerçek memelere bayılırım. Vegas'ta onları bulmak çok zor."

"Bu çok hoř," dedim hoř bir řekilde, bunun řimdiye kadar yaptığım en tuhaf araba yolculuęu olduęunu dūřünüyordum.

"*Sana dokunabilir miyim?*" Estella ona sordu.

"Eğer çok çok iyiyseniz, ben söylediğimde bu hakkı kazanacaksınız, ama daha önce değil. Sadece el tutma olsa bile, *tüm* dokunuşları ben yapacağım. Senin için sorun olur mu? Bu senin için çok mu fazla olacak?"

Estella'nın hızlı ve kesin inkârı beni gülümsetti. Bu işin onlar için iyi gitmesini istiyordum.

"Doğru yanıt her zaman Metres Abelli'de son bulacaktır."

Birden kendimi röntgenci gibi hissettim, bu küçük haber Frankie'nin diğer 'tarafına' bir izinsiz giriş gibi geldi.

"Evet, Bayan Abelli," dedi Estella nefes nefese bir sesle.

"Vay canına," dedim nefesimin altında. Frankie'nin sert olduğunu biliyordum ama bu şey seksi değilse lanet olsun bana.

Yatmadan önce onu aradığımda Tristan da Frankie'nin potansiyel aşk eşleşmesinden en az benim kadar mutlu görünüyordu.

Onun tarafındaki arka plan gürültüsü kötüydü. Sanki küçük bir odada kıkırdayan binlerce kadınla birlikteymiş gibiydi.

"Neredesin sen?" Ona sordum. Kulağa bir parti ya da kulüp gibi geliyordu. "Plakçılar için bir partideyim." Sesi dikkati dağılmış gibiydi.

"Pekala, gitmene izin vereceğim. Meşgul görünüyorsun. Umarım yarın konuşabiliriz." "Kulağa hoş geliyor. O zaman yarın."

"Tamam."

Telefonu kapattım, kendimi sinirli ve üzgün hissediyordum, aniden bir hoşnutsuzluk dalgasıyla boğuşuyordum. İşte buradaydık, çoğu zaman ayrıydık ve ben onun ne düşüneceği konusunda endişelenmeden dışarı çıkıp dans bile edemiyordum.

Bu sırada o da kim bilir ne tür bir partideydi. Erkeklerle olan geçmişim ve Tristan'ın seks konusundaki geçmişi göz önüne alındığında, gerçek güven benim için zor bir şeydi.

İsteddiği her şeyi yapıyor olabilirdi ve benim bundan asla haberim olmazdı.

O an aramızdaki mesafeyi çok keskin bir şekilde hissettim, sadece kilometrelerce değil, yakınlık olarak da. Bizi bir arada tutan şey neydi? Artık aynı şehirde bile yaşamıyorduk ve görünüşe göre artık bana ihtiyacı yoktu.

Bütün gece dönüp durdum, onu gerçekten hiç tanımıyor olabileceğim düşüncesiyle işkence çektim.

ONUNCU BÖLÜM

TRISTAN

Telefonu kapattım ve odanın öbür ucunda daha önce hiç görmediğim bir pilice sarılmış halde gülen Dean'e ters ters baktım.

Grup kayıt stüdyosunun yakınında küçük bir evi paylaşıyordu. Kendi yatak odalarımız bile olmadığı ve yaşam alanı işe yaramayacak kadar küçük olduğu için ideal değildi.

Ve bize söz verdikleri gibi hafta sonları izin almak yerine, zamanın yarısında çalıştık, bu da Vegas'ta değil de burada yaşıyormuşuz gibi hissetmemize neden oldu.

En hafif tabiriyle beni yıpratıyordu.

Ve beni bir o kadar sinirlendiren şey, albümün her fırsatta durdurulmasıydı. Dean kendini yok etme moduna geçmişti, Kenny ile yaratıcı farklılıkları olduğu hakkında saçmalıyor, zaten çok yavaş olan bir süreci yavaşlatıyordu.

Yaratıcı farklılıklarmış, hadi oradan. Suratını dağıtmak istedim. Grubun yaratıcı yönü için hiçbir şey yapmıyordu ve Kenny ile sebepsiz yere uğraşmak dayanabileceğimden çok daha fazlaydı.

Jack şişesinden bir yudum aldım, hâlâ ters ters bakıyordum. Diğer tüm saçmalıklarının yanı sıra, eve bir minibüs dolusu hayranıyla gelmişti ve ben de Danika'ya gürültü hakkında yalan söylemişim.

Cory yeni gitaristimizle dışarıdaydı ve Kenny odasına kaçmıştı. Akıllı adammış. Ben de aynısını yapardım ama Dean'in fikri olduğunu bildiğim, uykumda üzerime atlayan çıplak grupçudan sonra ona güvenmiyordum ve evimizi işgal eden yabancı kadınlardan hiçbirine kesinlikle güvenmiyordum.

Viskiden *bir* yudum daha alarak, "*Ne boktan bir durum,*" diye düşündüm.

Dean bakışlarımı yakaladı. Sanki bu onun gününü güzelleştirmiş gibi gülümsedi. "Ne oldu dostum? Neden kötü davranıyorsun? Etrafta bir sürü amcık var."

"Ne olduğunu biliyorsun," diye homurdandım, yumruklarımı sıkımdım. "Evde hayran yok. Kurallar böyle."

Odada bulunan ve hayran olduklarını kabul etmek istemeyen kadınlar bunu yüksek sesle protesto ettiler. Umurumda değildi. Onlar hayranlardı.

Etrafıma bakındım. "Dışarı," dedim kabaca. Artık sabrım kalmamıştı.

Birkaçı çıkmaya başladı, çıkarken 'pislik' ve 'pislik' diye mırıldandılar.

Birkaçı kıpırdamadı, bu da Dean'in daha çok gülmesine neden oldu. "Ne yapacaksın dostum, hepsini dışarı mı taşıyacaksın?"

"Onlar gider ya da ben giderim ve eğer o kapıdan çıkarsam bir daha geri dönmem. Bu anlaşılmayı bensiz de yapabilirsiniz. Artık umurumda değil. Bunların hiçbirini için imza atmadım."

Bu, sonunda onu harekete geçirdi, kızları dışarı çıkardı ve bu konuda kötü huylu oldu.

Blöf yapmıyordum, yakınından bile geçmiyordum ve o da bunu biliyordu.

Ertesi sabah akşamdan kalma ve sinirli bir şekilde uyandım.

Giyindim ve Kenny'yi sarsarak uyandırdım. Başladı, neredeyse odanın kendi tarafında bulunan küçük ikiz yataktan düşüyordu. Odayı paylaştığımız için rahatsız ettiğim tek kişi oydu.

"Ben gidiyorum. Birkaç günlüğüne Vegas'a dönüyorum. Bu hafta sonu çalışma saçmalığından bıktım. Evde bir kız arkadaşım var."

Kenny beni durdurmaya çalışmadı. Bu konuda iyiydi, insanları okumakta ve söylediklerinde ne zaman ciddi olduklarını anlamakta iyiydi. "Yapımcıya söylerim. Los Angeles'a döndüğünde beni ara."

"Yapacağım."

Sürmeye başlamadan önce Danika'yı bir kez aradım. Cevap vermedi, ki bu onun için oldukça normaldi. Telefonunu her yerde bırakıyordu ve okul yüzünden çoğu zaman zili kapalı oluyordu. Ona net bir mesaj göndermekle yetindim.

Vegas'a geri dönüyorum. Öğleden sonra izin almaya çalış. Seni dışarı çıkarmak isterim.

Sonunda cevap verdiğinde Barstow'da depomu dolduruyordum.

Danika: Güzel. Seni çok özliyordum. Jerry, sen buraya geldiğinde çocuklara bakacağını söyledi. Ne giyeyim?

Sırıttım, haftalar önce ona veda ettiğimden beri hiç olmadığım kadar mutluydum.

Tristan: Sahip olduğun en küçük bikini. Dış ipi de işe yarar.

Danika: LOL. Sen bir sapıksın... Bikini konusunda ciddi miydin?

Tristan: Evet. Frankie bize Cavendish tatil köyünde öğleden sonrası için bir havuz kabini ayarladı.

Vay canına.

Bev'in evine geldiğimde hazır ve bekliyordu.

Benim favorim olan minik bronz bikinisini, hiçbir şeyi örtmeyi başaramayan şeffaf altın bir örtü ile giydi. Boynunda ve bileklerinde sayısız altın zincir, altın güneş gözlüğü ve büyük halka küpelerle uyumlu yüksek topuklu seksi metalik sandaletler giymişti. Saçları uzun ve düz bir şekilde sırtından aşağı sarkıyordu.

O ön kapıdan dışarı iki adım atmadan önce kaya gibi sertleşmişim.

Onunla yarı yolda buluştum, kısa bir öpücük için onu kendime çektim. Ön bahçede onunla ilişkiye giremezdim, yoksa aklımı kaçırdım ve mahallenin çocuklarını travmatize ederdim.

Elindeki küçük çantayı aldım, onu arabaya götürdüm ve içeri soktum.

Sürücü koltuğuna geri yerleşirken bana "Mayon nerede?" diye sordu.

"Arkada bir çantam var. Havuza gittiğimizde üstümü değiştiririm. Doğruca buraya geldim."

"Yine hafta sonu çalışıyorsun sanıyordum. Nasıl izin aldın?"

"Ben aldım. Sadece ayrıldım. Artık bu boku yapmayacağım. Beğenmezlerse beni kovabilirler. Oraya taşınmak için imza atmadım."

Ben sürerken kolumu okşadı. Ellerimi kendime sakladım. Benim için çok uzun zaman olmuştu. Onun yanında otururken bile kendimi kontrol edemiyordum. O kadar azmıştım ki kendimi saldırgan hissediyordum.

Kabinler neredeyse yüzme havuzunun üzerine, ana havuzun ortasından geçen bir koridor boyunca yerleştirilmiş platformlar üzerine kurulmuştu.

Dört taraflı bir çadır gibi tasarlanmıştı, bir tarafı suya açıktı. Yaklaşık dört kişi için yeterince büyüktü, her yere atılmış bir düzine yastıkla büyük bir yatak gibi kurulmuştu.

Vegas'ta sonbahar için hava sıcaktı, havuzda bir gün geçirmek için mükemmeldi. Mayomu giydim ve güneş gözlüklerimi taktım, aceleden beceriksizce hareket ediyordum.

Danika bikiniyle geldiği için dışarı çıktığımda beni bekliyordu. Müzik bangır bangır çalıyordu. Gün ortasıydı ama Vegas'ta partiler erken başlar ve hiç bitmezdi.

Danika kalçalarını oynatıyor ve parmaklarını ağır ritme göre şaklatıyordu, dudakları şarkının sözlerini söylüyordu, gözleri havuzdaydı. Müzik çalarken hareketsiz durmak onun için imkânsızdı.

Seksi olduğu kadar sevimliydi de.

Kabinimize götürülürken kolumu beline doladım. Danika'nın ağzı, zengin düzeni görünce şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı. Sadece onun tepkisi bile her şeye değdi. Bunu ayarlamak için bir düzine telefon görüşmesi yapmak zorunda kalmıştım.

Garsonumuz bizi elinde donmuş daiquiris ile karşıladı, sipariş saatler önce verilmişti.

Kalkıp perdeyi kapatmadan önce belki beş dakika dayanabildim. "Bunu yapabilir misin?" diye sordu bana.

Geri döndüm ve ona gülümsedim. Üzerinde sadece ipler ve küçük üçgenler olan minderli salona yayılmıştı ve yemek için yeterince iyi görünüyordu. Ve ben bayılana kadar sevişecek kadar. "Beni durdurmalarını görmek isterdim."

Yanına yayıldım, elimi karnına koydum. Elimin altında kaslarının kasıldığını hissettim.

Sikim tepki olarak sarsıldı. Göbek deliğinin hemen altındaki yumuşak deriyi ovuşturdum, bir parmağımı düğümlenmiş iplerinden birine doğru boş yere gezdirdim ve sonra

Diğerini. O daha ne yaptığımı anlamadan ben onun küçük string altlarını çıkarıp bir kenara fırlattım. Elleri aşağıya indi, seksini örttü ve bu sırada istemeden kendine dokundu. Onu izlerken neredeyse boşalacaktım. Kendimi zor da olsa tuttum, elim onunkini örtüyordu.

"Çoktan başladın. Şimdi durma. Kendine dokun. Ve bacaklarını iyice aç. Seni izlemek istiyorum."

"Garson her an içeri girebilir!"

"O yüzden acele etsen iyi olur." Ben konuşurken elimi tekrar, bu sefer boynuna götürüyordum. İpleri sıkıca düğümlemişti, ama bundan çok daha zor düğümleri çözme konusunda çok fazla eğitim almıştım ve birkaç hızlı bükülmeyle onu üstsüz bırakmıştım.

"Tristan! Ne yapıyorsun?!"

Küstah sesi beni daha da tahrik etti. İffetli olmasına bayılıyordum. Birkaç dakika sonra adımın inletmesi çok daha tatmin edici oluyordu.

"Ne yapıyor gibi görünüyor?"

"Herkesin içinde seks yapmak mı istiyorsun?"

Bunun ilk kez olmayacağını belirtmeye zahmet etmedim.

Bunun yerine onu tek parmağımla okşadım ve kendi ellerini kıvrımlarına sürmesi için kışkırttım. Gördüğüm manzaraya yapışmıştım. Gezegendeki en güzel küçük amcığa sahipti.

"Seni küçük teşhirci," diye takıldım ona. "Herkesin içinde çırılçıplaksın ve buna bayılıyorsun. Dışarıdaki gürültülü kalabalıkla aramızda küçücük bir kumaş parçasından başka bir şey yok ve sen bundan sıırılsıklam olmuşsun." Ne demek istediğimi anlatmak için ıslak göbeğini ovuşturdum. "Belki garson içeri girer. Sence seni ıslak amına dokunurken görmek hoşuna gider mi?"

Bu kelimeden nefret ettiğini biliyordum ama bunu söylediğimde bana ters ters bakması çok hoşuma gitmişti. Parmaklarım onu içine iterken inlediğinde bakışlarını tamamen mahvetti. Duvarları beni bir mengene gibi sıktı. Kırılma noktamı geçmek üzereydim. Eğer bir dakika içinde içine girmezsem, kendimi utandıracağımı biliyordum.

"Bu bir cevap değil," diye tekrar üzerine gittim. "Sessizliğini garsonumuzun seni böyle görmesini istediğin anlamına mı almalıyım? Parmaklarım içine gömülüyken seni izlemesini mi istiyorsun?"

"Hayır!" diye bağırdı, ama zevk iniltileri, sıkılan duvarları hızla takip ettiği için içinde sıcaklık yoktu.

"Pek inandırıcı değil Danika. İzlenmekten hoşlandığın fikrine kapıldım. Kimse senin dans ettiğin gibi dans edemez ve seyirciyi sevmez. Belki de garsonumuzu çağırmalıyım."

"Hayır, yapma!" sesi şimdi gerçekten telaşlıydı, sanki onu bu şekilde görmeyi bile hayal ediyordum gibi.

"Bundan daha iyisini yapmalısın, tatlım. Lütfen de." Hiç tereddüt etmedi. "Lütfen."

"Güzel. Güzel. Güzel. Şimdi söyle bana, seni ellerimle boşaltmamı ister misin? Böyle mi?" Ben konuşurken, parmaklarımı yavaşça içinden çıkardım ve klitorisini ovmaya başladım, kalçaları sarsılana, nefesi muhtaç küçük pantolonlarla çıkana kadar onu okşadım.

Başını salladı, sinirlerine dokunduğumda gözleri kapandı. *Sinir.*

"Hayır mı?" Sorguladım. "Bu şekilde istemiyor musun? O zaman bana nasıl istediğini söyle."

Sesi nefes nefese bir fısıltıyla çıktı, dudakları kelimeler üzerinde titriyordu. "Seni içimde istiyorum."

İsteddiği şekilde olmasa da, iki parmağımı tekrar içine sokarak ve yumuşak bir ritim başlatarak onu zorladım.

Diğer elim bu daveti kabul edip yuvarlak bir göğsü avucumun içinde yumuşakça kavrarken, sırtını kamburlaştırdı ve yüksek sesli bir iniltiyi zar zor bastırdı.

"İstedığın bu muydu?" Nefesim kesilerek ona sordum.

"Hayır," diye cevap verdi, kelimeyi sinirli bir iniltiyle çıkardı.

"O zaman bana ne istediğini söyle." Onu benimle edepsizce konuşturmak en sevdiğim şeylerden biriydi.

"Sikini içimde istiyorum." Her kelimeyi sıkılmış dişlerinin arasından söylüyordu. "Derinlere gömüldüğünü hissedene kadar boşalmak istemiyorum."

Bir iniltiyi zar zor bastırarak sırt üstü döndüm. Onu kalçalarından kolayca tutup kaldırdım. Hiçbir ağırlığı yoktu.

Uzun bacaklarını bana yaslanacak şekilde ayarladım, yüzü bana dönüktü. Benim cüsemde biri için iddialı bir pozisyonu ama inliyordu ve o kadar ıslak ve hazır ki kendime engel olamadım.

Özenle, sadece ucumu onun içine soktum. Bir zevk çılgınlığını bastırmaya çalışmak için kendi ağzını kapattı.

"Çok iyi hissettiriyor Danika," dedim kaba bir fısıltıyla, kendimi onun sıkı kılıfına sokarken, içeri girerken, onu gererken her santimin tadını çıkararak.

İnanılmaz hissettirdi.

Ben içeri doğru ilerlerken başı geriye düştü. Hayatımda gördüğüm en ateşli şeylerden biriydi.

Kalçalarımı yukarı iterken kalçalarındaki tutuşum sıkılaştı, onu aşağı çekerken vahşice içeri girdim, onu her santimimi almaya zorladım.

Çılgınlığını zorlukla bastırdı.

Onu susturdum, çünkü eğer garsonumuz gerçekten bizi basarsa, onu öldürebileceğimi düşündüm.

O hareket etmeye başladığında gözlerimi kapattım, zevk vücudumu ele geçirdi, her gözeneğime sızdı.

Dünya çözüldü. Sadece hisler kaldı. Ve hareketlerimizin mükemmel uyumu, etin ete değme hissi.

Kalçalarımı döndürdüm, onun sabit ritmine uymak için yukarı ve aşağı yükseldim. Kız dans eder gibi sevişiyordu. Hipnotikti. Sarhoş ediciydi. Ondan günlerce uzak kalmayı neden kabul ettiğimi hatırlayamıyordum. Arzuladığım, *ihtiyacım olan*, kendimi bütün hissetmemin tek yolu ve Jared öldüğünden beri sahip olabileceğim tek gerçek huzur buydu.

Asla yeterince derine inemiyor, onu üstümde daha sert ve daha sert sallıyordum. Birlikte o ateş perdesine ulaştığımızda hareketlerimiz sarsıcı ve acil hale geldi.

Doruk noktasıyla birlikte titremeye başladı ve kendimi bıraktım, kalçalarını morartacak kadar sert tuttum, derinlere gömüldüm, boşaldım. Sert bir şekilde. Tüm vücudum sarsıldı, nefesim büyük dalgalar halinde içimden titreyerek çıktı.

Hayatımda hiç bu kadar yoğun zevk veren bir şey yaşadığımı sanmıyordum. Ve tabii ki, neredeyse anında tekrar yapmak istedim.

Danika yavaşça, tembelce benden ayrıldı ve yanımda sırt üstü uzandı. Son derece rahatlamış görünüyordu. Bunu ona yapmayı seviyordum. Endişeli bir insandı ve ben onu bir düşünceyi bile bitiremeyecek hale gelene kadar sikmeyi seviyordum.

"Aman Tanrım," dedi sessizce, gözleri kapanmıştı. "Bu... bu dünyanın dışındaydı."

"Seni özledim," dedim üzerine çıkararak. "Nesin sen... gerçekten mi?"

Elimle kendimi onun girişine doğru yönlendirirken sıırıttım. "Gerçekten. Uykulu görünüyorsun. Devam et ve uyu. Bana aldırma." Ona doğru sürdüm. Sözlerime gülmeye başlamıştı ama bu gülüşü uzun bir nefese dönüştü.

İtmeye başladım. Son seferinde tüm kısıtlamalarımı kullanmıştım. Bu seferki çok hızlı, cehennem gibi bir sikişti. Onun içinde sallandım, sert, acele serbest bırakma dalgaları beni almaya başladığında derinlere sıkıştım. Benimle birlikteydi ama bu benim becerimden çok şansımdı. Tüm kontrolümü kaybetmiştim.

Onu tekrar küçük bikinisinin içine bağladığımda gevşek bir şekilde yatıyordu. Şansımızı yeterince zorlamıştık. Biz sonuçtan zevk alırken onun açıkta kalmasını istemedim.

Elime dokunarak "Seni özledim," diye mırıldandı. Daha konuşur konuşmaz gözleri kapandı. İşi bitmiş, kendinden geçmiş, doyuma ulaşmış ve dışarıdaki kalabalığa tamamen kayıtsız kalmıştı.

Sırıttım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

TRISTAN

Sonraki birkaç günü neredeyse tamamen yatakta geçirdik. Danika işten kaytarıyor, ders çalışmayı unutuyor ve Pazartesi geldiğinde tüm derslerini asıyordu. Benim için, ben istediğimde yanımda olmak için her şeyi bıraktı. Kendimi yeniden aklı başında hissetmek için ihtiyacım olan şey buydu.

Pazartesi günü bir kez market alışverişi yapmak için çıktım ve Danika'yı yatakta baygın halde bıraktım.

Eve geldiğimde baygın değildi.

Yatak odamın kapısını açtığımda banyonun aktığını duydum ve içeri girdiğimde küvetimde ağzımı sulandıran bir manzarayla karşılaştım.

Dean buna porno küveti diyordu ve içine potansiyel olarak kaç beden sığdırabileceğinizi düşünürsek haksız da sayılmazdı. Şu anda küçük ekranı süsleyemeyecek kadar mükemmel bir görüntüyle doluydu.

Danika beni görünce gülümsedi, cadaloz gibi sırtını kamburlaştırdı. Kadın beni serçe parmağına dolamıştı ve bunu biliyor olmalıydı. Kapıyı arkamdan tamamen kapatmadan önce sertleşmişim.

"Burada rahat etmene sevindim," dedim ona, sesim katıksız şehvetle boğuklaşmıştı.

Suyun içinde huzursuzca kıpırdandığında mumların ışıltısı teninin üzerinde oynuyor, göğüslerinin dik küreleri çökmekte olan bir adak gibi yüzeyin üzerinde yükseliyordu.

Tek kelime etmedi, sadece bir bacağını kaldırdı ve topuğunu küvetin kenarına koyarak dengede durdu. Küvette hiç kabarcık yoktu ve ben daha da yaklaştım, bakışlarım berrak suyun içindeki vücuduna odaklanmıştı. Diğer ayağını yavaşça kaldırıp bacaklarını iki yana açarak bana mükemmel bir cennet manzarası sunarken çenem sertçe sıkıldı. "Bir davet mi bekliyorsun? Su çok güzel, yemin ederim."

Gömleğimi silkerek çıkardım, parmaklarım kot pantolonuma gitti ve düğmesini kurcaladı. Kendimi azgın bir ergen gibi hissediyordum, şehvetten beceriksizleşmişim. Bunu bana sadece Danika yapabiliirdi.

"Ortalığı dağıtacağız," diye uyardım onu.

"İçinde benimle sevişemeyeceksen bu kocaman küvet ne için?"

"Haklısın. Tekrar seks yapmadan önce bir şeyler yemeliyiz. Kendimizden geçeceğiz."

"Seni zavallı şey." Ses tonu alaycıydı ve konuşurken hareket etti, oturdu ve zonklayan aletimin etrafındaki sert bir eli sıkamak için uzandı. Duygular düşünme ya da konuşma yeteneğimin önüne geçerken gözlerim kapandı ve başım geriye düştü.

İnledim, eline doğru eğildim. Kot pantolonumun üzerinden benimle oynamasına izin verdim, hafif alaylara daha fazla dayanamadığımda fermuarımla uğraştım.

Elinin içine sertçe girip beni bir, iki kez okşarken lezzetli, küçük bir uğultu çıkardı.

Birkaç hızlı hareketle soyunarak geri çekildim.

Banyoya girdim, genişçe açılmış kalçalarının arasına girdim, dizlerime kadar suya batarken manzaranın, her bir parçasının tadını çıkardım.

Ona uzandım, yuvarlak göğüslerini ellerimle kavradım, benim için inleyip kıvrana kadar yumuşakça yoğurdum, elleri küvetin kenarında göğsünü suyun üstünde tutuyordu.

"Küveti biraz boşalt," diye emrettim ona hoyratça. "Boğulmanı istemiyorum."

Ben üzerine çıkarken ellerinden biri arkasına geçti ve giderle oynamaya başladı. Vücutlarımızı birbirine sürttüm, ellerim kalçasını kavradı ve aralarında hareket ederken daha geniş bir şekilde salladım.

Kendimi yavaşça içine gömdüm, sıkı kılıfı ona verdiğim her santimi kavradı ve mükemmel basınçla görüşümü bulanıklaştırdı.

"Çok sıkı amına koyayım," dedim dişlerimi sıkarak. Bu çok fazlaydı. Sadece çok fazlaydı. Böyle zevkten delirmiş bir halde ölebiliirdim ve bir saniye bile pişmanlık duymazdım. "Yemin ederim senin amcığının bu dünyaya beni aklımı başımdan almak için geldi."

Ben ona yavaşça girip çıkarken küvetin kenarlarına su vuruyordu, burnu ve dudakları su çizgisinin ancak üzerindeydi, gözleri sıkıca kapanmış ve suya dalmıştı.

Boşalmaya başlamadan önce ancak tam bir tur atabildim, mutlak, bedenimi tüketen zevkimde erken. Bu bazen çok fazlaydı, tam anlamıyla bütünlük. Onun içine bu şekilde gömülmüşken kendimi kontrol edebildiğim bir muammaydı. Ben kendi ölüm sancılarımınla sarsılıp inerken onun da beni takip etmesi tamamen aptalca bir şanstı.

Su bitip küvet boşaldıktan sonra bile ağzım kulağına yapışık kaldı, ona ne kadar taptığımı tekrar tekrar fısıldadım.

"Bu porno küvetinin ne tür aksiyonlar gördüğünü düşündükçe ürperiyorum." Yanağıma doğru konuşurken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Dean sana da porno küveti dedirtti, ha?" Sertçe sordum, sonunda ona bakmak için kollarımı kaldırdım.

"Dean mi? Kesinlikle hayır. O koca ağzını her açtığında beyaz bir gürültü duyuyorum. Buna porno küveti diyorum çünkü bu bir porno küveti. Buraya altı kişi sığabilir."

Çenemi sertleştirdim ve onu incelemeye başladım.

"Çok porno izliyorsun, değil mi?"

Bana gözlerini devirdi, dudaklarını o sevimli ş ı m a r ı k l ı ğ ı y l a b ü z d ü . "Ben izlemiyorum, hayır, ama eski sevgilim hep izlerdi-"

Sözünü bitiremeden onu dururdum ve artık tanıdık gelen o kırmızı öfke bulutunun görüşümü ele geçirdiğini hissettim. Onu kontrol altına almaya çalıştım ama başaramadım. "Dar kot pantolonlar hakkında konuşmak istemiyorum ve bana nasıl inmeyi sevdiğini anlatmanı da kesinlikle istemiyorum-"

Yanağıma dokunan yumuşak bir el ağzımı kapatmama ve kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oldu.

"Ben de onun hakkında konuşmak istemiyorum. Sakin ol, tamam mı? Anlıyorum. Nat diye biri hiç olmamış gibi davranmayı seviyorum, o yüzden anlıyorum ama her yanlış şey söylediğimde bir mağara adamına dönüşemezsin."

Başımı salladım, ayağa kalkmak için hareket ettim, gözlerimi kapattım ve dizlerime ve sonra ıslak küvette ayaklarıma ulaşmadan önce ondan yavaşça çekilerek inledim.

Onun da aynı şeyi yapmasına yardım etmeden önce dışarı çıktım. "İyi haber şu ki, sanırım sana tekrar saldırmadan önce beş dakikalık bir molan var, ama tüm bu boş zamanla ne yapacağız?"

Güldü, bana sevgiyle baktı ve çeneme bir öpücük kondurdu.

Bütün bir hafta boyunca telefonumu ve dünyayı görmezden gelerek kaldım. "Siktir et onları," dedim ona. "İhtiyacım olan şey bu. Daha fazlası olmadan geri dönemem."

Gözlerinde kendimi ve sonsuzluğu gördüğüm o gülümsemeyle gülümsedi ve bana *her şeyini* verdi. Benim Danika'm özveriliydi, hiçbir şeyi kendine saklamazdı.

Çok kısa bir aranın bana yardımcı olacağını düşündüm. Bir hafta boyunca kendimi Danika ile doldurduktan sonra bir süre daha dolu kalmam bana çok mantıklı geliyordu. Kendimi tekrar boş hissetmeye başlamadan önce bu bana biraz zaman kazandıracaktı.

Hiç de öyle olmadı. Tam tersi oldu.

Zıtlık beni daha hızlı çözdü. Geride bıraktıklarım, sürekli kullanım, yüksekler ve ardından gelen düşükler, sadece düşükler her zamankinden daha dayanılmazdı. Kendim olarak var olamazdım, bunun nasıl hissettirdiğine dayanamazdım.

Onsuz olmaz.

Çoğu gün yataktan kalkmak için bile kimyasal yardıma ihtiyaç duyuyordum. Her zaman bir parti vardı, her zaman plak şirketimizle ilgili bir şeyler vardı, sabaha kadar süren bir şeyler. Ve stüdyo seanslarımız her zaman daha geç ve daha geç ve daha az üretken görünüyordu.

Burası benim için iyi bir yer değil, diye düşündüm, günde en az bir kez. Los Angeles'taki küçük grup evimizde hiç fren yoktu.

"Sanki Behind the Music'in bir bölümünden lanet olası bir flashback sahnesi izliyor gibiyim," dedi yedek baş gitarist Adair bir gece bana, Dean'i evin küçük mutfağında bir groupie'nin çıplak karnından kokain çekerken yakaladığımızda.

Güldüm. Kendime rağmen, adamdan hoşlanmaya başlamıştım.

Adair çok uzun boylu ve zayıftı, çakmak çakmak gri gözleri ve yarı yarıya maviye boyanmış çılgın, asi kahverengi saçları vardı. Uyuşturucu ve grup seks konusunda Dean'in çok gerisinde değildi ama haklı olduğu bir nokta vardı.

"Lanet olası bir şova çıkabilmek için lanet olası bir albümü bitirmeniz gerekiyor ve odanın karşısındaki o ateşli pislik sağ olsun, bu bizim için gerçekleşmiyor." Sesim acı geliyordu.

Acı çekiyordum.

Adair ikimize de birer shot viski doldurdu. O gece içtiğim shotların sayısını unutmuştum ama bir elimle bardağı tuttum, diğer elim hala

sigara içtim ve bardakları tokuşturdum. "Fondip," diye mırıldandım, sigarayı yudumlarken. "Los Angeles'tan olabildiğince hızlı bir şekilde ayrılmanın şerefine, Dean sağ olsun."

"O kadar da kötü değil," diye düşündü. "Senin için daha kötü, çünkü kız arkadaşın olan bir tek sen varsın. Ama senin için üzülüyorum."

Yüzümdeki ifadeyi fark etti ve sırtıttı. "Beni öldürmeye falan kalkma. Anlaşmayı biliyorum. *Herkes* onun hakkında konuşmamam için beni uyardı. Dean hariç. Dean sana söylemem konusunda bana fevkalade kötü tavsiyelerde bulundu... neyse, onu boş ver. Ama biliyorsun, onu gördüm ve o kadar da zor bir anlaşman yok. *Ben* bile böyle bir kız için haftada birkaç gün amsız kalırım."

Boş yumruğum sıkıldı, ama kırmaya çalışmadığını anlayabiliyordum ve öfkemin kabarmasına izin vermemeye çalışırken sigaramdan uzun bir nefes çektim. "Söyle bakalım, *herkes* sana ne anlatıyor?"

Yüzünü buruşturdu. "Bir bakalım. Cory bana koluna dokunduğu için bir adamı neredeyse öldüresiye dövdüğünü söyledi."

Bu beni güldürdü. Gerçek yeterince çılgıncaydı. Kimsenin bir şey uydurmasına gerek yoktu ama yine de eğlenceliydi. Cory'nin derdini anlatmak için abarttığını biliyordum.

"Bana onunla flört etmememi ya da onun önünde küfretmememi söyledi." Bu iki tavsiyeyle de bir sorunum yoktu, bu yüzden devam etmesi için başımı salladım. "Ve sonra Kenny bana, ona çok yakın durduğu için bir adamı neredeyse hadım ettiğini söyledi. Adama sahnede daldığını ve bu yüzden tüm performansı durdurduğunu söyledi."

Karnımı tutuyordum, gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Ayrıca Kenny bana dansını izledikten sonra bile ne kadar seksi olduğundan bahsetmememi ya da vücudunun herhangi bir yeri hakkında yorum yapmamamı ve dansını izlersem de bundan sana kesinlikle bahsetmememi söyledi."

Bunun çok yerinde bir tavsiye olduğunu düşündüm.

"Peki ya Dean? Onun tavsiyesi neydi?" Soruyordum çünkü Cory ve Kenny'nin tavsiyeleri keyfimi yerine getirmişti. Onlar iyi arkadaşlardı.

"İşe yarar bir şey yok ve tekrarlamak istediğim bir şey de yok. Dean'in saçmaladığını biliyorum, bu yüzden genellikle iyi bir fikir olduğunu söylediği şeylerin tam tersini yapıyorum. Sırf gülmek için kıcımın tekmelenmesini bile izleyebilir. Alınma dostum ama ondan mümkün olduğunca uzak durmayı planlıyorum. Hatta ona bakmamayı bile planlıyorum. Konuşulduğunda konuşmak da iyi bir fikir gibi görünüyor."

Onu omzundan alkışladım, uzun zamandır olmadığım kadar neşeliydim. Keşke dünyadaki her erkek Adair'in kitabından bir sayfa alabilseydi. "Tam tersine dostum, ben de bunu tercih ederim."

ON İKİNCİ BÖLÜM

DANIKA

Karıştım. En sevdiğim şey değildi ama bu öyle bir partiydi ki bunu gerektiriyordu. Davette tanıdığım tek kişi, erkek arkadaşım ve ünlü bir televizyoncu olan Frankie de dahil olmak üzere çok rağbet gören kişilerdi.

Hafta sonu için Los Angeles'taydım ve değişiklik olsun diye Tristan'ın bana gelmesi yerine ben ona geliyordum. Los Angeles'taki bir partide buranın bana göre bir yer olmadığını anlamam beş dakikadan az sürdü. Vegas'ın kötü olduğunu düşünmüştüm ama Los Angeles bunun gösterişli bir versiyonuydu.

Yine bir yabancıнын evindeydik ama bu ev kiraya veriliyordu ve duvarlarında gerçek sanat eserleri vardı, bu yüzden insanlar evin bir anlamı olduğunu düşünüyorlardı.

Harika bacakları ve hınzır bir mizah anlayışı olan çilli, kıızıl saçlı bir modelle konuşmaya başladım. Ev sahibinin Los Angeles'taki tüm kokainmanlar yüzünden tüm aynaları saklamak zorunda kalmasıyla ilgili bir espri yaptığında hemen anlaştık.

"Grubu tanıyor musun?" Sonunda havadan sudan konuşarak ona sordum. İlk albümlerinin kayıtlarını henüz bitirmedikleri için partideki pek çok kişinin onları tanıyacağını düşünmemiştim.

"Oh evet. Onları seviyorum. Solistleri çok iyi."

Buna tamamen alışkın olduğum için alaycı bir şekilde gülümsedim. "Öyle."

"Yatakta da harika. Nerede duman varsa, orada ateş vardır. Bütün gece devam edebilir."

Nefesimi kontrol etmek ve sesimi sabitlemek için çaba sarf ettim. "Onunla ne zaman yattın?"

Elini salladı. "Oh, yıllar önce. Yıllar önce. Vegas'ta bir kulüpte tanıştık. İki hafta kadar saklandık, odadan neredeyse hiç çıkmadık, birbirimizin beynini siktik. Bir daha olsa fena olmazdı ama şimdi bir kız arkadaşı olduğunu duydum. Belki yeni gitaristlerini beceririm. Adam çok seksi." "Şu h e n ü z tanışmadım"

Ses tonum rahattı, krizden uzak duruyordum ama sevdiğim adam hakkında hâlâ şüphelerim olmasının iyiye işaret olmadığını biliyordum.

"Hmm, o nefis, ama bir alt sınıf gibi. Tryst yatakta bir katildi." Tanrım, diye düşündüm, bunu duymak istemiyorum.

"Birbirimize yapılabilecek her şeyi yaptık. Adam kirli."

Kulaklarımı tıkamak ya da kulak zarımı patlatmak istedim. Bunun yerine kibar sesler çıkarıp onu engellemeye çalıştım.

"Beni götümünden sikmesine izin verdiğim ilk adam. Birbirimize doyamıyorduk. Bana *her şeyi* yapmak istiyordu. Canım acıyordu çünkü kocaman bir siki vardı ama yine de yapmasına izin verdim. Size bu kadar çok orgazm yaşatan bir adama hayır demek zor."

Kusmak ya da bu kadının istenmeyen sözel ishalinden uzaklaşmak için kendimde irade bulmak istedim. Umursamaz bir tavırla devam etti: "Hatta bir gece bize katılması için bir arkadaşımı çağırdım. Yemin ederim, ikimizi de yıprattı."

"Affedersiniz," dedim sonunda, diliyle ilgili şiirsel sözler söylemeye başlayınca oradan uzaklaştım.

Kadının samimi cazibesini artık o kadar çekici bulmuyordum.

Ondan sonra temelde saklandım, insanlarla kaynaşmaktan kaçındım, tüm insani temaslardan kaçındım, sadece arkadaki ücretsiz salonlardan birinde oturdum, mükemmel havanın, muhteşem manzaranın ve hafif okyanus esintisinin tadını çıkarmaya çalıştım.

Başaramadım.

Bunun yerine, Tristan'la tanışmadan önce olan şeyler hakkında rastgele bir kızın bana anlattıklarını düşündüm. Bunun acınası bir durum olduğunu biliyordum ve bunu bir şeye dönüştürmeyeceğime dair kendime söz verdim. Kavga meselesi değil. Bir drama değil. Hiçbir şeye, çünkü adama dokunmadan önce onun geçmişini biliyordum.

Yine de içim içimi yiyordu. Nedense aklım, bana yapmak istediğinden hiç bahsetmediği, rastgele bir hatunla yaptığı harekete takılmıştı.

Ona *her şeyi* yapmak istediğini söylemişti.

Birbirlerine doyamadıklarını söylemişti.

Tristan saatler sonra beni orada buldu. Hava çoktan kararmış olmasına rağmen hâlâ okyanusa bakıyordum.

Yanımda çömelmiş, ruh halimi ölçüyormuş gibi beni inceliyordu. Bunun benim hakkımda iyi şeyler söylemediğini biliyordum, o kadar dengesizdim ki sürekli değerlendirmek zorunda kalıyordum.

"İyi misin tatlım?" diye sordu sessizce.

Sadece başımı salladım, özellikle onunla konuşmak, hatta ona bakmak bile istemiyordum. Regl dönemime falan girdiğimi umuyordum, bu kadar karamsar olmamı ve sadece içime kapanmak istememi açıklayabilecek bir şey.

"Yatmaya hazır mısın? Burayı gece için kiraladılar ve bu harika odayı bizim için ayırdılar. Parti muhtemelen bütün gece devam edecek, ama geri kalanını atlatmak için yeterince yalakalık yaptığımı düşünüyorum."

Zayıfça gülümsedim. "Elbette."

"İyi hissediyor musun? Biraz sersemlemiş görünüyorsun."

"Biraz midem bulanıyor. Uzanmak iyi gelecektir."

"Yiyecek ya da içecek bir şey ister misiniz? Burada iyi stok var." Başımı salladım ve ayağa kalktım.

Hemen kolunu omuzlarıma doladı ve beni eve götürdü. "Sana pek eşlik edemediğim için üzgünüm Arkamı döndüğümde gitmiştin ve seni arayacak boş bir saniyem bile yoktu." "Bunun için endişelenme. Bu senin partindi. Ne istersen onu yapmalısın." Bunu söylediğim anda kulağa huysuzca geldiğini biliyordum ve sözümü geri almak istedim.

"Hey şimdi," dedi "Eğer istediğimi yapabilseydim bütün gece seninle olurum, değil mi?"

Cevap vermedim, sadece yorgun hissediyordum. "İlginç biriyle tanıştın mı?"

Sizinle anal yaptığı ilk erkek olduğunuzu söyleyen bir modelle tanıştım, söylemek istedim ama bundan iyi bir şey çıkmazdı, bu yüzden dilimi tutmayı başardım.

"Evet. Buralarda eğlenceli insanlar var," dedim. "Kızgın mısın? Bana kızgınmışsın gibi geliyor."

"Kendimi iyi hissetmiyorum. İyi bir gece uykusu yardımcı olacaktır."

Uzanmıştık, oda karanlıktı, partiden gelen sesler hala bize doğru geliyordu ki, "İçine atmak yerine bana sorunun ne olduğunu söylemeni her zaman tercih ederim. Bunu biliyorsun, değil mi? Ne olursa olsun, her zaman bilmeyi tercih ederim."

İçimi çektim, duygularımı kendime ne kadar saklayabileceğime dair kısa bir süre olduğunu biliyordum. Her zaman da öyleydi. "Hiç bana doymadığınızı hissettiğin oluyor mu, Tristan?"

"Affedersiniz?"

"Bana *her şeyi* yapmak mı istiyorsun?"

"Biz neden bahsediyoruz? Kendini iyi hissetmediğini sanıyordum."

"Bu gece değil. Yani, genel olarak. Hiç iki hafta boyunca yatağa kapanıp beni dışarı bırakmamak istediğin oldu mu?"

Yatağın üzerinde kaydığını hissettim, sonra hareketsiz halime sarıldı, dudakları kısa bir öpücük için başımın tepesine gitti. "Kulağa adam kaçırma gibi geliyor. Eğer bu bir şekilde seni ne kadar istediğimi sormaksa, aptallık ediyorsun. Seni delilik derecesinde istiyorum. Hiçbir şeyi seni istediğim gibi istemedim. Yatakta iki hafta mı? Bu hiçbir şey. Bunu yapmanın mümkün bir yolu olsaydı, seni hayatımızın sonuna kadar yatakta tutardım. Ve sana asla doymayacağımı hissediyorum; doymayacağımı biliyorum. Şimdi bütün bunlar ne demek oluyor?"

"Nasıl oldu da hiç denemedin bile...?" Cümlemi tamamlayamadım bile, karanlıkta bile, zaten kendimi utandırmışken.

"Ne yapmaya çalıştın? Seni yatak odama kilitlemeyi mi? Şimdi bana izin verdiğine göre yapmayacağımı sanma, boo." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Hayır... söyleyeceğim şey bu değildi." Gözlerimi sımsıkı kapattım, aptalca bir şeyi asla kendime saklayamadığım için nefret ediyordum. "Bu gece bir modelle tanıştım ve iki hafta boyunca yatakta birlikte kaldığınızı ve *her şeyi* yaptığınızı söyledi. Ona doymadığınızı söyledi."

Sertleştiğini hissettim. "Tatlım, ben dokunmadım-"

"Yıllar önceydi," dedi. Kızıl saçları, çilleri ve harika bacakları vardı. Onu hatırlıyor musun?"

"Tarifinizin bir çağrışım bile yapmaması iyi mi kötü mü?"

Bunun cevabını bilmiyordum. "Ondan bilgi almaya çalışmıyordum. Sadece sohbet ediyorduk ve o tüm bunları anlattı, sonra da birbirinize yaptığınız tüm çılgınca şeyleri ayrıntılarıyla anlattı. Bu beni düşündürdü."

"Uh-oh."

Vücudunun bana en yakın yerine, arkamdaki omzuna bir tokat attım. "Ve benden bir şeyler saklayıp saklamadığını, yapmak istediğin, başka kadınlarla yaptığın başka şeyler olup olmadığını merak etmeye başladım." Aklıma bir fikir geldi. "Üçlü yaptığınızı söyledi."

Küfür etti. "Bunu yapmayacağız."

"Hayır, hayır, bunu yapmamızı önermiyordum. Sadece benden önce çok daha vahşi olduğunu ve ilişkimizde seks hayatının ne kadar yumuşadığından sıkılabileceğini düşündüm."

Eli kalçamı morartacak kadar sert kavradı ve konuştuğunda sesi soğuktu. "Saçmalıyorsun. Bir şeyi heyecan verici kılan o eylemin yeniliği değildir Danika, arkasındaki duygudur. Hatırlamadığım bir hatunla üçlü yaptıysam, bunun ona doymadığım için olmadığını garanti ederim.

Böyle hissettiğim tek kişi sensin ve bu dünyadaki en heyecan verici duygu. Benim için *hiçbir şey azalmadı*. Tam tersi. Sanki *senin* için yeterince vahşi değilmiş gibi konuşuyorsun. Söylesene, ne tür şeyler yapmaya alışkınsın?" Son cümleyi söylerken gerçekten heyecanlanmıştı.

Tristan her zaman beni geçmeyi başarabiliyorken neden kıskanç bir kaçık olmaktan endişe ettiğimi kısaca düşündüm. "Hiçbir şey. Hiçbir zaman vahşi olmadım ve bunu sen de biliyorsun."

"Biliyor muyum? Az önce bana hayatımın en iyi seksinin senin için hafifletilmiş olduğunu söyledin, bu yüzden bunu neyin geçebileceğini düşündüğünü gerçekten bilmek isterim. Dar kotlar senin için benim yapamadığım neyi yaptı?"

"Tristan, şimdi saçmalamaya başladın. Kendimden bahsetmiyordum."

"Öyle değil miydin? Neyi ihmal ettim, Danika? Üçüncü bir şahsı bu işe karıştırmak istemem ama bundan bahsetmediğini söylemiştin. Peki neymiş o? Çılgın bir seks hayatını sağlayan sihirli formül nedir? Sence çeşitlilik bunu yapar mı? Çeşitlilik can sıkıntısından gelir ve ben seni *asla* paylaşmayacağım."

Her geçen saniye daha da sinirleniyordu.

"Bu iş nasıl bu kadar karıştı anlamıyorum," dedim sessizce, gerçekten şaşırmışım. "Neden bu kadar kızgınsın? Paylaşmamızla ilgili hiçbir şey önermedim."

"Bana üçlü seks konusunu açtın! Ne düşünmem gerekiyor?"

"Üçlü *yapan* sendin. Her şeyi benim üzerime yıkmayı bırak!"

"Beni ne kadar delirttiğin hakkında bir fikrin var mı? Ve sen buna sikişmek diyorsun.

tonlanmış? Bunun beni ne kadar delirttiğini biliyor musun?"

"Kastettiğim bu değildi. Tekrar söylüyorum, *kendimden* bahsetmiyordum."

"Seks hayatımızdan şikayet eden ben değilim, değil mi? Tek şikâyetim çok fazla şehir dışında olmam. Söyle bana, seks hayatımızın *sıkıcı* olduğunu düşünmene neden olan yapmadığımız şey nedir?"

Sesim sertleşerek, "Bu konu hakkında konuşmayacağım. Çok fazla heyecanlanıyorsun."

"Yine de *tonunu düşürmek* yerine bir gelişme gibi görünüyor."

Şimdi arkamdan bana sertçe bastırıyordu, belli ki tahrik olmuştu. Kalçamdaki eli göğsümü kavramak için yukarı kalktı.

"Sen imkânsızsın," dedim ona.

Bunu görmezden geldi, kaşkorsemi yukarı kaldırdı, beni okşadı, ağzı boynumdaydı. "Beni delirtiyorsun, bunu biliyor musun? Ben burada, aramızdaki şeylerin daha ateşli olamayacağını düşünüyorum ve sen birlikte yeterince vahşi olmadığımızdan mı endişeleniyorsun?" O konuşurken, külotumu kenara çekiyor, girişimi sertçe dürtüyordu.

İçime daldı, tamamen girdi ama sonra durdu, kendini orada tuttu. "Bana ne yapmadığımızı söyle? Burada senin için yeterli olmayan ne?" Ne demek istediğini anlatmak için içimde hafifçe hareket etti.

Cevap vermediğimde, sessizliğim için beni cezalandırmak istercesine neredeyse tamamen geri çekildi.

Dudağımı ısırdım, onu elimle kavramak için geriye uzandım. Onu kaydırdım, diğer girişime gelene kadar ucunu sürükledim.

"Ne oluyor *lan*?" diye kulağıma hırladı. "Bu senin istediğin bir şey miydi? Dar kotlarla yaptığın şey bu muydu?"

Eğer bu kadar tahrik olmasaydım ve utanmasaydım gözlerimi devirirdim. "Hayır. Bunu daha önce hiç yapmadım, gerçi skinny jean, yani *Daryl bunu* yapmaya kafayı takmıştı ama ona hiç izin vermedim. Hiç çekici gelmedi. Kulağa acı verici geliyor."

"Peki neden şimdi yapmak istiyorsun?"

"Sadece bir kızın bana söylediği bir şey. Hoşuna giden bir şey olduğunu biliyorum." "Oh, bunu biliyorsun, değil mi? Sana ne istediğimi söylemekten çekindiğimi mi sanıyorsun? gibi mi? Edindiğiniz izlenim bu mu?"

Ona doğru bastırdım, büyük ucunu içeri sokmaya çalıştım. Bunun kolay olmayacağını hemen anladım. "Bunu bir yabancıya yaptın. Diğer kadınlara verdiğin her şeyi bana da vermen gerektiğini düşünüyorum."

"Veriyorum. Sana *her şeyi* veriyorum. Başka hiç kimse benden sahip olmaya değer bir şey alamadı. Bunu ne zaman kafana sokacaksın?"

"Ya sadece yapmak istiyorsam? Gerçekten bana bununla birazcık bile ilgilenmediğini mi söyleyeceksin?"

"Neden yapmadık biliyor musun? Çünkü benim için bu, rastgele bir amdan sıkıldığınızda yaptığınız bir şeydi. Kulağa sert gelebilir ama ben böyle görüyorum. Seni böyle becermemi mi istiyorsun? Yapacağım. Canın isterse seni yanlamasına da sikerim ama bunu bir an bile istediğim ya da senden sakladığım bir şeye dönüştürme. Ve açıkçası, sanırım şu anda seni bu şekilde beceremeyecek kadar kızgınım. Bunu kızgınken yapma, yoksa canın *gerçekten* yanabilir, gerçi her iki durumda da çok rahatsız edici olacak."

Ona karşı kıpırdandım, hala onu içimde çalıştırmaya çalışıyordum ama başarılı olamadım.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle geri çekildi. O bitişikteki banyoya doğru yürüyüp kapıyı arkasından kapatırken ben şaşkın bir sessizlik içinde yatıyordum.

Duş beş dakikadan az sürdü ve ondan birkaç dakika sonra tekrar giyinmiş olarak dışarı çıktı.

Yüzünü görmeme izin vermeyen arkasındaki parlak ışığa gözlerimi kısarak baktım.

"Ben partiye geri dönüyorum. Şu anda uyuyamayacak kadar sinirliyim."

Gittiğinde beni şok etti.

Ben de uyuyamadım.

On dakika bile dayanamayıp üzerimi değiştirdim ve onu takip ettim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DANIKA

Onu Frankie, Estella ve yabancılardan oluşan küçük bir kalabalıkla konuşurken buldum.

Frankie ve Estella konusunda kafam biraz karıştı, çünkü Frankie teknik olarak çıkmadıklarına dair yeminler ediyordu, her ne kadar birlikte bolca vakit geçiriyor olsalar da. Estella Frankie'ye çok yakın duruyordu, vücut dili bir bakışta aşık olduğunu belli ediyordu.

Frankie ise kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, diğer kadının kendisine adeta yaltaklandığını fark etmemiş gibi mesafeli duruyordu.

Tek kelime etmeden Tristan'ın sert kolunun altından kayarak küçük insan çemberine girdim.

Kıpırdamadı bile, bana bir bakış bile atmadı. Kolu kaskatı kesilmişti, omuzlarıma neredeyse hiç dokunmuyordu, hatta mümkün olduğunca temas etmemek için çaba sarf ediyordu.

Çok kızgındı.

Frankie, tanımadığım L.A.'li hipster insanlardan oluşan küçük kalabalığa çekim programını anlatırken ben de onun yanına eğildim, elim karın kaslarına gitti, ince tişörtünün altında belirginleşen sert çıkıntılara sürtündü.

Tristan'ın diğer elini benimkine götürmesini ve dikkatlice vücudundan uzaklaştırarak ona dokunmamı engellemesini hayranlıkla izledim.

Çok kızgındı.

İnsanların tuhaf yaratıklar olduğunu düşündüm. Çılgın uzaylılar, gerçekten. Elimi bıraktıktan sonra birkaç dakika bekledim, sonra tekrar karnını ovmaya başladım, sert etini yoğurdum, kaburgalarını yukarı kaldırarak şişmiş bir gagayı ovdum. Elimi tutup yavaşça çektiğinde kendimi iyice azdırmıştım. Tekrar.

Sabırla onu bekledim, grup konuşmasını ilgiyle dinliyormuş gibi yaparak elimi yavaşça karın kaslarını ovmak için kaldırdım. Kızgın bir Tristan'ın bile beni uzun süre geri çeviremeyeceğini biliyordum. Onu en son sinirli bir ruh haline soktuğumda, bunu tamamen unutmaması için tek yapmam gereken bir sabah sütyensiz gezmek olmuştu. Beni yine çekiştirdi. Onu bekledim. Yine bekledim.

Bir dahaki sefere elimi gömleğinin altına soktum, doğrudan tenine süründüm, göğüslerimi yanına bastırdım. Elimi çekmesi her seferinde daha uzun sürüyordu ve bu sefer hepsinden daha uzun sürdü ve bunu yaptığında nefesinin kesildiğini duydum.

Sabırla bekledim, sonra gömleğinin üzerinden onu tekrar okşamaya başladım. Bana izin verdi ve kazandığımı biliyordum. Bir sürü aptalca kavga etmiştik ama bunun onlardan biri olmayacağına kararlıyım.

Ona dokunmaya devam ettim, ona bakmıyordum, sadece sertçe bastırıyordum, elim yumuşakça sürtünyordu.

Onu başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde hissetmeyi seviyordum, sert eti parmaklarımın altında esniyordu. Elimi karnındaki her sert çıkıntıya götürdüm, sonra tekrar aşağıya, tekrar tekrar, kendimi bir duruma getirdim, daha fazlası için muhtaç hale geldim. Daha fazla ten, daha fazla mahremiyet, sadece daha fazlası. Daha sert ovmak için elimin topuğunu kullandım.

Sonunda vücudum gerildi, başımı hafifçe çevirdim ve hızlıca, sinsice göğsünü ısırdım, dişlerimin altındaki hissini seviyordum.

Yeterince hızlı ya da sinsi değildim.

"Bize aldırmayın. Devam edin ve birbirinizi hırpalayın," diye seslendi Frankie kayıtsızca.

Onu

görmezden

geldim.

Güldü.

"Affedersiniz," dedi Tristan sert ve sessiz bir sesle. Kendini benden kurtardı, topuklarının üzerinde döndü ve adım adım uzaklaştı. Şaşkınlıkla arkasından bakakaldım. Onun sorunu neydi?

Frankie yaklaştı ve daha sessiz konuştu. "Onun nesi var?"

Omuz silktim, Estella'ya ayakta durduğu yerden küçük bir el salladım, hipster numarası her kimse onunla sohbet ediyordu.

"Estella ile nasıl gidiyor?" Konuyu değiştirerek ona sordum.

Frankie'nin ifadesi çok nötr bir hal aldı. "Kim bilir? Sadece takılıyoruz. Onu anlamak zor ama sanırım beni merak ediyor. Ben bir meraklıyım."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Bence senden hoşlanıyor. Yani, gerçekten senden hoşlanıyor. Okuması zor olan senin *ondan hoşlanıp hoşlanmadığın*."

Frankie hiç de ikna olmuş görünmüyordu. "Her iki şekilde de kendime yatırım yapmıyorum. Dediğim gibi, sadece takılıyoruz. Onunla vakit geçirmek eğlenceli."

İnanamayarak onu inceledim. İlgisizden çok temkinli olduğuna bahse girerdim, ama belli ki bunu göstermek istediği yol bu değildi.

"Senin sevdiğin şeylerden hoşlanıyor mu?" diye sordum.

Güldü. "Hayır, hiç sanmıyorum. En azından hiçbirini yapmadı, ki bu da aynı şey. Dediğim gibi, sadece takılıyoruz."

"Yani hiçbir şey yapmıyor musun? Arabamın arkasında yaptığın türden şeyler gibi mi?"

Eliyle küçümseyici bir hareket yaptı. "Biz de öyle şeyler yapıyoruz ama sadece takılıyoruz. Arkadaşça şeyler."

Ağzımın alaycı bir şekilde kıvrıldığını hissettim. "Kulağa tanıdık geliyor. Sana bir tavsiye: Eğer arkadaşça ilişkileriniz orgazmla sonuçlanıyorsa, sadece takıldığınız için kendinizi kandırıyorsunuz demektir."

Bana başını salladı, gülümsemesi alaycıydı. "Sanırım sen bilirsin. Sen ve damızlık kekin arasında neler oluyor? Tuhaf bir ruh hali içinde."

Ve işte dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmiştik Frankiekonu değişikliğini uzun süre kabullenemeyecek kadar inatçıydı

"Aptalca bir şey yüzünden bana kızgın."

"Ne kadar aptalca?"

"Gerçekten aptalca."

"Pekala, dökül bakalım. Hangi aptalca şeyi yaptın? Dur tahmin edeyim! Bu Tristan olduğuna ve sana kızgın olduğuna ve başka birine yumruk atmadığına göre, duygularını incittiğin bir şey olmalı? Isınıyor muyum?"

Ona karşı dudağımı büktüm. "Huysuz bir ruh hali içinde olduğun için sana söylemeyeceğim."

"Şaka yapıyordum! Şimdi söyle bana!"

"Önce gidip onu bulayım ve barışalım. Hâlâ devam ederken bunu sana anlatmak hiç eğlenceli değil. Belki barıştıktan sonra."

"Puh-lütfen! Eğer o adamı bulursan, bu gece seni bir daha görmeyeceğim. Yine 'barışmakla' meşgul olacaksın."

Sadece haklı olmasını umabilirdim.

Uzun süre onu bulamadım, evin her odasını aradım. Aralık bir kapının önünde durduğumda diğer taraftan tanıdık seslerin geldiğini duydum. Bunlardan biri Dean'di ve sadece ses tonundan bile iyi bir niyetinin olmadığını anlayabiliyordum. Dean'in sorun çıkardığını bir mil öteden bile anlayabilirdim.

"Size söylüyorum," diyordu ısrarla, "Tristan eskiden böyle değildi. Onu başımızın belası haline getiren tek bir şey var."

"Bir *kişi*," diye düzeltti başka bir kalın erkek sesi. Bu sesi de tanıdım, çünkü adamla yeni tanışmıştım. Grubun plak yapımcısıydı. Kırklı yaşlarında, beyzbol şapkasını yana doğru takan, swagger gibi kelimeleri fazla kullanan ve serbest rap yapmaya çalışan beyaz bir adamdı. Kendisine Hollandalı diyordu ve ben kafamda onu çoktan Dangkalak olarak düşünmeye başlamıştım.

Ondan etkilenmemiştim ve bu konuşmanın nereye gittiğini gördüğümde fikrimi bir kez daha teyit ettim.

"Bekar Tristan eline geçen her fırsatta Vegas'a geri dönmezdi," diye devam etti Dean. "Bekar Tristan grupla ilk turnesine çıkmayı reddetmezdi çünkü sevgilisini o kadar uzun süre bırakamazdı. Artık kavgalar, tıslama nöbetleri olmayacaktı. Size söylüyorum, eğer o sürtük aramızda olmasaydı yepyeni bir solistimiz olurdu." "Kız arkadaşlardan kurtulmak benim iş tanımımın bir parçası değil."

"O kadar da karmaşık değil. O kıskanç bir karmaşa. Koşulların doğru kombinasyonu ve kızımız Nat'in bir ziyareti her şeyi halledecektir."

Duvara yapışmıştım, açıkça kulak misafiri oluyordum.

"Nat? Şu büyük sahtememeleri olan sarışın mı? Geçen hafta becerdiğim hatun mu?"

"Evet. İşte bu. Yardım edecek, bunu garanti ederim ve Danika'yı Nat'ten daha fazla kışkındırabilecek kimse yok."

"Öyle mi? Neden? Nat denen piliç yakalandı."

"Tabii ki. Tristan'ın eskiden Nat ile nişanlı olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Neden Nat'le nişanlansın ki? O hatun bir fahişe."

Tek başıma olmama rağmen başımı sallayarak onayladığımı hissettim.

"Eskiden böyle değildi. Bu uzun bir hikaye. Senin sahip olduğun Nat ile Tristan'ın sahip olduğu Nat iki farklı ligde, ama bu konunun dışında. Demek istediğim, kimse Danika'yı Nat'ten daha fazla kıskanamaz, çünkü Nat'in parmağında eskiden Tristan'ın yüzüğü vardı. Ve Nat işbirlikçi. O ikisini ayırmak için her şeyi yapar. Tek yapmamız gereken bunu ayarlamak. Danika'nın bu ikisini birlikte çıplak yakalamasını sağlamak, bunu nasıl yaparsak yapalım, ve artık Danika yok. Bu kadar kolay, solistimizi tam zamanlı olarak geri kazanmış oluruz."

"Sorun değil, dostum. Ayarla. Tura çıkmanız gerekiyor, o yüzden Tristan'ı ikna etmek için ne gerekiyorsa yapın."

Endişelenmekten çok iğrenerek sessizce uzaklaştım. Dean'in pisliğin teki olduğunu biliyordum ama bu onun için bile çok alçakçaydı.

İlk içgüdüm onu görür görmez duyduklarımı Tristan'a anlatmaktı ama şanssızlığım uzadıkça ve Dean'in planını düşündükçe bunu kendime saklamaya daha da meyilli oldum.

Tüm iğrenç planları benim tepkime dayanıyordu ve şimdi ben bunu beklerken ve ne kadar ileri gidebileceklerini ilk elden duyduğumda, tahmin etmelerinin bu kadar kolay olacağını biliyordum. Tristan'ı bulmadan önce her şeyi aklıma yerleştirmiştım. İzleyecek, bekleyecek ve bir tuzak bekleyecektim. Onlara istediklerini vermemin hiçbir yolu yoktu. Şimdi Nat'i Tristan'la düşündüğümde, içim kıskançlıktan çatlamıyordu. Şimdi sadece iğreniyordum. Ve hazırlıklıydım.

Evi ve arka bahçeyi aramaya devam ettim, hatta uzun bir ahşap yürüyüş yolundan araziye bağlanan plajın bir kısmını bile taradım.

Sonunda Tristan'ı odamıza kadar takip ettim. Yatağın üzerinde yatıyordu, hala giyinikti, bir kolunu gözlerinin üzerine atmıştı, oda karanlıktı.

İçimi çektim ve kapıyı arkamdan kapattım. "Nereye gittin?" diye sordum. Arayışım sırasında buraya iki kez gelmişim.

"Sahilde yürüyüşe çıktım. Daha çok koştum aslında."

"Hâlâ kızgın mısın?"

Cevap vermedi, ki tiz sesi yeterince ipucu vermediyse bu da yeterli bir cevaptı.

Yatağın yanındaki lambayı yaktım, sonra kalçasına oturdum ve elimi karnına götürdüm. "Konuşmak ister misin?"

"Hayır. Konuşmak tam da yapmak istemediğim şey."

"O zaman ne yapabilirim? Belli ki üzgünsün ve ben seni üzmeye çalışmıyordum."

"Biliyorum. Bence bu neredeyse daha kötü." Ayağa kalktı ve yürümeye başladı. "Senden istediğim şu; bunu, *bizi* olduğundan daha değersizmişiz gibi görmeyi bırakmanı istiyorum. Bizi ölümüne analiz etmeyi bırak ve Tanrı aşkına, seks hayatımızın benim için yeterli olmadığını düşünmeyi bırak. Benim bir sürü sorunum var ve bunun onlardan biri olmadığını söylemek hayatımın en hafif tabiri olur."

Bir yastığa uzanıp onu yere, doğrudan onun yoluna fırlatırken gözlerimi ondan ayırmadım. Bu onu durdurdu, önce yastığa sonra bana baktı, kızgın ifadesi yerini şaşkınlığa bıraktı.

Yastığa doğru ilerleyip dizlerimin üzerine çökerken gülümsedim.

Ellerim kot pantolonunun fermuarına gidip açmaya çalışırken nefesi sertçe kesildi. Birkaç hızlı hareketle onu elimde gevşetmiş ve sertleştirmiştim, donuk bakışlarını asla kaçırmıyordum.

"Öyle demek istemedim. Bizimle ilgili hiçbir şeyi küçümsemeye çalışmıyordum. Sadece bir yanlış anlaşılmaydı. Seni içine soktuğum bu karanlık ruh halinden kurtarmak için aklına gelen bir şey var mı?"

Gömleğini silkip bir kenara atarken ve ellerini saçlarıma gömerken bile ağzından uzun bir küfür olarak "Fuuuck," çıktı. "Aklındakini bana gösterecek misin?"

Gülümsedim, yüzünün değişmesinden memnun olmuşum. Ellerimi karnında aşağı yukarı gezdirdim, göğsünün altına kadar ulaştım ve tekrar aşağıya doğru indim.

Ayaklarının dibinde diz çöktüm, ona baktım, gözlerimi uzun boyunda gezdirdim. Parmak uçlarımla karın kaslarının izini sürdürdüm, zayıf kalçalarına ulaşana kadar ellerimi vücudunda gezdirdim. Yırtık pırtık ve iriydi ama üzerinde bir gram bile yağ olmadığına yemin edebilirdim. Leğen kemiğinin V kesimini okşuyordum, şeklinden çok etkilenmiştim ki, "Sanırım burada bol bol spor yapıyorsun?" diye sordum.

Soru retorikti. Vücudu her zamanki gibi kusursuzdu. Ama yine de bana cevap verdi.

"Elimden geldiğince. Burada stres atmanın tek yolu bu. Bir de duşta otuzbir çekmek."

I Gülümsedi, eğilerek benim yanak üzerinde onun Uyluk ve bakışlar yukarı at yaramazca. "Peki burada günde kaç duş alıyorsun?" "Eskiden, sen duş alırken benim yaptığım kadar değil.

sonra da dokunmama izin vermiyor."

Kıkırdadım.

"Yalan söylemeyeceğim ama. Telefon görüşmemiz biter bitmez duş alıyorum."

"Peki sen inerken bizim ne yapacağımızı düşünüyorsun?"

Ellerimden birini tuttu ve tabanının etrafında kavradı. "Bu iyi bir başlangıç. Seni dizlerinin üzerine çöktürmek kesinlikle şarkı listemde yer alıyor."

Dudaklarımı yaladım, onu okşamak için sert bir dokunuş kullandım.

"Çalma listemde ne olduğunu bilmek ister misin?"

Saçlarımı yumruklarıyla kavradı. "Seviyorum. Ama küfürlü konuşmaya başlarsan iki saniyeden fazla dayanmamı bekleme."

"Sorun değil. İkinci tur için her zaman iyisin, değil mi?" "Tabii ki."

"Peki o zaman... Beni bağlaman ve gözlerimi bağlamanla ilgili fanteziler kurmayı seviyorum. Tamamen senin merhametine kalmış olmanın anısıyla kendimi tatmin ediyorum.

Nefesi güçlü bir vınlamayla ciğerlerinden dışarı fırladı. "Siktir."

Onu ağızma alırken muhteşem vücuduna dokunmayı hiç bırakmadım. Dudaklarımın arasından kayarak geçen ucunun lezzetli hissiyle inledim, dudaklarımın arasındaki sert kadife sıcaklığı uyluklarımın arasında nem birikmesine neden oldu. Onu ağızımla, boğazımla okşadım, alabildiğim her kalın, şişkin inçinin tadını çıkardım, başımı salladım.

Saçlarımı acıtacak kadar sert tuttu, küfretti, övdü ve beni öğürtecek kadar derine iterken bolca özür diledi. Hiç durmadım, sert çekişlerle emdim, kaldırabildiğim kadarını aldım.

Bir saksoya asla uzun süre dayanamazdı ve onu ağızma almamın üzerinden iki dakika geçmeden ılık sıvı boğazımdan aşağı akarken küfrediyordu.

Ayrıca asla bencil biri değildi ve bu yüzden beni yatakta sırtüstü yatırdı, eteği yukarı, külotu aşağı, zeki, meşgul dili ve o sihirli, hızlı parmaklarıyla beni çalıştırdı.

İki dakika *dayanabileceğimden şüpheliydim*.

Kalçaları kalçalarımın arasında kayarak üstüme çıktığında hâlâ orgazmdan nefes nefese kalmıştım. Beni yavaşça, yavaşça aldı, kulağıma tatlı şeyler fısıldadı.

İşimiz bittiğinde boynunu öperek ona "Ben de seni seviyorum," dedim.

Geriye çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Şu anda kıskanç olmak başka bir şey. Bununla başa çıkabilirim. Ama eskiden kim olduğuma dair bu saplantı

Zamanda geriye gidip değiştirmeyeceğim şeyler hakkında, özellikle de bunu sizin ve benim sahip olduklarımızı küçümsemek için kullandığınızda, bunu kabul edemem.

"Bana bu iyiliği yap, tatlım. Sahip olduğumuz şeyi daha önce sahip olduğum ya da senin sahip olduğun herhangi *bir şeyle* karşılaştırmayı bırak. Sen ve ben, biz farklıyız. Bu farklı. Daha fazlası."

Başımı salladım ve onu öptüm. Hiç şüphe yoktu; bu benim için hesaplanamayacak kadar fazlaydı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DANIKA

Los Angeles'tan her dönüşünde, gidişinden günler ya da haftalar sonra, aramızdaki mesafe biraz daha büyümüş gibi hissediyordum. Bu beni öldürüyordu ve sürekli bunu değiştirmenin yollarını arıyordum.

"Orada işler nasıl gidiyor?" Sık sık yaptığım gibi ona sordum.

Benim için hiç de sıradan olmayan çok sıradan bir soruydu.

"Zorlu bir sahne. Albüm tamamlanıyor ama yeterince hızlı değil. Dean ve Kenny anlaşıyor. Hepimiz sürekli kavga ediyoruz. Uyuşturucu ortalıkta şeker gibi dolaşıyor ve ben kahvaltıda Jack içiyorum."

"Kendine daha iyi bakmalısın," diye azarladım onu, midem bulanıyordu.

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Evet, öyle. Ve eğer kendim için en iyisini yapmak isteseydim, senin yanından asla ayrılmazdım. Burada kalır ve asla geri dönmezdim."

Sorduğum için kendimi bencil hissediyordum ama içimde tutamıyordum. "Peki neden sürekli geri dönüyorsun?"

"Başka ne yapacağımı bilmiyorum. İyi ya da kötü, şu anda hayatımda bana yön veren tek şey bu. Aksi takdirde, her gün aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi senin peşinden koşuyor olurdum."

Onu sarsmak ve bunun umurumda olmadığını söylemek istedim. Beni sonsuza kadar takip edebilirdi. Çalışıp çalışmaması umurumda değildi. Ona göz kulak olurdum.

İhtiyacı olan her şeyi sağlamaya çalışırdım.

Ama onu daha iyi tanırdım. Bunu yapmama izin vermeyecek kadar gururluydu.

Aramızdaki duygusal uçurum artıyor gibi görünse de, birbirimize duyduğumuz vahşi arzu hiç azalmadı, sadece her yeniden bir araya gelişte daha çaresiz hale geldi. Seks bizim için hiçbir zaman sorun olmadı. Ama aynı zamanda tek başına yeterli de değildi. Ama bazen, giderek daha sık ortaya çıkıyordu, sahip olduğumuz *tek şey o* olabilirmiş gibi geliyordu.

Bana gergin, iletişimsiz, ciddi ve gülümsemeden gelirdi. Tüm o kolay, okunabilir gülümsemeler nereye gitmişti? Bugünlerde onun gülümsemesi için uğraşmam gerekiyordu ve bu beni öldürüyordu.

"Benden uzaklaştığını hissediyorum" ya da "Kendini daha iyi hissetmen için ne yapabilirim?" derdim. Çoğu zaman, hatta çoğu zaman, bu onu kendinden geçirirdi ve benimle birkaç gün geçirdiğinde, içkiden daha sert bir şey içmezdi.

Ama benimle gittikçe daha az birlikteydi.

Tristan'ı beklemek bir alışkanlık haline gelmişti. Hep geç kalırdı, artık beni görmek için hiç acele etmiyordu.

Kavga, bugünlerde olduğu gibi, bir içkinin fazla gelmesi nedeniyle başladı.

Cory ve Kenny'nin evindeki Cadılar Bayramı partisine gitmeyi planlıyorduk. Tristan'ın beni Bev'in evinden alması gerekiyordu ama iki saat geç kaldı ve ben de onu almaya gittim.

Yatağında sızmıştı, ışıkları kapalıydı. Arkamdan gelen koridor ışığıyla Demir Adam kostümlü bir tişört giydiğini görebiliyordum.

Kostümümü giymiştim ve dışarı çıkmaya hazırdım ama ona bir kez baktım ve vazgeçtim. Belli ki zor bir hafta geçirmişti ve düşününce ben de geçirmiştim. Biraz dinlenmek ve umarım sabah birlikte biraz zaman geçirmek iyi olacaktı.

Tuvalete gittim ve geri döndüğümde ayaktaydı, duvara yaslanmıştı, ışıklar açıktı. Yorgun görünüyordu ama en azından uyanıktı.

Beni inceledi, gözleri kapalıydı. "Bu nasıl bir kostüm böyle?"

Ninja saç bantlı pembe bir peruk ve küçük kırmızı bir kimono giyiyordum. Harika bir kostüm olduğunu düşünmüştüm.

Ninja sandaletlerimin üzerinde onun için küçük bir dönüş yaptım. "Ben Sakura'yım." "Sakura da ne demek?"

Peruğumu kabarttım. "Sakura Japonca'da kiraz çiçeği anlamına geliyor ama ben Naruto'daki Sakura karakteri gibi giyindim. Pembe saçlı, sevimli bir ninja."

"Naruto da neyin nesi?"

Gözlerimi devirdim. "Sadece gelmiş geçmiş en popüler anime. Çılgın ninja yeteneklerine sahip, trajik bir geçmişi olan sevimli küçük sarışın tilki çocuk mu? Cidden hiç duymadın mı?"

"Asla."

"Ön kapıyı kapatın! Listemizdeki bir sonraki gösteri bu!"

"Evet, hayır, öyle bir şey olmayacak. Ben çizgi film izlemem."

"Bu bir anime. Güzel bir şey. Aksiyon var, aşk var, trajedi var. Bir *sürü* trajedi. Zavallı Naruto daha bebekken anne ve babasını kaybeder ve tüm köy onu dışlar. Ve sonra en iyi arkadaşı Akatsuki'ye katılıyor, bu kötü shinobi çetesine. Oh, ve o kadar çok karakter var ki takip etmek neredeyse imkansız."

"Satmıyorum, tatlım. Shinobi'nin ne olduğunu sormayacağım bile. Ne olduğundan hâlâ emin olmasam da çok sevimli görünüyorsun. Hadi gidip şu aptal partiye bakalım."

"Gerek yok. Gerçekten yorgun görünüyorsun. Neden evde kalmıyoruz? Uykumuzu alırız."

Başını salladı, teslim olmuş görünüyordu. "Hayır. Gideceğimi söyledim ve eğer kaçırsam Dean çok acımasız davranacak. Beni yine evde kalmaya zorladığını söyleyecek."

Tristan'ın hâlâ o pisliğin onun hakkında ne düşündüğünü bu kadar önemsemesinden nefret ediyordum. Bizim hakkımızda. Dean yavaş etki eden bir zehir gibiydi, etrafındaki insanlar üzerindeki etkisi zamanla daha da güçleniyor ve belirginleşiyordu.

"Ne olmuş yani? Kışkırtacağını, boş konuşacağını ve ikimizi de kötü göstermeye çalışacağını anlamıyor musun? Her zaman yaptığı şey bu ve bunca zaman sonra sen de buna kanacak kadar enayisin."

Elini kaldırdı, sinirli görünüyordu. "Yeter. Bunları duymak istemiyorum. Bunu tekrar konuşmamıza gerek yok. Hadi partiye gidelim."

Ben düşürdüm. Bu tonu biliyordum. Şu anda ona bulaşılmaması gerekiyordu.

Yataktan Demir Adam maskesini aldı ve kostüm partisine doğru yola çıktık.

Partinin onu ruh halinden çıkaracağını ummuştum ama öyle olmadı. Kapıdan girer girmez bir içki kaptı, gerçi ben onun evine gelmeden çok önce içtiğini söyleyebilirdim.

Yine de ilk içkide dilimi tuttum. Dean'ın ona uzattığı ikinci içkiyi, ince davranmaya çalışarak ama başaramayarak engelledim.

Tristan bana düşmanca bir kaş kaldırma hareketi yaptı.

Dean Tristan'ı göstererek kükredi. "Sana ne dediğimi gördün mü dostum? Amcık kırbaçlandı. Taşakların nerede? Artık onları çantasında mı taşıyor?"

Onu görmezden geldim. "Yeterince içtin, sence de öyle değil mi? Bu gece zaten bir kez bayıldın ve seni eve taşıyamam."

Dean devam etti ve Tristan'ın öfkesi her saniye daha da koyulaştı.

Bu kadar inatçı olduğuna, Dean'ın onu bu kadar kolay sinirlendirebildiğine inanamıyordum. Birlikte geçirdiğimiz az zamanın Dean tarafından bu şekilde mahvedilmesi çok fazlaydı ve sinirlerim kaynamaya başladı. Bu öfkeye Tristan'ın sarhoş ve kavgacı olmasını ve birbirimizi nadiren görmemizi de eklediğimizde elimizde oldukça kötü bir kavganın malzemeleri vardı. "Cidden, haftada birlikte geçirdiğimiz dakikaların ne kadarında kendinden geçmek istiyorsun?" Ona sesimi alçaltarak sordum.

Dean yine de duydu ve elbette birkaç kışkırtıcı yorum yaptı.

"Yeter," dedi Tristan bana, sesi alçak ve acımasızdı. "Bir kelime daha etme. Duymak istemiyorum. Annem gibi davranamayacak kadar çok kez sikimi yaladın."

Bu kadar. İşim bitmişti.

Başka bir şey söylemeden topuklarımın üzerinde döndüm ve oradan ayrıldım. Arkamda onu hissettiğimde arabaya varmışım.

Ona doğru döndüm, ters ters baktım.

"Bu tamamen haddimi aşmaktı," dedim ona, sesim neredeyse bağırarak üzereydi.

Kollarını havaya kaldırdı, yüzünde uzlaşmacı bir ifade vardı. "Biliyorum. Özür dilerim. Kelimeler ağızdan çıkar çıkmaz üzgün olduğumu anladım. Kötü bir ruh hali içindeydim ve bunun acısını senden çıkarmak istememişim. Dean şu anda kaldıracabileceğimden çok daha fazlası."

"Dean'i unut. O senin için kötü biri. Bunu göremiyor musun? Ondan olabildiğince uzak durmalısın."

"Artık bunun için biraz geç. Bu plak anlaşması sayesinde onunla sıkışıp kaldım." Sesi değişti, gözleri yumuşadı. Onun o yumuşak altın gözlerine asla karşı koyamazdım. "Ama haklısın. Onu unutamam."

Yaklaştı, beni göğsüne doğru çekti, büyük eli tüy gibi hafif bir dokunuşla saçlarımı okşadı.

Her zamanki gibi ona uzun süre karşı koyamayarak bir an için kendimi ona bıraktım. "İçki içmek kontrolden çıktı, Tristan ve başka neler kullandığını bilmek bile istemiyorum. Beni gördüğün birkaç gün bile bunlardan uzak duramaz mısın? Çünkü eğer yapamıyorsan, bu bir sorun olduğuna dair iyi bir işarettir."

"Hayır, hayır, uzak durabilirim. Haklısın. Bırakacağım, tatlım. Sadece çok gerginim. Her şey çok gergin. Yine de istediğim zaman bırakabilirim. Hafta sonları bırakmak sorun olmaz."

Midem kendini ayrıntılı bir şekilde düğümlemeye çalıştı. O bile ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Özür dilerim," dedi tekrar, elleri omuzlarımı ovuyordu. "Seni seviyorum, tatlım."

"Yaptığın bu yorum yüzünden Dean'den ne kadar fırça yiyeceğim hakkında bir fikrin var mı?" Bir süre bu şekilde durduktan sonra şikayet ettim. "Benimle kötü konuşmak için bir bahaneye ihtiyacı yoktu ama sen ona bir bahane verdin."

"Bu da ne demek oluyor?" dedi sertçe, geri çekildi, ruh hali birkaç kısa cümleyle değişti. "Sana ne söylüyordu?"

Hemen geri çekildim. Birinin Dean'in kıcını tekmelemesi gerekiyordu ama bu Tristan olmak zorunda değildi.

"Boş ver," diye mırıldandım, tekrar göğsüne sarıldım.

Geri çekildi. "Hayır. Neden bahsettiğini bilmek istiyorum."

İnatla devam ettim. "Bu aptalca. Tartışacak o kadar çok şeyimiz varken konuşmak anlamsız."

"Ne gibi şeyler?"

"Her zaman geç kaldığın gerçeği. Ve giderek daha fazla, aramalarımın cevap vermiyorsun. Vücudunu düzenli olarak kötüye kullandığın gerçeği. Daha yarısını bile görmedim, ama gördüklerim endişe verici ve sen bana her zaman ayrı olduğumuzda daha kötü olduğunu söylüyorsun. Bence senin için bir tür yas danışmanlığı almalıyız... ve bence madde bağımlılığın için yardım almaya başlamalısın."

Kaskatı kesildi, gözleri buz gibi oldu. "Elinde değil, değil mi? Şu dırdırı beş dakikalığına keser misin?"

Başka bir şey söylemeden, hışım ile çekip gitti.

Kendimi tokat yemiş gibi hissettim. Onu takip etmeden önce uzun bir süre sersemlemiş bir halde orada durdum.

Bunun nereden geldiğini anlayamadım. Dırdır ettiğimi düşünmüyordum. Aslında, uzun bir süre boyunca onun kötü alışkanlıklarından, özellikle de alkolle ilgili olanlardan bahsetmemeye özen göstermişim. Yaşadıklarına duyduğum sempati yüzünden göz ardı ettiğim her şey için neredeyse kendimi suçlu hissediyordum.

Sözleri beni incitmişti ama yine de arkasından gittim.

Bana karşı çok fazla silahı vardı. Bana en kötüsünü gösterdi, sonra en iyisini, ardından geri çekilmesini. Soğuk, sonra sıcak, sonra gitti. Cephaneliği, tüm düğmelerime basmak için özel olarak ayarlanmış, aşık benliğim için çok fazlaydı.

Onun en iyilerinden daha fazlasını elde etmek için her şeyi yapacağım bir gerçektir.

Onu bulmam uzun zaman aldı. Daire küçük ve kalabalıktı ve partide tanıdığım insanlar tarafından kostümler ve grup hakkında konuşmak için durdurulmaya devam ettim.

Sonunda onu mutfakta Kenny ile konuşurken buldum. Tristan'ın yanına gitmeden önce Kenny'ye başımı salladım ve ona dikkatle baktım.

Yüzü kaskatı ve bomboştı, ama ulaşabildiğim anda kolunu omuzlarıma doladı, beni başımdan öptü ve saçlarımin arasına zorlukla algılanabilen bir "Özür dilerim" mırıldandı.

"Sorun değil," diye
fısıldadım. "Ben bir
pisliğim."

Kendime rağmen gülümsedim. "Sadece bazen."

"Gelecek hafta sonu özel bir şey yapalım. Sahilde yeri olan bir adam tanıyorum. Gidip kendimize bir hafta sonu ayıralım."

Ona döndüm veparlakbir şekilde gülümsedim. "Daha çok istediğim bir şey düşünemiyorum."

"Ve ben de içkiyi soğutacağım. Senin için."

Ona sıksa kollarımin yapabildiği kadar sıkı sarıldım. "Seni seviyorum. Bildiğinden daha çok."

"Ben de sana, tatlım. Sensiz kaybolurdum."

Onu öpmek için parmak uçlarımda durdum. Benim niyetim şefkatli bir öpücüktü ama Tristan'ınki öyle değildi. Bir nefesten diğerine hiç utanmadan öpüşüyorduk.

Kenny, Tristan'la sohbet etmek için yakınlarda bir yerde duruyordu ama biz kendimizi dışarı bile atmadık. Aslında, ondan sonra ona bir daha hiç bakmadık.

Kollarım boynuna dolandı, parmaklarım saçlarının arasından geçti. Elleri kıcıma gitti ve vücutlarımızı olabildiğince yakınlaştırdı. Mahremiyete yakın bir yerde değildik ama popomda çalışan elleri beni yüksek sesle inletti.

Küfrederek ve gülererek geri çekildi. "Hadi," diye mırıldandı ve eliyle beni mutfaktan dışarı çekti. Beni koridordaki banyoya götürdü, kapıyı arkamızdan çarparak kapattı ve beni sertçe kendine doğru çekti.

"Sabırsızlanıyorum. Çok uzun zaman oldu," diye mırıldandı ve beni lavaboya doğru çevirdi. "Evinden ayrılmadan önce biraz rahatlamalıydık." Gülümsedim. "Hadi canım. Ne düşünüyorduk ki?"

Sarhoş olduğundan bahsetmedim. Anı bozmak istemedim. Beni banyo lavabosunun üzerine eğdi, kırmızı kimonomu yukarı itti ve sertçe içime girdi.

Musluğu can havliyle kavradım ve onun adını haykırdım. Daha sonra bunun için acı çekeceğimizi bilsem bile, sessiz kalamadım. Çok iyi, çok mükemmel hissettiriyordu, sertçe kayıyordu, girip çıkıyordu, girip çıkıyordu, elleri kalçalarımı kavrıyordu, beni kıpırdamadan tutuyordu ve tekrar tekrar girip çıkıyordu.

"İşte tam burası," dedi uzun bir hamleyle, "işte bunun için yaşıyorum. Çok iyi, Danika, çok iyi."

Sonrasında utandım. Önce olay çıkarmış, sonra da gürültü yapmıştık. Temizlenirken bile kızarmıştım. Ondan sonra yüzümü göstermek istemedim ama banyodan acil çıkış yoktu, bu yüzden fazla seçeneğimiz yoktu.

Tristan pembe yanaklarımı gördüğünde aptal gibi sırtıyordu. "Eğer biri seni bu konuda taciz ederse, kıcına tekme basarım, tamam mı?"

Gözlerimi devirdim. "Umarım şaka yapıyorsundur."

Oradan çıkmamız saatler sürdü ve bu süre boyunca yüzümün kızardığına yemin edebilirim.

Tristan sırt üstü yatmış, ellerini başının arkasında kavuşturmuştu. Dairesine geri dönmüştük, yatağındaydık ve ben onu avuçlarımın içine almış, yüzünü izlemek için yarisına kadar üzerine uzanmıştım.

Gözleri kapalıydı, ses tonu okunamıyordu. "Devam et Danika, her şeyi daha iyi hale getir."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, senin dışında hayatımın boktan olduğu anlamına geliyor. Bu yüzden lütfen, eğer beni seviyorsan, ne yaparsan yap ve bana bunu bir süreliğine unuttur."

Böyle şeyler söylediğinde kalbimi kırdı.

Göğsünü, ellerini, karın kaslarını öptüm, yumuşak, sevgi dolu öpücükler. Bağlılığımla onu iyileştirebilseydim, acı çekmeyi bırakacaktı ve ben de her şefkatli dokunuşumla bunu ona göstermeye çalıştım.

Sert uzunluğunu kavrayıp ağzıma aldığım da dokunuşum da bir o kadar yumuşaktı. Saçlarımı kavrayıp daha sert emmem için hırlarken dokunuşu hiç de yumuşak değildi.

Normalde, aslında hatırlayabildiğim kadarıyla her zaman bana karşılık verirdi, ama o gece vermedi. Onun yerine, ağzımda kalan tadıyla, hâlâ ellerimin arasında uyuyakaldı.

Uzun bir süre uyanık kaldım, saçlarını okşadım, yavrusuna bakan bir anne ayı gibi uyumasını izledim, elimden kayıp gittiğini biliyordum, yanlış yolda olduğunu, onun için kötü olan bir yolda olduğunu biliyordum ve ona yardım etmek için ne yapabileceğim konusunda acı çekiyordum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

DANIKA

Garson bizi koltuklarımıza götürürken kadın gözüme çarptı. Güzel bir gündü, güneş parlıyordu ve okyanus esintisi havayı sıcaktan ziyade keyifli kılıyordu. Kaliforniya sahili Vegas'tan belirgin ve hoş bir değişiklikti.

Koyu renk saçları ve çekici gülümsemesiyle çekici bir kadındı ama gözlerimi ondan alamamamın nedeni bu değildi. Hamileydi, kız arkadaşıyla bir şeye gülerken eliyle karnını sevgiyle okşuyordu. Hamile kadınların her zaman çok sevimli olduğunu düşünmüşümdür ve çocuklu bir kadın gördüğümde göğsümde bir ağrı hissediyordum.

Tristan daha peçetemi kucağıma açmaya vakit bulamadan dikkatimin dağıldığını fark etti. Dikkatimi çekmek için küçük masanın üzerinden elimi tuttu ve bana sorgulayıcı bir gülümseme verdi. Bugün sarhoş ya da gergin değildi. Aslında sağlıklı ve ayık görünüyordu, gülümsüyordu ve bronzlaşmıştı.

"Düşüncelerin için bir penny," diye alay etti.

Ağzım acıyla buruştu. "Buna değmez. Sadece benimle dalga geçeceksin." Elim sıkı. "Dalga geçmeyeceğim. Söz veriyorum. Şimdi bana romantik kaçamağımızda dikkatini benden bu kadar uzaklaştıran şeyin ne olduğunu söyle."

Başımı hafifçe avlunun karşısındaki kadına doğru salladım.

Hareketimi takip etti ama kafası daha da karışmıştı.

"Sadece mutlu bir hamile kadının her şeye sahip olduğunu düşünüyordum. Bundan daha iyi ne olabilir ki? İçinde büyüyen bir hayat olduğunu bilmek.

Hayatının geri kalanında seveceğin bu küçük ruha sahip olacaksın."

Gülümsemesi bana çok yumuşak geldi. İcini yumuşacık eritti. "Bebek istiyor musun, tatlım?"

Kaşlarımı çattım. "Böyle şeyler hakkında şaka yapma. Bu çok acımasızca."

"Şaka yapmıyordum. Bana bebek istediğini söylediğin an, bunun üzerinde çalışmaya başlayacağım. Birkaç yıl beklemek istersin diye düşünmüştüm, belki üniversiteyi bitirirsin, ama şimdi bir aile kurmaktan daha iyiyim. Ne dersin?"

Daha ilk cümlesinde kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya başlamıştı. Sözlerini düşünürken beş dakika boyunca şaşkın bir sessizlik içinde oturdum.

"Söylemeliyim ki, ölüm sessizliği beklediğim bir tepki değildi."

Dudağımı çiğnedim, hâlâ sessizdim, sanki tüm cevaplar ondaymış gibi yüzünü inceliyordum. Sonunda konuştuğumda sesim pek de istikrarlı değildi. "Hâlâ şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum."

Öne doğru eğildi, yüzünde hiç gülümseme belirtisi yoktu. "Bu bir şaka değil. İstedğim şey bu, sana aşık olduğumu fark ettiğim andan beri istediğim şey bu."

"Bu biraz ters değil mi? Bebekler hakkında konuşmaya başlamadan önce atladığımız birkaç adım yok mu?"

Ellerim ağzımı kapatmak için ağır çekimde hareket ederken o cebine uzandı ve kendime düşündüğüm şey olamayacağını söylediğim küçük beyaz bir kutu çıkardı.

Başını eğmişti ve bana acı dolu bir sırıtış fırlatırken gamzeleri ortaya çıktı. "Lütfen ağlama, tatlım. Eğer ağlarsan, kendimi kaybederim. Eğer beni gerçekten seviyorsan, yabancıların önünde kendimi utandırmama izin vermezsin."

İçimden küçük bir inilti kaçtı, dünya rüya alanına kayarken görüşüm biraz bulanıklaştı.

"Bunu yapacaksın, değil mi? Bu masum seyirci kalabalığının önünde kendimi kaybetmeme neden olacaksın."

"Tristan," diye hıçkırdım, yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Bu...?" Soruyu sorarken sesim çatallaştı.

Gülüştü, aynı anda ona vurmak, onu öpmek ve bir bebek gibi ağlamak istememe neden olan hafif bir gürültüydü.

"Bu da ne?" Hâlâ ona bakmadan sordum.

Ellerimi yüzümden çekmeye çalıştı ama ben kıpırdamadım. "Danika... bak ve gör."

Başımı salladım, olabildiğince sessiz ağlıyordum ki bu hiç de sessiz değildi. İçini çekti ama konuşurken sesi gözyaşlarıyla doluydu. "Evlen benimle." Bunun gerçek olamayacağını düşünerek daha çok hıçkırdım. Rüya görüyordum ama rüyada olsaydım deli gibi ağlamayı bırakıp *evet diyebilirdim*.

"Senin dizinin üstünde falan olman gerekmiyor mu?" Sızlandım.

"Kahretsin, bebek gibi ağlıyorsun ve yine de bana küstahlık etmeyi başarıyorsun," dedi alaycı bir tavırla.

Ama o hareket ediyordu, önümde diz çökmüştü, eli uyluğuma gidip yatıştırıcı bir şekilde ovuyordu.

"Evlen benimle," dedi tekrar.

Kendimi onun kollarına attım, hüngür hüngür ağlarken yüzümü boynuna gömdüm.

"Ah, tatlım," diye yatıştırdı, bir elini saçlarımda gezdirdi, boğazından küçük sempatik sesler çıkardı.

Hıçkırı hıçkırı ağlamaya devam ettim, büyük, gürültülü, nefes nefese dalgalar halinde ve o sadece beni tuttu ve yatıştırdı. O anda, dünya üzerinde ondan daha mükemmel bir adam olmadığına yemin edebilirdim.

"Bu bir evet mi?" diye sordu sonunda.

"Evet, evet, evet, evet," diye bağırdım, hala ona bakmıyordum, hala deli bir kadın gibi devam ediyordum. Yavaşça, neredeyse sinsice, daha önce hiç görmediğim bir yüzüğü parmağıma taktı.

Sonunda, sakinleşip ona bakacak, gözlerindeki yaş pırıltısını ve yüzündeki nazik gülümsemeyi görecektik kadar uzun bir zaman geçirdikten sonra, gidip tekrar kaybettim.

"Bunu herkesin içinde yapmamalıydık," dedim ona daha sonra, nihayet ödünç aldığımız sahil evinde yalnız kaldığımızda. "Berbat durumdaydım. Bu korkunç bir fikirdi."

Gülümsememi engelleyemiyor, parmağımdaki parlak taşı evrenin sırlarını barındırıyormuş gibi inceliyordum.

Büyük bir plaj kanepesinde yan yana oturmuş, okyanusta güneşin batışını izliyorduk. Daha mükemmel bir gün hatırlamıyorum.

"Bunu artık biliyorum. Herkesin içinde romantik bir jestten hoşlanacağına dair kafamda garip bir düşünce vardı ve... Yanıldığımı kabul ediyorum."

"Çok güzel bir yüzük." Beyaz altın bir bant üzerinde bagetlerle çevrili bir prenses kesimi idi. Pırlantalar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama bana büyük göründü ve ıslıl ıslıl parlıyordu.

"Para biriktiriyordum. Mükemmel olmasını istedim."

"Bu delilik. Bunu biliyorsun, değil mi? İnsanlara ne diyeceğiz?" Bunu söylerken özellikle birkaç kişiyi düşünüyordum.

"Bev bundan pek memnun olmayacak," diye gözlemledi, adeta aklımı okuyordu. "Senin çok genç olduğunu söyleyecektir."

"Evet, evlenecek. Otuzundan önce kimsenin evlenmemesi gerektiğini düşünüyor. Bunu her zaman söyler. Kulağa garip geldiğini biliyorum ama ona söylemesek olur mu? Sadece kısa bir süre için. Ona bunun acele verilmiş bir karar olmadığını göstermek istiyorum ve bunu ona kanıtlayacak tek şey zaman."

"Ne yapman gerekiyorsa, tatlım. Yeter ki yüzüğüm parmağında olsun ve sen de benim adımı taşı."

Kulağa o kadar ilahi geliyordu ki dayanamadım.

"Bazen boynuma zincirle asmamın bir sakıncası var mı? Sadece şimdilik."

"Hiç de değil, ama benim için bir şey yapmalısın. Beni bekletme. Vegas'a döner dönmez evlenelim."

"Danika Vega," dedim hülyalı bir şekilde, neredeyse kendi memnuniyet duygumun üzerinde süzülüyordum. Sonsuza dek Tristan'a sahip olsaydım başka ne isteyebilirdim ki? Aklıma tek bir şey bile gelmiyordu.

"Bu bir evet mi?" diye sordu, sesinde bir kahrkaha vardı. "Ben zaten evet dedim."

"Şehre döner dönmez evlenmeye evet demek istiyorum."

Bakışlarını karşılayabilmek için başımı çevirip yukarı, yukarı bakmak zorunda

"İstediği

n buysa, evet. Acelen ne?"

Ağzı kıvrıldı. "Bu biraz eski moda olacak, özellikle de kendi babamı bile tanımadığımı düşünürsek, ama seni hamile bırakmadan önce evlenmek istiyorum. Bunu doğru sırayla yapmak istiyorum, anlıyor musun?"

Kendimi çimdiklemek istedim. Gerçekten de rüya görüyor olabileceğimi düşündüm. "Bebek istediğin konusunda ciddi miydin? Bunu gerçekten istiyor musun?"

Elimi sıktı, ciddi görünüyordu. "Çok kötü, tatlım. İstediğin bu mu?"

Her şey tam anlamıyla çılgıncaydı ama tereddüt bile etmedim. "Evet" dedim. Kariyer, okul, dans. Hayallere dalmış zihnimde her şey kendiliğinden yoluna girecekti. Bev hepsini dengelemeyi başarmıştı. Biraz gençtim ama ne olmuş yani, ben neden yapamayayım? Tristan'la her şeye sahip olmak için gece gündüz çalışmaya hazırdım.

"Hapları bırakacağım," dediğimi duydum, sanki konuşan ben değilmişim gibi.

En büyük dileğini gerçekleştirmişim gibi gülümsedi.

"Mükemmel.

Hemen

denemeye başlayabiliriz. Biraz pratik yapmaktan zarar gelmez." "Yeterince pratik yaptığımızı söyleyebilirim."

"Ah, doğru, ama asla yeterli değil, öyle değil mi?"

"Bu konudaki üstün kararınıza saygı duyuyorum."

"Şey," diye alaycı bir şekilde başladı. "En azından bir konuda haklı çıkıyorum."

İki günlük kaçamağımızın tadını sonuna kadar çıkardık, uyuduk, sahilde yürüdük ve yatakta bolca zaman geçirdik. Ne de olsa yapmamız gereken bir bebek vardı. Buna hâlâ inanamıyordum.

Şehre döndükten birkaç gün sonra adliyede evlendik.

Ben kolsuz, beyaz çiçekli küçük sarı bir güneş elbisesi giydim, Tristan ise beyaz bir polo tişört ve hakiler giydi. Basitti ama mükemmeldi.

Her şey boyunca bir bebek gibi ağladım.

Tristan'ın gözleri parlıyor ve ışıldıyordu, gülümsemesi ışıl ışıldı.

Yaptığımız şeyin doğru olduğuna dair hiçbir çekincem, en ufak bir şüphem olmadığını hatırlıyorum.

Kimseye söylemedik. Acelemiz neydi? Hayatımızın geri kalanında onlara söyleyeceklerimiz vardı. Şimdilik bu mutlu haber sadece bize aitti. Ruhlarımıza zarar vermeyen bir sırdı. En iyi türden bir sır.

Daha sonra kutlamak için yemeğe çıktık. Yemeğin yarısında tuvalete gittim ve masamıza dönerken bir adama çarptım. Tamamen masum bir olaydı. İkimiz de özür diledik ve yolumuza devam ettik.

Yerime döndüğümde Tristan arkamdaki bir şeye ters ters bakıyordu. Oturduğum anda ağzından "Gidip şu adamı düzeltmemi ister misin?" cümlesi döküldü.

"Tabii ki hayır. Sadece yanlışlıkla birbirimize çarptık."

"Saçmalık. Sana asılıyordu."

"Artık evliyiz. Bu kıskançlığın ne zaman düzelecek? Artık seninim, ölüm bizi ayırana kadar. Bu yardımcı olmuyor mu?"

Güldü, başını arkaya attı ve deli gibi kahkaha attı. "Bunun her şeyi daha iyi yapacağını mı sandın? Hiç anlamıyorsun. Beni şimdi psikopat kıskanç bir canavara dönüştürdün. *Daha iyi* mi?" Başını sallayarak tekrar güldü.

Masanın öbür ucuna uzandım ve kolunu yumrukladım. "İflah olmaz," diye mırıldandım.

TRISTAN

Beni okşuyordu ve ben seğirmiyordum bile. Bu benim için kesinlikle yeni bir şeydi. "Ciddiyim. Senin gibi küçük bir şey bunu nasıl yaptı bilmiyorum ama sikimi kırdın."

Bana suratını astı, eli hâlâ sarkık sikimle meşguldü. "Neler oluyor? Daha önce böyle bir şey yaptığını gördüğümü sanmıyorum."

"Sayıyor musun bilmiyorum tatlım, ama şu anda orada senin için hiçbir şey kalmadı. Bütün suyum bitti. Bugün bebek yapmak için daha fazla çaba göstermemin fiziksel olarak mümkün olduğundan emin değilim."

Kalçalarımın birinin üzerine oturdu, ıslak amını tenime doğru hareket ettirdi, sertçe sürtündü ve beni elinde kıpırdatan küçük sesler çıkardı.

"Siktir, doymak bilmiyorsun."

Bana baştan çıkarıcı bir gülümseme attı. "Görünüşe göre, tek ben değilim." "Eğer tüm bunlar bebek yapmak içinse-"

"Muhtemelen aylarca hamile kalamayacağımın farkında mısın? Hap almayı zar zor bıraktım."

"Yani bu sadece eski güzel nemfomani mi?"

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek başını salladı. Elinde büyürken inledim.

"Şey, sadece o değil," diye izin verdi. "Artık sana sahip olduğumu biliyor musun? Yasal olarak benim olduğun aklıma geldi. Mülkümü test etmek istemem mantıklı, değil mi?"

"Mülkünüzü test edin, ha?"

"Uh huh. Ben de öyle yapıyorum." Konuşurken hareket etti, uyluğumun üzerinde hareket ederken beni okşadı. "Mülkümü *iyice* test ediyorum."

Buna kim karşı koyabilir ki? Ben değil. "Test et. Tamamen seninim. En kötüsünü yap."

Sikimi ağzına alırken ellerimi saçlarına gömdüm. Çok iyi hissettiriyordu, ama dürüst olmak gerekirse tekrar boşalacağımı düşünmüyordum. Merak ettim

Karınızın horozunuzu süresiz olarak emmesine izin vermenin görgü kurallarının ne olduğunu, ağzının emme çekiminin sonuna kadar tadını çıkarın.

Çok geçmeden geri çekildi, vücuduma tırmanırken dudaklarını yaladı. Üstüme çıkarken inledim, kalın ucumu sıırıslıkam girişine doğru ittim. Yukarı fırladım, onu kazığa oturttum.

Ürperdi ve neredeyse o anda boşalıyordum.

Hareket etmeye başladığında göğüslerini okşadım. "Bu noktada bunun sadece bir destek olduğunu farkındasın," dedim ona beni sürerken. Kelimeleri soluk soluğa söylemem ne demek istediğimi anlatmama yardımcı olmadı. "Sadece sert olması, sana istediğini verebileceği anlamına gelmez."

Gülümsedi ve seksi bir omuz silkme hareketiyle omzunu yukarı kaldırdı. "Şu anda bana istediğimi veriyor. Çok güzel bir destek. Sen orada yatarken ben onu kullanacağım. İndikten sonra seni yalnız bırakacağıma söz veriyorum."

İnledim, kalçalarım ona çarpıyordu. Benimki olsun ya da olmasın, onun zevk almasının çok tatlı bir yanı vardı. Ama sonunda ikimiz de kendi zevkimizi aldık.

Onun altında uyuyakaldım, hala derinlere gömülüydüm ve aynı şekilde uyandım. Bu evlilik işi bana gayet uygundu.

ON ALTINCI BÖLÜM

FRANKIE

Bu standart bir fetiş balosu değildi. Bu, BDSM uygulayıcılarının bir yenilik olarak değil, bir yaşam tarzı olarak özel bir buluşmasıydı.

Kolumdaki kadın dışında, burada hiç acemi yoktu. Bu sert bir sahneydi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadığı için onunla çok yavaş ilerliyordum ve onu alıştıran kişi olmak konusunda biraz tereddütlüydim.

Tipik olarak, nasıl davranacağını ve hangi davranışlardan kaçınacağını bilen deneyimli bir denizaltıyı severdim, ama onunla ilgili bir şey beni içine çekti, kendi kurallarımı çiğnememi ve kaprislerini şımartmamı sağladı.

Ne yazık ki ona karşı bir şeyler hissediyordum ama beni bir yenilik olarak mı yoksa gerçek bir insan olarak mı istediği konusunda karar hala verilmemişti.

Estella nasıl bir yaşam tarzım olduğunu merak ediyordu ve ben de milyonlarca soru sorduktan sonra kendi gözleriyle görmesine izin vermeye karar verdim. Bu toplantı şüphesiz onu şok edecekti ama burada gerekli tüm kurallara harfiyen uymayan tek bir kişi bile yoktu. Önemli olan da buydu, çünkü burada kendisine zarar verme ihtimali olmadan gözlem yapabiliirdi.

Strip'in hemen dışındaki pahalı ve seçkin bir apartman kompleksinin çatı katında düzenlenmişti. Mekânın sahibinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun bir önemi yoktu. James katılıyorsa, bu iyi incelendiği anlamına geliyordu, çünkü kendisini 'ifşa edebilecek' bir toplantıya asla katılmazdı. Gizliliğini korumaya dikkat etmeyecek kadar tanınmış biriydi.

Kel, kaslı bir adam bizi kapıda karşıladı. Deuce. Onu tanıyordum. Girişte yürürken ona kibarca başımı salladım. Zengin bir Dom'du ve yıllardır aynı etkinliklere katılıyorduk.

Estella'ya dönüp bakmadım, onun da beni takip etmesini bekliyordum.

Dekor seyrek ama moderndi, neredeyse her yüzey siyahtı. Çok büyük bir süitti ve aşırı kalabalık değildi. Bu tür etkinliklerde hiçbir zaman otuzdan fazla katılımcı olmazdı ve bu kadar yüksek bir sayıya bile nadiren rastlanırdı.

Genel olarak, Dom'ları subs'lardan bir bakışta ayırt edebilirdiniz. Subs'lar neredeyse her zaman daha az kıyafet giyerlerdi. Yırtık kot eteğim ve ciddi göğüs altlarını gösteren parçalanmış siyah yarım tişörtümle birkaç istisnadan biriydim. Buna karşılık Estella, yumuşak kıvrımlarını mükemmel bir şekilde saran oldukça muhafazakâr siyah bir elbise giymişti.

Dövmelerimi örtmeyi hiçbir zaman sevmedim. Dövmelerimi bir sanat olarak görüp ona göre sergiledim, kıyafetlerim onları örtmek yerine çerçeveledi.

James'i gördüğümde kocaman gülümsedim. Arkadaşlık konusunda şanslıyım, yakın olduğum pek çok kişi vardı ama James'in kalbimde her zaman özel bir yeri olacaktı. Daha fazla hayranlık duyduğum ya da bu kadar çok ortak noktam olan çok az kişi vardı. Onu işkence görmüş bir genç olarak hatırlıyordum ve şimdi, sadece yirmi dört yaşında, zorlu bir adam. Bir abla gibi onunla gurur duyuyordum.

Yanında Jolene vardı. Jolene onun için vazgeçilmezdi. Onu umursamıyordum, ama en temel, en temel şekilde uyumluydular ve bu yüzden ona olan çekiciliğini anlıyordum. Çek defterinin düzeltemeyeceği bir sorunla asla karşılaşmazdı.

Ona kocaman sarıldım ve yanağına bir öpücük kondurdum, Jolene'i tamamen görmezden geldim, çünkü bu benim ayrıcalığımdı. Konuşkan biri değildi.

James arkamda Estella'yı görür görmez gözlerini ona dikti ve biz kibarca sohbet ederken gözleri neredeyse hiç kaymadı. Lafı dolandıracak biri değildi ve hemen dikkatleri onun üzerine çekti.

"Bizi tanıştıracak mısın? Onu nereden buldun?"

Gülümsedim. Onunla kişisel olarak mı ilgilendiğini yoksa *benim* ona olan ilgimle mi ilgilendiğini anlayamadım. Bu tür etkinliklerde yeni yüzleri pek sık göremezdiniz.

"Bu Estella. Yaşam tarzını merak eden bir arkadaş."

Ona güvenip güvenmediğimi sorgulamadı. Kararlarımın doğru olduğunu bilecek kadar bana güveniyordu.

"O senin mi?" Sesi sık sık yaptığı gibi biraz sıkılmış geliyordu. Bu sıkıntının bir kısmı işlenmişti ama bir o kadarı da hüzünlü bir bıkkınlıktı.

Estella'ya üstünkörü bir bakış attım. Çoğu kadının onu ilk gördüğünde yaptığı gibi James'e bakıyordu. O bir Tanrı'ydı, bunu ben bile görebiliyordum ama yine de onun başka birine, üstelik bir erkeğe böylesine bariz bir hayranlık duyduğunu görmek canımı yaktı.

"Hayır. Bağımız yok. Öyle değil." Özellikle de biseksüelse. Biseksüel kızlar benim gibi kızlar için yürüyen kalp kırıklığından başka bir şey değildi.

"Çok yazık. İkiniz birlikte iyi görünüyorsunuz." Sesi eğleniyordu.

Omuz silktim, etrafıma bakındım. "Bu işte yeni ve yaşam tarzını deneyimlemek istiyor. Ben şimdilik sadece onun rehberiyim."

"Onu öpebilir miyim, Bay Cavendish?" Jolene araya girdi, sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu.

Bu beni dişlerimi sıkmaya itti ama Estella benim değildi. Bana yaşam tarzını deneyimlemek istediğini açıkça söylemişti ve bu kesinlikle bunun bir parçasıydı.

"Bayan Abelli izin verirse, yeni kızı öpmen için sana izin veriyorum," dedi James ona, bana bakarak, mükemmel kaşları sorguyla kalkarak.

Estella'ya bakmadım, Jolene'e zar zor göz attım. Cevap verirken sadece James'i izledim. "Neden olmasın? Estella, kızı öpebilirsin."

Önce bakmadım, sadece göz ucuyla Jolene'in Estella'ya yaklaştığını fark ettim. Jolene'in müstehcen bir şekilde inlediğini duyunca dönüp baktım. Benim zevkime göre fazla abartılıydı. Bana her zaman her şeyden önce dikkat çekmeye çalışıyormuş gibi geliyordu, hatta zevk bile.

Estella kıpırdamadan duruyordu, elleri yanlarındaydı. Ve kaskatı. Estella'nın yumuşak, gür, cömert ağzına dokunan o kırmızı dudaklı dudakların görüntüsü midemi bulandırdı.

Jolene hemen harekete geçti, ellerini diğer kadının saçlarına gömdü ve onu sertçe öptü.

"Bu kadar yeter," dedi James sessizce.

Jolene anında geri çekildi, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle ona baktı, kan kırmızısı ruj ağzının her tarafına bulaşmıştı. Vahşi küçük bir orospu gibi görünüyordu ve o anda ondan nefret ettim. Ama kıskanmak benim hakkım değildi ve boğazımda safra gibi yükselen duyguyu çabucak bastırdım.

"Tadı çok lezzetli Bay Cavendish. Onu denemelisiniz."

James kaşlarını kaldırarak ona baktı, hâlâ sıkılmış görünüyordu. "Yap şunu," dediğimi duydum. Hepimizin içinde bir yerlerde saklanan bir mazoşist vardı. "

rmadım ama onun da erkekleri umursamadığına dair bir his var içimde.

So

İst

ersen tadına bak."

Şaşırmış g ö r ü n ü y o r d u , uzun bir süre beni inceledi. Sonunda omuz silkti ve parmağını ona doğru salladı.

Acele etmedi, onu yavaşça kendine doğru çekti, bir elini saçlarına, diğerini de beline yerleştirdi.

Her zamanki ilgi orospusu Jolene, Estella'nın arkasına yaklaşarak göğüslerini diğer kadının sırtına sürttü. Narin elleri sormadan yukarı uzandı ve Estella'yı okşadı, minik elleri Estella'nın mükemmel yuvarlak memeleriyle dolup taşı.

Öfkelendim ama sessizliğimi korudum.

James havladığında Estella'nın çökmüş yüzüne bakıyordu. "Geri çekil, Jolene. Bundan hoşlanmıyor ve sen de sormadan dokunmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Jolene geri çekildi ama bunu yaparken suratını astı.

Onu öptü. Elbette mükemmel bir öpücüktü. Yumuşak, şehvetli ve incelik dolu. James her şeyi iyi yapıyordu ve ben ilk defa kendimi bu yüzden ona kızarken buldum.

Düşündüğümünden çok daha hızlı bir şekilde geri çekildi ve kaşlarımı soru sorar gibi birleştiren kısmen eğlenen, kısmen azarlayan bir bakış gönderdi.

Estella'nın yüzü çoğunlukla bana dönüktü ve eli hala dalgalı saçlarında gömülü olduğu halde onu nazikçe çevirdi. Diğer elini kaldırdı ve işaret parmağıyla yanağını sildi. Sanki bana bir şey gösterecekmiş gibi parmağını havaya kaldırdı ve Estella'nın diğer yanağını usulca göğsüne bastırdı.

Bakmak için bir adım öne çıktım. Yanağındaki bir damla gözyaşını sildiğini fark etmem bir anımı aldı.

"Bugünlerde ne tür şeylerle ilgilendiğimi düşünüyorsun bilmiyorum Frankie," dedi bana, eli Estella'nın saçlarını rahatlatıcı bir şekilde okşarken bile kızgın görünüyordu. "Ama flörtünü travmatize etmek bunlardan biri değil. Bence onun duygularını incittin. Bu senden hoşlanıyor."

Aklım başımdan gitti. Neredeyse isteksizce bir elimi uzattım, kolunu tuttum ve onu kollarından çekip kendime doğru çektim. Onu yanıma çektim, yumuşak, dolgun göğüsleri göğüslerime bastırırken gözlerimi kapattım.

Hiç sormadan yüzünü boynuma gömdü, oradaki nabızı öptü, ıslak yüzü gözyaşlarını göstermek istercesine tenime değdi ve istemeden de olsa beni azarladı.

James içini çekerek başını salladı, hafif bir gülümseme hâlâ ağzındaydı. "Bu bana özel bir an gibi görünüyor. Sizi yalnız bırakalım."

"Yapmak zorunda değilsin," diye itiraz ettim.

"Sorun değil. Gösterimiz için hazırlanmam gerekiyor. Sonra konuşuruz." Yürüyüp gitti, Jolene de onu takip etti.

Estella'nın kolları belime dolandı, nefesi kesildi. Tam olarak hıçkırık değil, daha çok hıçkırmamak için yapacağınız bir şey.

O bir durumdaydı.

"Estella," dedim sessizce. Kolumu omzuna atmam dışında ona dokunmadım. Onunla *ne* yapacağımdan emin değildim. "Korkmana gerek yok. Sana başka birini öpmeni söylemeyeceğim. İstemediğin kimseye dokunmak zorunda değilsin, tamam mı? Sadece tüm bu deneyimi istediğini düşündüm, bu yüzden sana bunu sağlıyordum. Çoğu denizaltı Bay Cavendish'ten bir öpücük almayı gerçek bir onur olarak kabul eder ve sen de kesinlikle onunla ilgileniyor gibiydin." Son kısmı bir suçlama haline getirmemeye çalıştım ve başarılı olup olmadığımı bilmiyordum.

Biraz burnunu çekti, bana bakmak için geri çekildi, iri kara gözleri ıslak ve parlaktı. "Sadece *deneyim* yaşamak istemedim Frankie. *Seninle* deneyim yaşamak istedim. Bu yaşam tarzı beni büyülüyor, ama bundan da öte, ne aradığını, senin için ne olmamı istediğini görmek istedim. *Etrafta dolanmak gibi bir arzum yok.*"

Bu beni gerçek bir pislik gibi hissettirdi, çünkü o kadar da uzakta değildi.

Sadece birkaç haftadır arkadaşça bir şekilde görüşüyorduk. Öpüşmüştük, dokunmuştuk ve ben onu sayısız kez boşaltmışım ama bunun bir anlamı olduğunu düşünmemiştim.

Aslında, onun vahşi tarafta bir yürüyüş arayan sıkılmış küçük bir biseksüel kız olduğuna yarı yarıya ikna olmuşum. O ilk olmazdı.

Her ne kadar bu düşünceden nefret etsem de, bu şeyde elden ele dolaşmak isteyeceğini varsaymışım, özellikle de onu James gibi herhangi birinin cinselliğini esnek hale getirebilecek birine veriyorsam.

"Özür dilerim," dedim ona sessizce, muhtemelen bir denizaltına hiç söylemediğim bir şeydi bu, gerçi o tam olarak öyle değildi. Henüz değil. Belki de hiçbir zaman. Bunu yapmayacaktım.

Her halükarda bu fikre yatırım yapmama izin verdim. "Sadece gözlem yapabiliriz ve daha sonra bana neyi sevdiğini, neyin seni büyülediğini söyleyebilirsin."

"Nelerden hoşlandığını bilmek istiyorum. Seni nasıl memnun edeceğimi öğrenmeliyim."

Onu öptüm, derin bir öpücük, dikkat dağıtıcı bir öpücük, ağzında başka bir kadının rujunun tadını alabildiğimi fark etmemeye çalıştım.

Şimdiye kadar vanilyaya bağlı kalmıştık. Bu benim tercihim değildi ama onun arkadaşlığını seviyordum ve henüz bundan vazgeçmeye hazır değildim. Onu alıştırmak, kaybetme riskini de beraberinde getiriyordu.

Zorlukla nefes alarak geri çekildim, çok az tanıdığım bu kadın için çok fazla şey hissediyordum. Gözlerindeki bakış onu tekrar öpmek istememe neden oldu ama kendimi tuttum, bunun yerine onu tekrar yanıma çektim ve odanın köşesine dikilmiş küçük bir platformu işaret ettim. Eğlencemiz başlamak üzereydi.

"Nelerden hoşlandığımı bilmek istiyorsanız, bunu izlemelisiniz. Kimse James gibi gösteri yapamaz. Burada gerçek bir muamele var."

İyi aydınlatılmış derme çatma sahneye çıktı, artık gömleksizdi, derin bronzlaşmış teni, şık kasları spot ışıkları altında mükemmel bir şekilde ortaya çıkıyordu.

"Vay canına," diye nefes aldı Estella.

Onu suçlamadım. En azından çok fazla değil. James böyle bir gösteri sergilerken benim bile gözümü kaçırmakta zorlandığım bir manzaraydı.

Koyu altın sarısı saçları arkadan bağlanmıştı ve mükemmel yüzünü ortaya çıkarıyordu. Tam bir erkeksilik ve herkesi kendine hayran bırakacak kadar sade bir güzelliğin birleşimiydi. Ve o gözleri uzaktan bile insanı yakıp kavuruyordu.

Jolene onu platforma kadar takip etti, üzerinde belini saran bir korseden başka bir şey yoktu ama bazı piercingler dışında üstü ve altı tamamen çıplaktı.

Birlikte çarpıcıydılar, ama kendi kendime hep onun çok daha iyisini yapabileceğini düşündüm. Onun gibi sadece güzel bir kabuk değildi. James'in içinde de hayran olunacak çok şey vardı.

Sert bir eliyle Estella'nın boynuna dokunarak onu sahnenin arkasına dikilmiş olan Aziz Andrew haçına doğru götürdü. Estella'nın bunu ancak o zaman fark etmiş olması onun varlığı hakkında çok şey söylüyordu.

"O şey de ne?"

"Bir Aziz Andrew

haçı." "Bu ne için?"

"Göreceksin."

X şeklindeydi ve hafifçe arkaya doğru eğikti, bu yüzden Jolene'i yüzüstü ittiğinde öne doğru eğilmişti ve bize mahrem yerlerini görmemiz için gereken her şeyi gösteriyordu. Orası da delinmişti.

"Çok güzel bir kız," dedi Estella bana sessizce. Bunu ondan duymayı pek istemiyordum ama bunu kendime sakladım.

"Evet, çok."

"Piercingini beğendin mi? Hoşlandığın bir şey mi?" diye fısıldadı. Ona karşı çok yumuşak davranıyordum. Bana Bayan Abelli diye hitap etmeli ve sessiz kalmalıydı, ama merakını gidermek istediğimi, bunun nedenini bilmek istediğimi fark ettim.

"Piercingleri severim," diye izin verdim. "Bende hiç yok."

Gülümsedim. Onu o kadar çok görmüştüm ki bunu fark ettiğimi bilmesi gerekirdi. "Hayır, fark etmezsin."

"Biraz getirmemi ister misin?"

Saçını hafifçe çekiştirdim ve profilime baktığını bildiğim için tekrar sahneye bakmasını sağladım. "Eğer biraz almak istersen, senin için yaparım, ama sadece istediğin buysa. Bunu benim hatırım için yapma."

O kadar hareketsiz kaldı ki onu incelemek için başımı eğdim. Yüz ifadesi kaskatı kesilmişti, sanki onu yaralayacak bir şey söylemişim gibiydi. Ne olduğunu hayal bile edemiyordum.

Dikkatimi tekrar sahneye verdim. Duyguları hakkında konuşmak için uygun bir zaman değildi.

James, denizaltının ayak bileklerini ve el bileklerini direklere bağladı ve izleme zevkimiz için onu genişçe yaydı.

"Onunla... birlikte... oldun mu?" Estella fısıldadı ve bana tekrar baktığını hissedebiliyordum.

Dudaklarımı büzdüm, sunum sırasında konuştuğu için onu azarlamalı mıyım diye düşündüm. Sonunda yapmadım. Buraya tüm soruları için geldiğinden, ters etki yaratacak gibi görünüyordu.

"Hayır. O onun. Bu şekilde paylaşamayız. Ve ben ondan hoşlanmıyorum." "*Beni* paylaştın." Bu bir suçlamaydı.

Kızgınlık kadar suçluluk duygusuyla da ağzım sertleşti, biliyordum. "O sadece bir öpücüktü ve ben öpücüklerden bahsetmiyordum. Ve demek istediğini anladım. Sen istemedikçe bir daha sana pas vermeyeceğim."

Sertleştiğini hissettim ve sonra, inanılmaz bir şekilde, küstahça beni öpüyor, göğüslerini benimkilere sürüyor ve ağzıma doğru inliyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

FRANKIE

Onu geri çektim, arkasından sarılana kadar döndürdüm, aslında onu sahneye bakmaya zorladım. "O da neydi öyle?" Dişlerimin arasından sordum.

"Seni istiyorum. Seni boşaltmak istiyorum. Benimleyken hiç boşalmıyorsun ama ben istiyorum."

"Peki o zaman tatlım, gösteriyi izle. Beni boşaltmanın tek bir yolu var ve bunun ne olduğunu görmek istiyorsan, şu anda sahneye çıkmak üzere."

"Dokun bana," diye fısıldayarak ellerimi göğüslerine götürdü. Yine çok küstahça davranıyordu ama onu okşadım. Bu gece izinliydi. Bununla ilgili bir sorunu olan varsa benimle konuşabilirdi. Ve tabii ki göğüslerini seviyordum.

"Sen hiç sütyen giymez misin?" Kulağına doğru söyledim, meme uçlarını sertçe çimdikledim. Küçük siyah elbisesi, onun ölçülerinde bir göğüsle sütyensiz giyilebilecek türden bir şey değildi.

İnledi ve bana sürtündü. "Senin için değil. Onları etrafta zıplarken görmeyi sevdiğini biliyorum. Dikkatini nasıl dağıttığını gördüm. Ben de külot giymiyorum. Sana kolay erişim sağlamak istedim. Bana dokunmana bayılıyorum."

Onu susturdum, çünkü beni çılgına çeviriyordu ve James az önce büyük bir kırbaç çıkararak kalabalığa göstermişti. Ağır hizmet tipi bir kediymi.

Küçük gümüş toplanla biten örgülü kuyrukları vardı. Sert bir şeydi.

Ben Estella'nın boynuna sokulurken Jolene'e keskin bir sesle bir şeyler söyledi ve Jolene yalvaran bir sesle olumlu yanıt verdi.

"Bana tatlım demene bayılıyorum," diye fısıldadı Estella, yine dikkatimi dağıtarak. "Kendimi güzel hissettiriyor."

"Çok güzelsin, seni aptal kız. O kadar güzelsin ki acıtıyor."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, sesi bu konuda düpedüz kendinden geçmiş gibiydi.

Kırbacın ete temas ederken çıkardığı yüksek ses ikimizin de dikkatini dağıtmıştı.

Estella'nın nefesi kesildi ve ellerimden birini boynuna götürüp kavradım, diğeri hâlâ yumuşak bir göğsünü yoğuruyordu. "İzle," diye kulağına nefes verdim.

Tekrar ve tekrar vurdu, ses ürkütücü ve tahrik ediciydi. Ona kısa bir süre baktım, denizaltısını sertçe çalıştırırken sırtında oynayan kaslarını izledim. Bunu daha önce de görmüştüm. Kendimi aramıyordum, daha çok Estella'nın onun hakkında ne düşündüğünü, onu nasıl etkilediğini, bunun onu nasıl etkilediğini merak ediyordum.

James, Jolene'in üzerinde ders kitabı doğruluğuyla çalıştı, mükemmel küçük kışını ve uyluklarını kızarttı, sırtında ve omuzlarında daha az güç kullandı. Tam olarak nereye ve hangi sırayla vuracağını biliyordu. O bir profesyoneldi.

Sonunda Jolene'i bıraktığında, Jolene titriyor ve adamın sessiz olması için havlamasına neden olacak kadar yüksek sesle inliyordu.

Koyu renk pantolonunu indirip etkileyici ereksiyonunu çıkarırken kaşlarını hafifçe kaldırarak kalabalığı selamladı. Adam kesinlikle sahne korkusu yaşamıyordu.

"Vay anasını," diye haykırdı Estella.

"Evet, biliyorum," dedim alaycı bir ifadeyle. "Mükemmel bir siki bile var." "Büyük... ve çok güzel şekillendirilmiş."

"Eğer biraz acıya aldırılmazsan, gezegendeki en mükemmel erkek sayılır," dedim ona sessizce. "Hatta bir milyarder. Temelde Tanrı'nın kadınlara armağanı."

Cebinden bir prezervatif çıkardı, paketi açtı ve hızlı, ekonomik hareketlerle yuvarladı. Jolene'in arkasına geçip boynunu kavrayarak içine girerken pantolonunu çıkarma zahmetine girmede, elinde kırbaç, onu becerirken kalçasını sertçe kırbaçlıyordu.

"O tür bir acıya tahammülüm olduğundan emin değilim," dedi Estella, sesi küçük ve korkaktı.

"Domunuzdan aldığınız acı miktarı tamamen öznelidir. İyi bir Dom size asla kaldırılabileceğinizden fazlasını vermez. İyi bir Dom sizi nasıl okuyacağını bilir. Jolene cezalandırma konusunda oburdur. Bu ikisi benim norm olarak gördüğümünden ziyade bir aşırılık sergiliyorlar." "Denemek isterdim ama belki de kullandığı kırbaçla değil. Çok... sert görünüyor."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Bunu izlediğine ve hâlâ beni memnun etmeye çalıştığına inanamıyordum. Bunun onu korkutup kaçıracağından o kadar emindim ki. Verdiği tepki umduğumdan çok daha fazlaydı. "Domme'un olarak, ne kullanacağımı bilmem için bana güvenmen gerekir. Seni asla böyle bir şeyle başlatmam. Benim de o kadar aşırı bir şeye ihtiyacım yok. Hiçbir zaman. Ama bir şeye ihtiyacım var. Muhtemelen kırbaçla başlardım, çünkü bu seni alıştırmanın en yumuşak yollarından biri olabilir."

"Tamam. Bunu isterim. Bu gece deneyebilir miyiz?"

Göğüs ucunu, inlemesine neden olacak kadar sert bir şekilde çimdikledim. "Kendine nasıl davranacağını öğrenmen gerekiyor. Burada kontrolün *bende olduğunu öğrenmen gerekirken* seni şımartıyorum."

"Lütfen, Frankie-"

"Metres Abelli."

"Lütfen, Bayan Abelli, kontrolü ele alın. Bana ne isterseniz yapın. Neye ihtiyacınız varsa. Sizi memnun etmek için ne gerekiyorsa, çünkü ben de bunu istiyorum. Bu şekilde devam edemem, sadece ben zevk alıyorum... karşılaşmalarımızdan."

"Ne sorduğunu bilmiyorsun," diye uyardım onu.

"Bu gece gördüm, değil mi? Sanırım biliyorum. Seninle olmak istiyorum."

Boynunun yan tarafını öpmeye başladım, bir elim aşağıya doğru hareket etti, sıcak çekirdeğini bulana kadar elbisesini çekiştirdim, onu parmakladım.

Jolene aldığı zevkle sesini iyice yükseltti ve ben de sinirlenerek elimi çektim. Biz *bunu* dinlerken Estella'yı boşaltmak istemiyordum. Bu kesinlikle işin güzelliğine gölge düşürecekti.

Ellerim kalçalarında, James'in Jolene'den hala sert bir şekilde çekilmesini izledim.

Onu çözdü, sahnenin önüne çekti, sonra da tutsak seyircilerin önünde dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Ağzını aç," dedi ona, sesi kayıtsızdı. Tamamen Dom rolüne dalmıştı, tüm duyguları kapalıydı.

Kadın ardına kadar açıldı ve adam kendini boğazına kadar soktu. Etkileyici bir gösteriydi. Jolene'in kesinlikle oral yeteneği vardı.

Etkileyici miktarda derin boğazlamadan sonra, James kendini ağzından sürükledi, prezervatifini çıkardı ve derhal yüzünün her yerine geldi.

Küçük kalabalık coşkulu bir alkışa boğuldu.

Kendini pantolonunun içine geri sokarken Jolene'e bir bakış daha atmaya tenezzül etmedi, izleyicilerine kendini küçümseyen küçük bir gülümseme ve başını hafifçe eğdi.

"Bu...ilginçti. " Estella Sesli olarak dehşete düşmüş olarak o etkilendi. Para çekimi belki de onu konfor alanının dışına çıkarmıştı. "Bu gösteriler genelde... abartılı olur. Gösteriş yapıyordu, hedonist."

"Gösteri yapıyor musunuz?"

Bu beni onu dikkatle incelemeye itti, çünkü soruda boş bir ilgiden daha fazlasını sezdiğimi düşündüm. "Teşhircilikle epeyce haşır neşir oldum. Bu ilginizi çekebilecek bir şey mi?"

Dudağını o kadar sert çiğnedi ki elimi yüzüne götürdüm ve ağzından çekerek durdurdum. "Başka kimse bana dokunmadığı sürece öyle."

Jolene ve James'le olanlar yüzünden kendimi gittikçe daha boktan hissederek kızardım ve ilk kez onda keskin bir kırılganlık olduğunu gördüm.

"Sana söyledim. Bu bir daha olmayacak. Seni yanlış anladım. Kötü bir şekilde."

"Sadece bana dokunmanı istiyorum, ama bunu kesinlikle istediğin yerde, istediğin herkesin önünde yapmanı istiyorum."

Birkaç derin nefes aldım, sonra onu en yakındaki boş kanepeye çektim. "Sırt üstü uzan ve ellerini başının üzerine koy."

İtaat etti ve ben de kalçasına oturdum, elimle elbisesinin üzerinden karnını okşadım. "Şimdi, ne olursa olsun, bizi kimin izlediğini hissedersen hisset, onların yüzlerine bakmanı istemiyorum. Anlıyor musun? Eğer onlardan herhangi biriyle göz teması kurarsan seni cezalandırırım."

Boğazını temizledi, gözleri elimdeydi. "Anlıyorum, Bayan Abelli."

Bu onun için alışılmadık derecede uygun bir davranıştı ve ben de gülümsedim. Öğreniyordu.

Elbisesini önce kalçalarına, sonra da göğsüne doğru çekiştirdim. Altı tamamen çıplaktı.

"Ellerini olduğu yerde tut. Eğer onları hareket ettirirsen, yaptığım Şeyi durdururum. Anladın mı?"

"Evet, Bayan Abelli."

Vücutunda aşağı doğru ilerledim, bacaklarını ayırdım ve omuzlarımı bacaklarının arasına yerleŐtirdim.

Onu yavaŐŐa ve iyice yedim, kalabalığı çekecek kadar yüksek sesle inleyene kadar onunla alay ettim.

Birinin bize çok yaklaştığını hissettim ve sonra James'in sesindeki otoriteyle konuştuğunu duydum. "Ona dokunmayın. O Frankie'ye ait."

"Oh,     r dilerim," diye cevap verdi çok kibar bir erkek sesi. "Müsait olduğunu sanıyordum."

"Şu anda müsait değil," diye yanıtladı James, sesi eđlenmiŐ gibi geliyordu. "Ve bahse girerim bir daha da olmayacak." AnlayıŐlı değilse hiçbir Şey değildi.

"Muhteşem g   sleri var," diye d Ő  nd  diğer adam.

Onu boşaltmam için bana yalvarana kadar deneyimli dilimle oynadım, yaklaştığını d Ő  nd đ m her seferinde geri çekilip kalçasını okşadım. Ona işkence ediyordum, lezzetli bir tür işkence, karŐılıksız tutkunun iŐkencesi. Onu bağlamayı çok istiyordum ama daha önce özel olarak bile denemediğimiz bir Şeyi kalabalığın önünde ona yapmayı reddediyordum.

Küçük bir hı kırığın boğazından kaçtığını duyana kadar bırakmadım. Sonra ona bakmak için geri çekildim. Beline sarılana kadar vücuduna tırmandım. G   slerini okşadım ve gözyaŐlarının yüzünden aşağı s z l Ő n , g r dudaklarının titreyiŐini, bu manzaradan tahrik oluşunu izledim.

"Neden ağlıyorsun tatlım?" Ona sordum. "Bu çok fazla, Sahibe. İhtiyacım var... İhtiyacım var-" " nmek için mi?"

"Evet, buna ihtiyacım var," diye hıçkırdı.

"Sana böyle dokunurken nasıl hissettiğimi hayal et. Sence boşalmaya ihtiyacım *yok* mu?"

"Lütfen yap. Yapın. Bana ne yapman gerekiyorsa yap. Bunu istiyorum." Güzel aksanı kelimeleri őiire d n Ő t rd .

Yanağını okşadım, sonra her bir gözyaşını sildim. "Daha sonra. Daha sonra senden istediğimi alacağım. şimdilik zevkini almana izin vereceğim." Tekrar vücudundan aşağı indim.

Sonunda boŐalmasına izin verdiğimde, hıçkırarak ağladı ve vücudu sarsıldı. Seyircilerimiz coşkuyla alkıŐladı.

Sessizlik içinde eve dönüyorduk ki Estella patladı: "Beni paylaşmanı istemiyorum. Benim olmanı istiyorum, sadece benim ve dahası," diye yutkundu, aksanı belirgin bir şekilde kalınlaşmıştı, "beni tamamen kendin için istemeni istiyorum. Sadece özel olmak istemiyorum. Senin de bunu benim kadar çok istemeni istiyorum."

"Şey, eğer bi-"

"Ben kafası karışık küçük bir biseksüel kız değilim Frankie. Daha iyisini bilemeyecek kadar genç olduğumdan beri bir erkekle birlikte olmadım. Beni öpmeye zorladığın o adam, James, on beş yaşımdan beri ağzını bana deydiren ilk erkek."

"Ona şöyle bakıyordun..."

"Çok güzeldi. Güzellik güzelliştir, ama bu onu *istediğim* anlamına gelmez." "Tamam," diye izin verdim, ona gerçekten inanmadım, inanmak da istemedim. Kendimi çoktan boyumu aşmış hissediyordum. "Seni paylaşmamı istemediğini söylediğinde, bu teşhircilikten kaçınmak istediğin anlamına mı geliyor,p? Bu senin için çok mu fazla oldu?"

Eli kalçamın üzerinde kaydı. "Hayır, bundan kaçınmak istemiyorum ve çok da fazla değildi."

"Güzel. Sana daha fazlasını da yapardım ama önce seninle özel olarak denemek istediğim bazı şeyler var. Ve evet, özel olmayı çok isterim. Başından beri seni kendime istedim, Estella." Ciddiydim ve incinme riski olsa bile onunla denemekten başka seçeneğim olmadığını fark ettim. Zaten çok derindeydim.

Birden yanıma yapıştı, neredeyse yoldan çıkmama neden oluyordu. Yanağımı tekrar tekrar öptü, Portekizce ve ardından İngilizce hızlıca bir şeyler söyledi: "Seni seviyorum. Sana aşığım."

Kenara çektim, emniyet kemerimi çözdüm ve yüz yüze gelene kadar onun üzerine tırmandım. "İşte şimdi yaptın, tatlım. Artık geri dönemeyiz. Seni tutuyorum." Onu öptüm, hatırlayabildiğimden daha mutlu hissediyordum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

DANIKA

"Sürpriz mi?" Beni yatak odasına götürürken ona sordum. Beş gündür ayrıydık ama her zamanki gibi ayrılıklarımız daha uzun sürmüş gibi geliyordu.

Yatağının üzerinde asılı duran resmi gördüğümde sevinçten nefesim kesildi.

Düğün günümüzde çekilmişti. Elimde beyaz gül buketim, üzerimde küçük sarı elbisem vardı. Tristan kolunu bana dolamıştı ve ikimiz de aptal gibi sırtıyorduk.

Onu şişirip çerçeveletmişti. Çok tatlı olabiliyordu. En tatlısı.

"Ne harika bir sürpriz!" diye haykırdım.

"Sürpriz bu değildi," dedi kulağıma. Sadece ses tonu bile hoş bir beklentiyle ürpermeme neden oldu.

Gözlerimi bağladığı için sormama gerek kalmadı. Bu şekilde oynamayalı uzun zaman olmuştu ve ayrı kaldığımızda kendimi buna odaklanmış, yaptığımız diğer şeylerden daha çok bunun hayalini kurarken bulmuştum.

Beni çırılçıplak soyup kontrolü ele geçirirken hiç kıpırdamadan durdum.

Beni yatağa çekti ve sırtüstü yatırdı. Elleri nazik ama sertti, bacaklarımı ayırdı ve her iki ayak bileğimi de yatak direklerine bağlamaya başladı. İşi bittiğinde her iki ayağımın kemerini öptü ve ellerime geçti. Bileklerimi bağladı, sonra her parmağın ucunu öptü, beni titretti, göğüslerim sıkılaştı.

Uzaklaştı ve gözlerim bağlı olsa bile odadaki ışık kısıldığında hafif bir değişiklik olduğunu görebiliyordum.

Birkibritiyaktığını duydum Neredeyseanında, tatlı badem kokusu havayı doldurdu.

Kalçamın yanına oturduğunu, elinin karnıma gittiğini, ovduğunu, yoğurduğunu hissettiğimde yatak alçaldı. Kendime engel olamadım; inledim.

Beni okşadı. okşadı, yakınımaya süründü ama sadece seksimden uzak dur Sihirli ellerini vücudumla oynamak için kullandı, ama sadece alay etmek için, ben nefes nefese kalana ve *daha fazlası için* kısa küçük nefeslerle ona yalvarana kadar. "Bana güveniyor musun?" diye sordu, sesi kökü benden kaçan bir duyguyla kalınlaşmıştı.

"Evet," dedim hiç tereddüt etmeden İşte böyle, onun elleri altında, Tristanzaman benimle ilgileneceğini, beni memnun edeceğini, beni tatmin edeceğini öğretmişti.

Onun elleri altında, bir zamanlar beni tanımlayan bu eyleme karşı duyduğum tüm korkudan arındığımı hissettim. Yatağına bağlandığımda, evet, ona güvenim tamdı.

"Güzel," dedi ve uzaklaştı.

Birkaç dakikalığına gitti ve tatlı badem kokusu daha da güçlendi, odaya lezzetli, istilacı bir şekilde nüfuz etti.

Geri geldi, yatak ağırlığıyla tekrar alçaldı ve karnımın üzerine sıcak ve metal bir şey koydu.

Nefesim kesildi.

Kıkırdadı.

"Bu da ne?" Ben sordum.

"Size anlatmayacağım. Sana göstereceğim."

Göz bağı sağladı ama dans eden ışığın alttan sızdığını görebiliyordum. Mumu yaklaştırmıştı.

Köprücük kemiğime sıcak sıvı damladığını hissettiğimde sert bir nefes daha çektim. Acıtmamıştı ama şok ediciydi.

"Bu da ne?" diye sordum. "Sıcak balmumu."

Tekrar yapmasını beklerken titriyordum.

Bu sefer karnıma indi ve ben bağlara karşı çekerek kıvrandım. Yine de acı vermiyordu, sadece o kadar yoğunlu ki zorlukla dayanabiliyordum.

İç baldırıma, üst koluma, dizimin iç kısmına, vücudumdaki hassas noktalara dönüşümlü olarak birkaç damla dökerken, ancak açıkça cinsel olanlardan kaçınırken inledim.

Boynuma, bileklerime, açık avuçlarıma ve ayaklarımla üstüne daha fazla balmumu damlattı.

Nefes nefese kalmıştım.

Parmaklarıma, ayak bileklerime, kalçalarıma, kaburgalarıma küçük miktarlarda damlattı. Parmaklarının tek bir dokunuşu için yalvarmak üzereydim.

Sadece dizlerime, kollarımın kıvrımına, göğüslerimin arasındaki vadiye damlattı.

"Lütfen," dedim, onun bu lezzetli alay oyununun ötesinde bir şey istiyor, buna ihtiyaç duyuyordum.

Cevabı, titreyen göğüslerime bol miktarda damlatmak oldu .
Bu acıdan değil, istekten kaynaklanan bir çığlıktı.

Birazını doğrudan leğen kemiğime sıçrattı, kalçalarımla sarsılmasına, sonra da yalvarırcasına dönmesine neden oldu.

Sonunda, merhametle, ellerini üzerime koydu, yumuşak balmumunu tenime sürdü, masaj yaptı, okşadı, sıktı, çalıştı.

Elleri saygılı, taparcasına, sadık, sevgi doluydu; sihirliydi.

Sonunda üstüme çıkıp kalçalarını kalçalarımla arasına ittiğinde hazırdım.

Derin bir hamleyle kendini kabzasına kadar gömdü. Zaten sınırdaydım ve birkaç sert darbeye bağırarak boşaldım.

Benden çekildi ve ben bir protesto iniltisi çıkardım ama hemen bana geri döndü.

Kıpırdamadan durdum ve tam önümden gelen hafif bir vızıltı sesini duyduğumda dikkatle dinledim.

Kendini tekrar girişime yerleştirdi, bu sefer daha yavaş, ama aynı derinlikte çalıştı ve gömüldüğünde, vızıltı sesinin ne olduğunu hissettim. Bir horoz halkasına bağlı bir çeşit vibratör olduğunu varsaydım, çünkü dışarı çekerken beni terk etti, sonra eve gömüldüğünde tekrar şaşırtıcı bir temas kurdu, klitorisimle doğrudan ve mükemmel bir temas kurdu.

Acımasızdı, zevkini almadan önce beni tekrar uçurumun kenarına götürdü, içimin derinliklerine döküldü ve uzun süre derinlere gömülü kaldı, boynumu, ağzımı öptü, bana en tatlı şeyleri mırıldandı. "Seni seviyorum Danika. Benim olman başıma gelen en güzel şey." "Evet. Senin. Kalp atışlarımla her biri senin için. Her nefesim, Tristan."

"Oh,boo. Senigüzel kız," diye inledi
veriyorsun." Titredi. "Beni çok şımartıyorsun."

"Her kalp atışı. Her nefes, Tristan. Senin."

Daha sonra, banyoda tembellik ederken ve fazla ağdayı keselerken bana
"Beğendin mi?" diye sordu.

"Evet. Daha fazla acıyacağını tahmin etmiştim."

"Düşük sıcaklıkta bir mum, çok yumuşak balmumu. Acıdan
hoşlanmadığını biliyorum, bu yüzden iyi bir denge olacağını düşündüm.
Frankie önerdi."

"Peki ya diğeri?"

"Titreşimli penis halkası mı?" Sırıttığında hınzır beyaz birdiş
parlaması vardı"O benim fikrimdi."

Ben de sırıttım. "Tahmin etmiştim."

TRISTAN

Yine geç kaldım.

Son iki gösterisini kaçırdığım ve bugünlerde her şeye geç kaldığım için
kendimi bir pislik gibi hissettim.

Nasıl olduğundan emin değildim ama zaman benim için giderek daha az
önemli olmaya başlamıştı. Günler bir bulanıklık içinde kayboluyor ve
kendime yarın daha iyi olacağımı, daha fazla dikkat edeceğimi ve
zamanında olacağımı söyleyip duruyordum, ama sonra birkaç gün daha
geçiyordu ve yine yaptığımı fark ediyordum.

Danika çoğu zaman bu konuda bir aziz gibiydi. Yüzüme bakar, gözleri
yumuşar ve bana iyi olup olmadığımı ve daha iyi hale getirmek için ne
yapabileceğini sorardı. Her zaman bir şeyler olurdu. Gözlerindeki o
yumuşak bakış her şeyi daha iyi yapardı.

Etkinlik lüks kumarhanelerden birinde yapılacağı için bir takım elbise
almıştım. Herhangi bir giysinin değerini düşündüğümünden çok daha fazlaydı,
ama bedelini ödemiş, hatta terziye bile diktirmiştım. Ceketinden kravatına
kadar her şey siyahtı ama en azından kirli rockçı görünümüne bürünerek
onu dansçı akranlarının önünde utandırmayacaktım. Danika'nın kolumda
olmasından her zaman gurur duymuşumdur ve bu iyiliğe karşılık vermek
istedim.

Frankie ve yeni kız arkadaşı Estella, geç kalmış olmama rağmen lobide
beni bekliyorlardı.

Beni aceleyle içeri girerken görünce gözlerini devirdi, ama bunu hemen
atlattı ve beni gururla yeni kıızıyla tanıştırdı. Ona gülümsedim. Küçük,
sevimli bir şeydi. Birlikte iyi görünüyorlardı.

Estella'yı utandırmış olmalıyım diye düşündüm, ya öyle ya da çok yumuşak konuşuyordu, çünkü neredeyse hiç konuşmadı, sadece Frankie ve benim arayı kapatmamıza izin verdi.

Frankie yüzümü incelerken gözleri ciddileşti.

Bir elini yanağıma dokundurdu. "Seninle ne yapacağım ben, Tristan? Gergin ve yorgun görünüyorsun. Neyin var senin?"

Başımı salladım ve geri çekildim. "Ben iyiyim. Hadi içeri girelim, tamam mı?" Kötü görüldüğümü söylememe gerek yoktu. Bunu biliyordum. Sadece biraz Danika'ya ihtiyacım vardı ve bir süreliğine daha iyi olacaktım.

Mekan beklediğim gibi değildi. Daha büyüktü, stadyum oturma düzenine sahipti ve aynı anda birkaç çiftin dans edebileceği kadar büyük bir dans pisti vardı, ki şu anda dans ediyorlardı. Danika'yı görmemiş olsam da çoktan başladıkları için yeterince geç kalmıştık.

Jüri üyelerinin birkaç sıra gerisinde yerimizi aldık ve Frankie'ye sessizce "Sence onu kaçırmış olabilir miyiz?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama yakında çıkar. Geldiğin zaman iyi ki geldin. Ve bu arada, bunlardan birine gelmenin tam zamanı."

"Bana bundan bahset. İnan bana, duymama gerek yok. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum."

"Danika'nın seni her konuda affedecek olması iyi bir şey. O kız sana o kadar aşık ki, beni korkutuyor. Şanslı bir piç olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ses tonunda açık bir azarlama vardı.

"Biliyorum," dedim sessizce.

"Kendine çeki düzen vermen gerektiğini biliyorsun, değil mi?" diye çok ama çok sessiz bir şekilde sordu, öyle ki diğer tarafında oturan Estella bile bunu anlayamadı. "Duyduğuma göre *kabul edilemez* şeyler kullanıyormuşsun. Sert şeylerden uzak dur, tamam mı? Eğer bunu benim için yapmayacaksan Danika'yı ve onun sana nasıl *taptığını* düşün. Onun için yap."

Başımı salladım. "Biliyorum."

O haklıydı ve ben de bunu biliyordum. Daha iyisini yapmaya karar verdim. Bazen unutmak, uyuşukluğa kaçmak çok güzeldi, ama her an bırakabileceğimi biliyordum ve yakında o zamandı. Çok yakında, kendime söz verdim.

Danika ve partneri piste çıkmadan önce çok beklememiz gerekmedi, el ele pistte yürüyorlardı, duruşları çok düzgündü.

Kırmızı bir elbise giymişti ama buna kırmızı denebileceğinden pek emin değildim. Dar ve sırtı açıktı, yanları ön tarafa kadar kesilmişti,

seksi küçük kalçalarını gösteriyordu ve üst kısmı alçalarak göğüslerinin arasındaki derin V'yi gösteriyordu, ağzım sulanmıştı.

Bu şeyin üzerinde nasıl durduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, o kadar çok malzeme eksikti ki. Uçuşan eteğindeki bir yırtmaç kalçasının yukarısına kadar uzanıyordu. Tamamen örtülü gibi görünen tek yeri kollarıydı ve onlar bile sadece transparan kırmızı dantellerle kaplıydı.

Çok tatlıydı. Bir Tanrıça.

Saçları geriye doğru toplanmış, zarif ve narin yüz hatları belirginleştirilmiş, gül goncası ağzı kırmızıya boyanmıştı. Göz makyajı siyah ve dramatikti ve birkaç metre öteden bile solgun gözlerini her zamankinden daha çarpıcı bir şekilde nasıl öne çıkardığını görebiliyordum.

O kadar güzeldi ki göğsüm ağrıyordu.

Partneri zayıf ama kaslıydı ve giydiği topuklularla neredeyse tam olarak aynı boydaydı. Dar bir pantolon ve neredeyse göbeğine kadar açık bir gömlek giymişti. Saçları kahverengi, yüzü sıradan biriydi.

Serseriye benzediğini düşünmüştüm.

Dans etmeye başladılar ve anında büyülendiler.

Keskin dönüşler, kesici hareketler, hassas dönüşler ve süpürücü, şehvetli dönüşlerle dolu yoğun, dramatik bir danstı. Danika bacağını havaya kaldırıyor, dans partneri bileğini yakalıyor ve yumuşakça yere indiriyor, sonra tekrar havalanarak pistte bir başka dönüşe geçiyorlardı.

Kadının eli sık sık adamın boynunun arkasına takılır ya da adam kadını, vücudu mükemmel bir kavis çizene kadar kolunun üzerinden geriye atardı.

Öfke, gerilim ve arzu dolu tutkulu bir danstı. Rutinin bir noktasında, Frankie'nin yüzünü iki eliyle oldukça sert bir şekilde kavradı ve kafam çok dolu olduğu için bunun bana nasıl bir tepki verdirdiğinden emin değilim ama Frankie uzandı, kolumu kavradı ve mırıldandı, "Sakin ol, kaplan."

Danika, kalçalarının her bir kıvrımı, omzunun her dramatik hamlesiyle hepimizi büyüsünün derinliklerine çeken bir baştan çıkarıcıydı. Seyirciyi ele geçirdi. Onları köleleştirdi.

Bana zaten sahip olmasına rağmen ben bile bağışık değildim. Tamamen.

Aralarında cinsel bir gerilim var mıydı? Biraz olduğunu biliyordum, en azından onun tarafında. O serserinin ona bakışına bakılırsa, bu gece ona kadar sayacaktım.

Vücutlarının birlikte oluşturduğu çizgiler dramatik ve inkar edilemez derecede seksiydi. Birlikte ne kadar zaman geçirmiş olabilecekleri düşünüldüğünde, *bu* serseriden az da olsa etkilenmemesi mümkün müydü?

Asansörler yumruklarımı sıkmana neden oldu ama Danika'nın da söyleyeceği gibi kendime mağara adamı olduğumu söyledim.

Öyle büyüleyici bir zarafetle hareket ediyordu ki bazen bir partneri olduğunu bile fark etmiyordum, ama diğer zamanlarda sadece partnerinin ne kadar yakın olduğuna, ona ne kadar dokunduğuna odaklanabiliyordum. Ellerin onun üzerinde gezinme şekli çok özgür, çok tanıdık.

Sonunda uzun bir burğu vardı. Bu böyle devam etti ve Danika'nın bacağı serserinin kalçasının üzerine kalktı, vücutları aynı hizadaydı. Danika adamın kalçasına binmişti.

Vücutları tam on beş saniye boyunca tam temas halindeydi.

Ben saydım.

Bittiğinde herkesten daha uzun süre ve daha yüksek sesle alkışladım.

Üçüncü oldular, ki bence bu tamamen saçmalıktı. Dışarıda güzellik ya da yetenek olarak Danika'nın eline su dökebilecek bir kadın yoktu. "Bu saçmalık," diye mırıldandım, tam olarak nefesimin altında değil.

Frankie beni duydu ve dirsek attı. "Sakin ol. Üçüncüsü gerçekten çok iyi. Tebrikler diyeceksin ve ona iyi bir erkek arkadaş gibi harika bir iş çıkardığını söyleyeceksin."

Ona hoşnutsuz bir bakış attım. "Tabii ki harika bir iş çıkardı. Ben jüriden bahsediyorum. Üçüncülük saçmalık. Orada kimin en iyi görüldüğünü görmek için tango hakkında hiçbir şey bilmeme gerek yok."

Frankie omuz silkti. "Üçüncülük harika. Zamanlarını harcamak zorundalar ve ikisi de bu işte oldukça yeniler. Sadece üçüncü yarışmalarında orta seviyede üçüncü olmak *gerçekten çok* iyi. Bizim göremediğimiz, amatör gözlerimizin bile fark edemediği ince kusurlar, jürinin fark etmek için eğitildiği şeylerdir. O yüzden susun ve olay çıkarmayın."

"Olay çıkarmayacağım. Sadece jüri üyeleriyle tanışmak ve onlara üçüncülük saçmalığıyla saçmaladıklarını söylemek istiyorum. Bu şey hileliydi."

Kolumu okşadı. "Sen imkansızsın, bunu biliyor musun?"

"Lanet olası hileli," dedim yine nefesimin altında, ama ağzımdan kaçırdım. Söyleyeceklerimi söylemekten çok, Danika'yı gecesinde utandırmamak istiyordum.

Partiden sonra onu boş bir koridora sürükledim ve bir süre yalnız bıraktım. O seksi elbisenin içinde her yerindeydim.

"Giydiğin bu küçük hurdanın içinde seni ayakta becereceğim. En yakın dolap nerede? Yemin ederim çabuk olacağım."

Güldü ve yanağımdan öptü. "Demek beğendin? Geldiğin için teşekkür ederim. Bunun pek sana göre olmadığını biliyorum."

"Bu senin işinse benim de işim ve sen orada harikaydın. Yaptığın şey sanat. Bayıldım."

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı, sonra gözlerini sildi. "Teşekkür ederim. Çok tatlısınız. Hoşuna gitmesine çok sevindim. Açıkçası, sıkılabileceğini düşünmüştüm."

Başımı sertçe salladım. "Bana o dolabın nerede olduğunu göster, ben de sana ne kadar sıkılmadığımı göstereyim. Seni sonsuza kadar dans ederken izleyebilirim. Dünyada sana dokunmayı içermeyen en sevdiğim şey bu. Ciddiyim."

Beni öptü, gülümsemesi coşkuluydu. "Çok tatlı olabiliyorsun," dedi dudaklarına.

İnledim, onu ereksiyonuma doğru sürükledim, karnına sürtündüm, ellerim kıcının üzerindeydi. Bana tatlı deyip duruyordu ama ben kendimi tatlı değil, aç ve belki biraz da vahşi hissediyordum.

"Geri dönmeliyiz," diye nefes nefese kaldı.

"Bana beş dakika ver," diye homurdandım, eteğini yukarı kaldırırken, "Bunu değerlendireceğim."

"Burada olmaz! En azından özel bir yer bulalım!"

Nefes nefese ondan uzaklaştım. Kendime olan hâkimiyetimin son parçasını da küçük bir iplikle tutuyordum. "Devam et. Dolap konusunda şaka yapmıyordum."

"Saçımı bozamazsın, tamam mı? Bu parti saatlerce sürecek ve tüm bu yeni insanlarla tanışırken en iyi halimle görünmek istiyorum."

Güldüm. Dolapta beynini dağıtmamla ilgili bir sorunu yoktu ama saçları için endişeleniyordu. Çok sevimli olduğunu düşünmüştüm.

Güldüğümü görünce burnunu kırıştırdı. "Kapa çeneni. Kuaförün tam kıvamına getirmesi iki saat sürdü, bu yüzden tam olarak kullanmak istiyorum."

Beni koridora götürürken hâlâ gülüyordum.

Kilitli olmayan bir kapı bulana kadar geçtiğimiz her kapıyı denedi. İçeri girdikten sonra, ışıkları bulmak başka bir angarya oldu.

Onu kapıya sıkıştırmadan önce buranın bir tür ofis olduğuna dair belli belirsiz bir not aldım ve elbisesinin o ince parçasını kalçalarına kadar kaldırdım.

Bir elimle kendimi kurtardım, diğer elimle üstünü karıştırıp omuzlarından aşağı çekmeye çalıştım.

Başını iki yana salladı. "Birkaç yeri bantlı," diye açıkladı elimi tutup yan tarafındaki açıklıktan geçirirken, böylece ona dokunabilecektim, ten tene. Elim göğsünü kavramak için yukarı doğru kıvrıldı.

İnledim, kalçalarımı kaydardım, sıcak, ıslak girişini hissedene kadar ona süründüm. Derine, daha derine ittim, kabzasına kadar gömülene kadar devam ettim. Bir, iki vuruş boyunca hareket etmedim, sadece mükemmel hissin tadını çıkardım.

Sert bir iniltiyle hareket etmeye başladım.

Onun tepkisini, kıvranan kalçalarını, soluk soluğa, düzensiz çığlıklarını sevdim. Yüzüme karşı dengesiz bir şekilde nefes alıp verirken tatlı nefesinin kokusunu seviyordum.

yaklaştıkça hareketlerim sertleşti, sarsıldı Hırladım ve pençeledim. Her sıkı sıkışın, her ıslak kayışın tadını çıkarırken gözlerim kapandı. "Tanrım Tristan, seni seviyorum!" diye bağırdı.

Onun derinliklerine gömüldüm, bedenim ve ruhumla tamamen daldım, boşaldım.

İçinden çıkarken ona tekrar saldırmak üzereydim ama kendimi kontrol ettim. Bu raunt sinirimi yatıştırmaya yetmişti. Gerisi için birkaç saat bekleyebilirdim.

En yakın banyoda temizlendik ve Danika kıyafetlerini düzeltmek ve makyajını tazelemek için birkaç dakika ayırdı.

"O elbise," dedim yavaşça, sözcüklerin ağzımdan bir okşayış gibi dökülmesine izin vererek.

Baştan çıkarıcı gülümsemesini takındı. Bu noktada aşırıya kaçmıştı. "Ya seveceğini ya da nefret edeceğini biliyordum."

"İkisi birden olamaz mı?"

Güldü. "Ya da bu. Bu gösterinin bir parçası. Jürinin dikkatini çekmek için."

"Yani diyorsun ki gidip birkaç yargıçla görüşmem mi gerekiyor?" Hâlâ gülümseyerek başını salladı.

"İmkânsızsın."

"Bana öyle söylendi. Sana söylemediysem söyleyeyim, çok güzel görünüyorsun. Bu elbise insanı çileden çıkarıyor ama senin üzerinde büyüleyici duruyor."

zevkle kızırdı.

"Teşekkür ederim. Sizden gelen iltifatlar benim

en sevdiklerimdir."

Bunu, benim *dışındaki* insanlardan çok fazla iltifat aldığı anlamına alarak kafamda yuvarlanmasına izin verdim.

Bu pek şaşırtıcı değildi ama yine de güven verici değildi. Benimle dalga geçmeyi seven mağara adamı yanımda, onu sadece benim gözlerim için kilitli tutmayı tercih ederdi.

"Ortağınız," diye başladım.

Bana el salladı. "O zararsız ve çok iyi bir adam, bu yüzden lütfen onu korkutmayın. Birlikte öğreniyoruz ve şu ana kadar iyi bir ortaklık oldu."

Başımı salladım ama çenem sıkıştı ve ikimizi de mutlu edecek bir şekilde öfkemle başa çıkmama yardım etmesi için onu başka bir odaya sürüklemeyi düşündüm.

Şansımı kaçırmıştım ve tekrar partide dansçıların arasına karışmıştık. Yolda bir yerde benden ayrıldı.

Tekrar ortaya çıktığında yalnız değildi.

"Tristan, bu Anthony, dans eğitmenim ve partnerim Preston." Serseri bir isim, diye düşündüm. Ona gülümsedim. Hoşuma gitmemişi.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Dişlerimin arasından söylememeyi başardım.

O da gülümsemeye çalıştı ama bana bakmak için başını arkaya eğmek zorunda kaldı ve onu çok korkuttuğumu söyleyebilirim. İyi oldu. Bu gece ayrılmadan önce onu korkutmayı planlamıştım. Kız arkadaşına asılırsa ona ne yapacağımı biliyordu.

Danika, eğitmeni onu diğer dansçılarla tanıştıtırırken duyamayacağı bir yere doğru ilerledi.

"Bir keresinde iki polis aynı anda beni şoklamıştı ve bu beni hiç etkilememişti," dedim Preston the Punk'a. Ses tonum sessiz ve boş, gülümsemem çirkin.

Yeşilin ilginç bir tonuna dönüştü.

Danika ve Anthony bize katıldılar, bizi birileriyle tanıştırdılar ve ben Anthony'nin Danika'nın belindeki elini izledim. Ben de onu pek sevmiyordum ama en azından birkaç saat önce balo salonunda onu mincıklamamıştı.

Grup ufak tefek konuşmalar yaptı ama ben sessiz kaldım ve Danika'yı, onun gülümsemesini, gülüşünü izledim. Burada, bu insanlarla mutlu görünüyordu.

Preston benim boktan listeme girmeye çok kararlıydı ve sık sık ona yaklaşıyordu. Hatta bir keresinde kızın önünde diz çökerek ona kırmızı bir gül uzattı. Kadın gülü almak için elini hareket ettirdiğinde, Preston gülü tutup öptü ve onunla çalışmayı ne kadar sevdiğine dair bir yorum yaptı.

Kadın elini sallayarak onu uzaklaştırdı, ama adam ayağa kalktı ve onu kucaklayarak kulağına bir şeyler fısıldadı.

Onlara doğru hareket ettiğimi bile hatırlamıyorum ama bir anda oradaydım, dokunabilecek kadar yakındım.

Aralarına girerek onu kızdan uzaklaştırdım. "Bu kadar yeter," dedim kolumu beline dolayarak. Omzumu kavradı.

"Lütfen Tristan, yapma-" "Tamam, yapmayacağım ama söyle ona sana bir daha dokunmasın."

"Biz dans partneriyiz!" Prestonsıcaktankızarak söyledi Hâlâ benden korkmuş görünüyordu ama belli ki yeterince korkmamıştı. "Dokunmak zorundayız!"

"Şimdi olmaz. Şu anda dans etmiyorsun."

"Tristan, *lütfen!*" Danika sessizce, sesi mahcup bir şekilde çıktı. "Tamam, tamam," dedim onu sakinleştirmek için ama Preston'a bakıyordum.

Elimi sıkmak için uzattığımda sahte bir gülümsemeyle onu bıraktım. "Kusura bakma dostum," dedim.

Elimi sıkmak için elini uzattı, bundan pek de memnun görünmüyordu.

Elini sıkıca kavrarken sırttım, omzunu sıvazlamak için bir adım daha yaklaştım. Elini sertçe sıktım, daha sert, sırtına vurarak. Ona neler yapabileceğimi, ne kadar güçlü olduğumu tattırmak istiyordum.

Geri çekildiğimde, geniş gözlerinden mesajımı yüksek sesle ve net bir şekilde aldığını gördüm: Onu ezebilirdim.

Aslında, bunu dört gözle bekliyordum.

O mingler'dan başka bir partiye gittik ve Preston hala yakın duruyordu. Bu beni rahatsız ediyordu. Ama bana onun varlığını hatırlatacak her şeyin, dans pistinde kadınımı o kadar otoriter bir şekilde tutan ellerinin beni çok rahatsız edeceğinden şüpheleniyordum.

Ellerimi onun üzerinde tuttum, gelişigüzel, sahiplenici bir şekilde, sürekli.

Hiçbir çekince ya da kaygı duymadan dokunuşlarımla onun üzerinde hak iddia ettim.

Beni bir arkadaşıyla ya da tanıdığıyla tanıştıırken elimi belinde tutardım ya da eğitmeninin ondan övgüyle bahsetmesini dinlerken kalçasını okşardım. Elimini kaburgalarına doğru götürür, onu kendime çekerdim, parmaklarım göğsüne yaklaşırdı.

Dokunuşumdan asla uzaklaşmadı, her zaman daha yakına kaydı, bunun için uygun bir yer olmamasına rağmen. Beni hiçbir şeyden mahrum bırakmadı.

Elimi vücudunda gezdirirken Preston'ın meraklı gözleriyle karşılaştım ve sonunda durup kıcını avuçladım. *Benim*, dedi gözlerim ona. Onu dans pistinde bir tur atmak için ödünç alabilirsin, ama bu tamamen *benimdi*.

Dışlerimi göstererek ona gülümsedim.

Onu yine bir koridorda yalnız yakaladığım ilk saniye onu öptüm. Başımı çevirdim ve uzun dakikalar boyunca ağzını aldım, agresif bir baştan çıkarma ile dilimi ağzına soktum.

Tatlı yüzüne bakmak için geri çekildim. Gözleri kapalıydı, ifadesi yumuşaktı, ağzı arzudan gevşemişti.

Burada hile falan yoktu. Hiç olmamıştı. Ondan değil. En başından beri gözlerindeki tatlı tutkuyu, kuralsız tepkiyi, hak edilmemiş bağlılığı okuyabiliyordum.

Bu kadın beni seviyordu. Onu tekrar öptüm.

Nefes nefese geri çekildi. "Sanırım gitmeliyiz. Gidip Anthony ve Frankie'ye haber vereyim."

Tuvalete yöneldim. Kader gibi, çıkarken Preston'la karşılaştım.

Bana kibarca başını salladı ve yolundan çekilmemi bekledi.

Sadece ona baktım.

Berrak, suçsuz gözleri vardı. Beni rahatsız ediyorlardı. Muhtemelen hayatında kendinden nefret etmesine neden olacak hiçbir şey yapmamıştı, ki bunu düşünmek bile ondan biraz nefret etmeme neden oluyordu.

Belki de boş bir levha gibi bir adam olsaydım, onun sevgisini hak ederdim.

Ama ben öyle değildim. Uyanık olduğum her saatte peşimi bırakmayan ve kimyasal yardım almadan uyuyamadığımdan emin olduğum uzun bir pişmanlık listesi olan berbat bir adamdım. Ama bu serserinin sevgilimin yanına taşınmasına izin vermezsem *namerdim*.

"Gidiyoruz," dedim ona. "Yalnız kalmak için," diye eklemeyi edemedim.

Başını salladı. "Sen şanslı bir adamsın."

Dudağım kıvrıldı. "Emin ol öyleyim. Eminim sen de benim gibi şanslı olmayı diliyorsundur."

Yine başını salladı, gülümsemesi hoştu. "Bunu inkar edemem. O milyonda bir bulunur. Tatlı, güzel, yetenekli. Komik. Dans stüdyosunda beni hep gülmekten kırıp geçiriyor."

Bu beni gülünç derecede kızdırdı. Hemen alındım. "Onu benim gibi tanıdığını mı sanıyorsun?" diye sordum.

Gözlerimasumiyetiyleaçıldı

"kırmakdeğildi.

Savunmaya geçmen için bir neden yok.

O sadık-"

Bitirmesine izin vermedim, gömleğinin önünü ellerimle kavradım ve onu ayak parmaklarının üzerine kaldırdım. Onu duvara doğru ittim ve yüzüne vurdum. "Bunu aklından bile geçirme! Onunla asla bir şansın olmayacak. *Asla*. Eğer yeterince zaman harcarsan, bir şekilde, bir şekilde onunla şansını deneyebileceğini düşünüyorsan, bunu unutabilirsin. Ben her zaman burada, senin yolunda olacağım. Sonsuza kadar, anlıyor musun?"

Buna söyleyecek bir şeyi yoktu, sadece geniş ve korkmuş gözlerle bana bakıyordu. Tiksintiyle gitmesine izin verdim.

İyi, diye düşündüm. Her şey onun konuşmasından ve onu ne kadar önemseydiğini açıklamasından daha iyiydi.

Ona arkamı döndüğümde bir izleyicimiz olduğunu fark ettim. Frankie, Estella, Anthony ve tabii ki Danika birkaç metre ötede durmuş, hepsi de farklı derecelerde şaşkın bir dehşetle bana bakıyordu.

En kolay tepki Frankie' Elinialnına vurarak "Ne oluyor lan?" diye mırıldandı.

Estella'nın gözleri irileşmiş ve şok olmuştu ama tek kelime etmedi. Her geçen

daki

ka benden daha çok korktuğunu düşündüm.

Anthony başını ileri geri salladı, ellerini havaya kaldırdı, sanki bir adamın gömleğini kapmaktan çok daha çılgınca bir şey yapmışım gibi.

Danika kollarını kavuşturmuş, sıkıntılı gözlerle beni izledi. Hamile bir anın ardından gözlerini kaçırdı ve Preston'a doğru yürümeye başladı.

Koluna dokunarak iyi olup olmadığını sordu.

"Ben iyiyim," dedi titreyerek. "Ben iyiyim. Sadece bir yanlış anlaşılma oldu." Anlaşılmaz bir şekilde, bu bende onu yere serme isteği uyandırdı. Sertçe.

Ona çabucak sarıldı. "Bu konuda soğukkanlı olduğun için teşekkürler. Haftaya görüşürüz." Onu çabucak bıraktı ve arkasını döndü.

Elini koluna koyarak onu durdurdu ve benim yakalayamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler söyledi.

Onu kontrol ettim.

Danika göğsüme doğru hamle yaparak beni ondan uzaklaştırmaya çalıştı

Ona

izin verdim. Benimle geldiği sürece benim için sorun yoktu.

Orası yanıyormuş gibi beni dışarı çıkardı. Onun arabasıyla eve gidene kadar konuşmadık. Benimkini geride bıraktım. Sonra alırım.

"Neden Tristan? Neden böyle davrandın? Kötü bir şey mi söyledi?"

Başımı salladım. Bahanem o kadar da sağlam değildi. "O sadece çok *hoş biri*."

Bana vahşi bir bakış fırlattı. "*Benimle dalga mı geçiyorsun? Bir adama, arkadaşşıma, sırf hoş davrandığı için mi saldırdın?*"

Elim olumsuz bir hareketle havayı kesti. "Hayır, gerçi bunun bir faydası olmadı. O sadece bana ne kadar berbat durumda olduğumu hatırlatan saf bir herif. Büyüyüp de başına hiç kötü bir şey gelmediğine göre hayat tam bir piknik olmalı, tıpkı senin Preston gibi."

"Birincisi, o *benim* Preston'ım değil. İkincisi, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ya da neler yaşadığını bilmiyorsun."

"Oh, yanılmış mıyım? Muhtemelen hâlâ evli olan ve güneşin kışında battığını düşünen iki ebeveyni olan mükemmel bir aileden gelmiyor mu?" Ağzı buruştu ve gülümsemek için kendini zor tuttuğu belliydi. "Bunu nereden biliyorsun? Ne hakkında konuştunuz?"

"Bunu söyleyebilirim.

Gözlerindeki yıldızlar çokparlak. Vesenin hakkında konuştuk. Sana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorsun, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. "İlgilenmediğimi biliyor."

"Yani bu bir evet, biliyorsun Ne kadarmükemmel berbat edersem diye hazır bir yedek kulüben var."

Kenara çekti ve dönüphanabaktı

"Sana

neoldu? Bir şey mi oldu?"

Gözlerimi kapattım, başım koltuğa yaslandı. Pislik gibi davranıyordum ve bunu çok iyi biliyordum. Kıskançlığımın beni alt etmesine izin vermişim ve bu yüzden kendimi bir aptal gibi hissediyordum.

"Özür dilerim, tamam mı?" Bu bir yalvarıştı. "Pislik gibi davrandığımı biliyorum." "Tristan, cevap ver bana. Bir şey mi oldu?"

Bazı şeyler hakkında konuşmaktan nefret ederdim ve bu da onlardan biriydi. "Annem beni arayıp Jared'i özlediğini ve hâlâ beni suçladığını söyledi. Güzel, değil mi?" Kaç yaşına geldiğim önemli değildi, annem birkaç kısa cümleyle beni hâlâ pislik gibi hissettirebiliyordu.

Yumuşak bir sempati sesi çıkardı, emniyet kemerini çözdü ve benim koltuğuma tırmanarak bana sıkıca sarıldı.

Sırtını o kadar sert sıktım ki nefesi kesildi.

"Oh, Tristan, onun ne kadar hatalı olduğunu biliyorsun, değil mi? Sadece saldırganlaştığını biliyorsun, değil mi? Yaralı bir hayvan gibi, ulaşabildiği herkese saldırıyor."

"Evet, biliyorum," dedim usulca saçlarına doğru. Bu tam olarak doğru değildi ama en kolay cevap buydu.

Onun tesellisine sempatisinden daha çok ihtiyacım vardı.

"Preston meselesi yüzünden bana kızgın mısın?" Ona sordum. Onun affını hak etmiyordum ama bir sonraki nefesimi alabilmek için buna ihtiyacım vardı.

Haddimi aşmıştım, buna hiç şüphe yoktu ama o tereddüt etmedi. "Hayır, Tristan. Sadece kendine daha iyi bakmanı ve öfken üzerinde çalışmanı istiyorum."

"Yapacağım," diye söz verdim, ses tonum ciddiye.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

DANIKA

Tristan'dan kısa bir mesaj aldım, onunla belirli bir saatte dairesinde buluşmamı istiyordu. Beni neyin harekete geçirdiğinden emin değilim ama hemen şüphelendim. Mesaj Tristan'a aitmiş gibi hissettirmiyordu.

Bir şeyler dönüyordu. İçimden biliyordum.

Onu aradım. Aradım, aradım, aradım. Ona mesaj üstüne mesaj bıraktım ama cevapları kısıydı, her biri tam olarak ne zaman evine gelmem gerektiğini vurguluyordu. Nedenini anlayamıyordum ama her şey Dean kokuyordu.

Erken gelmeye özen gösterdim, kendimi kapıdan içeri attım. Çok sessizdim. Kasıtlı olarak gizliydim aslında.

Dean'in evin içinde bir yerde yüksek sesle konuştuğunu ve bir kadın sesinin cevap verdiğini duyabiliyordum. Yaklaştıkça onun Nat olduğunu anladım. İki yatak odasına giden koridordaki duvarın diğer tarafında bekledim ve ne konuştuklarını anlamaya çalıştım.

Sadece her üç kelimedenden birini yakalayabildim ama bir şeyler planladıkları belliydi. Kötü bir şey. Ve tüm bunlar olurken Tristan'dan çıt çıkmıyordu.

Dean Nat'e iyi şanslar diledi ve odasına geçip kapıyı kapattı. Ben hareket ettim.

Tristan'ın yatak odasına doğru ilerlerken koridor boştu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ama karanlık yatak odasının kapısını yavaşça açarken gördüklerime hâlâ inanamıyordum.

Üstsüz, takma göğüsleri zorlukla sallanan Twatalie eteğini ve külotunu dizlerinden aşağı **i n d i r i r k e n** ışığı açtım. Yataktan bir metre kadar uzaktaydı, baygın Tristan'ın seğirmesi bile yoktu. Beni görünce başladı, çok suçlu görünüyordu.

İronik olan şeydi ki, eğer gerçekten benim arkamdan erkeğimle takılıyor olsaydı, konusunda en ufak bir suçluluk duygusu göstereceğinden şüpheliydim. Yine de numara yaparken yakalanmak, işte bu onu şaşırttı.

"Ciddi misin sen?" Ona bağırdım, her türlü ölçünün ötesinde kızmıştım.

Kevaşe kıyafetlerini geri giyme nezaketini bile göstermedi, bunun yerine eteğinin tamamen yere düşmesine izin verdi ve dışarı çıktı.

Bana omuz silkti, suçlu bakışı cevap vermesi için geçen sürede çirkin bir alaycılığa dönüştü. "Üzgünüm Danika. Kendimize engel olamadık. Birlikte uzun bir geçmişimiz olduğunu biliyorsun."

"Şu anda *ciddi* misin sen?" Ona doğru ilerleyerek tekrarladım. Ellerimi onun bronzlaşmış küçük boynuna en kötü şekilde dolamak istiyordum.

Bir adım geri attı, sonra bir adım daha. "Birbirimizden uzak kalamazdık."

Uyuyan Tristan'ıma bir kez daha baktım. Bu kadar hareketsiz olması endişe vericiydi. "Ne yaptın, ona ilaç mı verdin? Gerçekten bu kadar çaresiz misin? Ve seni soyunurken yakaladığımda, o çoktan uyurken buna kanacağımı gerçekten düşündün mü? Erken geleceğimi düşünmedin, değil mi, seni aptal sürük?"

"Siktir git!" diye bağırdı.

Ona ters bir yumruk attım ve sendeleyerek geri çekildi.

Hayatım boyunca yaptığım en vahşi şeydi ve daha bitirmemiştim.

Saçlarından tutup tekrar tokatladığımda beni tırmalamaya çalıştı, sonra tekrar tokatladım ve ellerini kolayca uzaklaştırdım. Akkor halindeki öfkem bana güç vermişti.

Onu sertçe yere ittim, birkaç adım geri çekildim, ona dokunmak zorunda kaldığım için bile tiksindim. "Ondan ayrılırsam seni tekrar isteyeceğini mi sandın? Kendini kandırmayı bırak. Vegas'ın yarısıyla yattın. Sen kullanılmış malsın ve o seni bir daha asla istemeyecek, seni aptal fahişe!"

Göz ucuyla bir hareket gördüm ve kafamı çevirip baktım ki Dean kapı aralığını doldurmuştu, bok yiyici sırtışı olan bitenle tamamen uyumsuzdu.

"Yakalandık!" dedi, çok memnun

"Zor bir mola Danika
Görünüşe göre Tryst'in eski

sevgilisi varmış."

En yakın sert cismi (bir kül tablası) kaptım ve kafasına fırlattım. Zar zor kurtuldu.

"Seni bok parçası!" Ona bağırdım. "Buna kanacağımı mı sandın? Cam kadar şeffafsın, seni aptal. Bu saçmalığı haftalar önce planladığımı duydum. Bunun olacağını bir mil öteden gördüm. Aklından ne geçiyordu? Tristan'ın gruptan ayrılmasını mı istiyorsun? Çünkü ona bu işte senin parmağın olduğunu söylersem öyle olacak."

Şimdi tepkisi uygun görünüyordu. Endişeli görünüyordu.

Tristan'a doğru ilerleyip nabzını yokladım. O kadar hareketsizdi ki kontrol etmek zorunda kaldım. Oradaydı, sabit ve emindi, yavaş da olsa, diye düşündüm ve dokunuşumla hafifçe kıpırdandı ama uyanmadı.

"Ona ne yaptın?" Dean'e hırladım.

"Hiçbir şey! Yemin ederim! *Bunu* kendi kendine yaptı. Gerisini itiraf edeceğim, ama bu boku değil. Sadece uyuması gerekiyor."

Sesi samimi geliyordu ama yalan söyleyip söylemediğini merak ederek onu dikkatle inceledim. Bu noktada ondan hiçbir şey beklemezdim.

"Senin derdin ne lan? Bu numarayla ne elde etmeyi umuyordun? Kıçını tekmelemesini mi *istiyorsun*?"

Omuz silkti, yüzünde hâlâ o sinir bozucu sırıtış vardı. "Cidden, ne *istiyorsun*?"

"Gitmeni istiyorum," dedi bana, hâlâ gülümseyerek. "Senin o amcığına kendini kaptırdığından beri bambaşka bir adam oldu. Seninle birlikte olduğu sürece grubun yaptığı her anlaşma, her fırsat Yoko Ono tarafından mahvedilecek."

Eğer bakışlarım ona fiziksel bir zarar verebilseydi, oracıkta düşüp ölür, milyonlarca kötü yaradan kan kaybederdi.

"İkinizin arasının nasıl olduğunu biliyorum," diye devam etti. "Sizi duymadığımı mı sanıyorsunuz? Ne şaka ama. Sizi birlikte gördüm. Hiç de kurnaz değilsiniz. Mutfağında sevişebileceğinizi ve bunu görmeyeceğimi mi sanıyorsunuz? Seni *izledim*. Oturma odasında, kapının önünde, onu nasıl sikinden tutup gezdirdiğini, boşalırken nasıl beynini dağıtacak kadar sıkıldığını bizzat gördüm. İyisin, hakkını vereyim. Onu amının içine öyle bir sokmuşsun ki, doğru düzgün göremiyor. Ama ben görebiliyorum. Seninle grup arasında bir seçim yapmak gerekirse, ki öyle, ben grubu seçerim. Bunu seçiyorum.

Bize çok güzel bir anlaşma verildi ama senin yüzünden Tristan hepsini çöpe atabilir."

Onunla konuşmadan önce safralarımı yutmak zorunda kaldım.

"Bu onun yapacağı bir seçim. Bu gece ne olacağını düşünüyordun? Eğer bu plan istediğin gibi sonuçlansaydı, sence bunun için sana teşekkür eder miydi? Seninle bir daha asla konuşmazdı, böylece bu güzel anlaşmayı kendin mahvetmiş olurdun. Peki ya sen bizim işimize karışma, bizi rahat bırak, eğer seninle o albümü bitirmesini istiyorsan? Ve eğer gerçekten iyiysen, benimle bir daha konuşmaktan kaçınırsan, ona bu gösteriden bahsetmem, ki bu hak ettiğinden de fazlası. Anlaştık mı?"

Piç kurusu bunu kolayca kabul etti ama yine de ona güvenilemeyeceğini biliyordum ve bütün gece Tristan'a olanları anlatıp anlatmamayı tartıştım. Sorun şu ki, nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ve bu beni korkutuyordu. Öfkesi değişken bir şeydi, özellikle de korumacı çizgisiyle çakıştığında.

Ne yapmam gerektiği konusunda çok endişeli ve sıkıntılı olduğum için uyuyamadım. Tepki vermesini sağlayabiliyordum ve bunu birkaç saatte bir yapıyordum, ne olur ne olmaz diye ama sonra hemen uykuya geri dönüyordu. Hangi noktada hastaneye gitmesi gerekiyordu? Bir insanın aşırı doz aldığını ne zaman anlardınız? Bunu merak etmek zorunda kaldığıma inanamıyordum. Neyi görmezden gelmiştim, bu kadar ileri gitmişti ve ben bunu bilmiyor muydum? Bazı açılardan çok iyi bir eşleşmeydik. Bağımlılığına göz yuman bendim ve bunu bile bile işlerin bu kadar kontrolden çıkmasına izin vermiştim.

Kısmen kendimi suçluyordum ve bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu bilsem de bu duygunun peşini bırakamıyordum. Bir daha böyle bir şey olmaması için ona bir şekilde daha iyi bakmam gerekiyordu. Her zaman bir şeylerle çok meşguldüm ve bunu düzeltmek, şeytanlarından kurtulmasına yardım etmek için daha fazla zaman bulmam gerekiyordu, çünkü onu canlı canlı yedikleri açıktı.

Belirtilerini araştırdım ve gece boyunca nöbet tuttum. Ertesi gün öğleden sonraya kadar bir daha uzun süre kendine gelemedi ve o zamana kadar o kadar çok şey yaşamıştım ki, ruh halim o kadar değişmişti ki, onu gerçekten zorlayacak cesareti kendimde bulamadım.

Uyandıktan sonra bile konuşacak kadar kendine gelmesi biraz zaman aldı ama kendine geldiğinde sessizce, "Bunu bir daha yapamazsın. Bu hiç adil değil. Kendine bakmaya başlamalısın."

İtiraz etmedi, hatta kolayca kabul etti. "Haklısın. Özür dilerim. Bir daha olmayacak. Dün gecedan beri burada mıydın?"

Başımı salladım.

Ona her saniyenin benim için işkence olduğunu söylemedim.

Her iki ayak bileğinin etrafına bağlanmış bir çapa vardı ve onu derinlere, karanlık derinliklere götürüyor, yavaş ama emin adımlarla boğuyordu.

Beni de kendisiyle birlikte dibe çektiğini ona söylemedim.

YIRMİNCİ BÖLÜM

DANIKA

Halının üzerinde beş yaşında bir çocuk gibi yatıyordum, bir yanımda Mat, diğer yanımda Ivan vardı.

"Bir yatakta üç kişi ve küçük olan dedi ki!" Ivan şarkı söylemekten çok akortsuz bir şekilde bağırdı.

"Yuvarlan!" Mat bağırarak karşılık verdi. "Yuvarlan!" Şarkı söyledim.

Hepimiz yuvarlandık ve yatakta olmadığımız için Ivan yere düşmek yerine zıpladı ve sırtarak iki adım geri çekildi.

"Boo! Senin sıran!" Mat beni dürterek şikayet etti.

"Bir yatakta iki kişi ve küçük olan dedi ki!" Akortsuz şarkı söyledim ama en azından çılgılık atmıyordum.

"Yuvarlan!" Mat, ses seviyesiyle bir death metal korosuna rakip olacak şekilde bağırdı.

Ayağa kalktım, Mat'in oyunu bitirmesine izin vermek için geri çekildim. Yemekten önce ona bir tur Rollover sözü vermiştim.

"Biri yatakta ve MUHTEŞEM olan dedi ki, Devril! YUVARLAN!"

Yuvarlandı ve sırtarak ayağa kalktı. "Ben kazandım."

Ivan ona, "Bu oyunun bir kazananı yok, aptal," dedi.

"Hey, şimdi!" Ben azarladım. "Biz kırıcı kelimeler kullanmayız. Bunu bir daha duyarsam, odana gidiyorsun."

"Tamam, boo. Yemekte ne var? Yardım edebilir miyim?"

Dünyanın en tatlı çocuğu olduğunu düşünerek ona gülümsedim.

"Evet, boo, yemekte ne var?" Tristan'ın derin sesi, kim bilir ne kadar zamandır durduğu ön kapıdan seslendi.

Gülümsedim. Her zamanki gibi onu deli gibi özlemiştim ama olduğum yerde kaldım. Çocukların önünde PDA yapmamaya özen gösterdik ve ona üç metre yaklaşırsam üzerine atlayacağımdan emindim, bu yüzden orada öylece durdum ve onu içime çektim.

Gergin görünüyordu ama gözleri bana yumuşak bakıyordu ve gülümsüyordu, kavga etmek istemediğim için bundan bahsetmedim. "Yine de mutfak işlerinde sana yardım etme hakkım var. Sekiz yaşındaki çocuktan daha üstün olduğuma eminim."

"Hey!" diye itiraz etti Ivan.

"Ona yardım etmeme izin verirsen, yemekten sonra sana meşhur kurabiyelerimden yaparım. Anlaştık mı?"

"Tamam!" dedi ve odadan hızla çıktı. Anlaşmanın yapılmasıyla birlikte, bir sonraki eğlencesine başlamıştı bile.

"Seni özledik Twistan," dedi Mat, yeni kaybettiği ön dişlerini gösteren kocaman bir gülümsemeyle.

"Ben de seni özledim, ufaklık. Ve şarkı söyleme sesine bayıldım. Geleceğinde bir metal grubu görüyorum."

Mat'in burnu kııştı. "O da ne?"

Başımı salladım. "Bunu umursayacak kadar büyüdüğünde açıklarız. Bu arada annene yemeğin otuz dakika içinde hazır olacağını söyler misin?"

"Tamam." Ayaklarını sürüyerek uzaklaştı ve odadan çıkarken Tristan'ın bacağına kafa atmak için kısa bir süre durdu. Tristan da karşılığında onun saçını karıştırdı. Çok sevimliydi.

Çocuklar gözden kaybolmuştu ve o bana doğru düzgün bir merhaba diyemeden biz mutfaktaydık.

"Seni özledim, boo," diye mırıldandı uzun bir öpücükten sonra geri çekilirken. "Ve seni o çocuklarla görmek..." Sertçe yutkundu. "Seni bir anne olarak görmek için sabırsızlanıyorum. Sen bunun için yaratılmışsın."

Ondan uzaklaştım ve yemekle meşgul oldum, hüzünlü gözyaşlarımı kırıştırdım. Bana arkamdan sarıldı, eliyle karnıma bastırıp ovaladı. "Bu çok genel oldu. Demek istediğim, çocuklarımmın annesi olman için sabırsızlanıyorum. Sanırım beş tane istiyorum."

Bu beni gülümsetti. Derin bir nefes alarak elini kendi elimle kapattım. "Kim bilir? Çoktan hamile kalmış olabilirim."

"Bu bir şey olmaz mıydı?" diye boynuma sokuldu.

"Öyle değil mi?" Her kelimeyi dişlerimin arasından düzgünce geçirdim.

Daha fazlasını söylemek istedim ama cesaretimi kaybettim ve o an geçti.

Çocuklar ve köpeklerle birlikte akşam yemeğinden sonra yürüyüşe çıkmıştık. Çocuklar çimlerde oynayan bazı arkadaşlarını gördüler ve onlara katılmak için koştular.

Tristan ve ben durduk, çocuklar arkadaşlarını selamlarken köpeklerin tasmalarının ucunda dolaşmalarına izin verdik.

Tasmaların yükü Tristan'daydı, bu yüzden bir elim boştu ve onunla telefonumu tutuyordum. Kelime bulamıyordum. Bunun için kendimi resimlerle ifade etmek daha kolay görünüyordu.

Bu haberi ona vermenin doğası gereği sinir bozucu bir yanı vardı. Bunun hakkında durmadan konuşmuştuk. Ve kimse elimizden gelenin en iyisini yapmadığımızı söyleyemezdi.

Yine de telefonumdaki fotoğrafı ona gösterirken ellerim titriyordu. Üç hamilelik testinin sonucunu gösteriyordu. Birinde mavi bir çarpı vardı, birinde sadece *Hamile yazıyordu* ve üçüncüsünde iki koyu pembe paralel çizgi vardı, bir çizgi diğerinden biraz daha soluktu.

Üç farklı markasından üç olumlu sonuç

Çok titiz davrandım.

İlk başta pek tepki vermedi, sanki beyni bunu anlamlandıramıyormuş gibi. Yavaşça kaşları çatıldı, ağzında bir soru belirdi. Telefonumu elimden aldı, yüzüne yaklaştırdı, ancak gözleri keskin görüyordu.

"Bu da ne...?" diye sordu, sesi kısıktı. "Ne oluyor...?"

Her şey düşünüldüğünde, başarılı olmamız ikimiz için de bir şok olmamalıydı, ama benim için kesinlikle bir şok olmuştu. Onun için de öyle, yüzündeki gevşek çeneli şaşkınlıktan anlaşılıyordu.

Geç de olsa sağ elindeki tek tasmayı düşürdüğünü fark ettim. En sorunlu olanı.

Nefes nefese kaldım ve işaret ettim. Coffeecup hızla havalanmıştı ve neredeyse gözden kaybolmak üzereydi.

"Kahve fincanı!" Ben haykırdım. "Tavuklar!"

"Kahretsin!" Tristan bağırdı, tasmaların geri kalanını bana uzattı, telefonumu arka cebine soktu ve tüyleri diken diken olmuş köpeğin peşinden koşmaya başladı.

"Kötü kelime, kötü kelime!" Bahçedeki çocuklardan birkaçı işaret etti.

Elim boş olsaydı alnıma bir şaplak atardım.

Normalde yapacağım gibi peşinden gitmedim. Yakın zamanda bir daha hendeklerde koşup köpek kovalamayacaktım. Bunun yerine, tasmaların geri kalanını tuttum ve kalbim boğazımda bekledim.

Çocuklar bana yaklaştı, endişeli görünüyorlardı.

Mat gömleğimi çekiştirdi. Arkadaşlarıyla konuşuyorlardı ve ilk kaçışı görmemişlerdi. "Ne oldu, boo?"

"Kahve fincanı düştü."

"Olamaz!" Mat ağladı.

"Tam bir kan banyosu olacak!" Ivan bu fikirden biraz fazla neşeli bir sesle ekledi.

"Ivan," diye azarladım.

"Akşam yemeği için tavuğa benziyor!" diye yüksek sesle, zevkle duyurdu ve komşu çocukları kahkahalara boğdu.

Gözlerimi devirmiştim. Çocuklar.

"Belki çok fazla öldürmez," diye güvence verdi Mat yüzümü inceleyerek.

"Merak etme, boo. Sanırım biz evden çıkmadan hemen önce yedi."

Bunun üzerine bir kahkahayı bastıramadım ve başının üstünü öptüm.

Tristan hızla geri döndü, Coffeecup dapeşindeydi.

koşuyordu Coffeecup'ı inceledim ama ağzının etrafında kan görmedim, bu iyi bir şeydi.

Tristan önümde dururken, "Onu tam zamanında yakaladım," diye nefes nefese kaldı. Coffeecup'ın tasmaını Mat'e uzattı ve diğer tasmalarını Ivan'a verdi, sırtışı o kadar büyüktü ki gözleri kamaşıyordu.

Köpekler uzaklaştırıldıktan sonra bana yaklaştı ve sonunda bakışlarımla karşılaştı.

Elleri kalçalarıma gitti ve beni yukarı kaldırıp döndürdü.

O zaman gözlerinde gördüğüm şey... merak, neşe ve gizlenmemiş bir özlem. Tüm umduğum buydu.

O da bunu istemişti, benim gibi gerçekten istemişti.

"Buna tam olarak inanamıyorum," dedi usulca beni aşağı

indirirken. Gülümsemem titrekti. "İnanılmaz, değil mi?"

Gülümsemesi umduğum kadar yumuşak ve şefkatliydi. "Bu harika. Şimdiye kadar aldığım en iyi haber. Benim için ne büyük bir mutluluksun Danika. Bir mucize."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

TRISTAN

Motoru durdurdum ve korkuyla annemin evine baktım.

Danika omuzlarıma güven verici bir şaplak attı. Bu onun fikriydi. Benim eğilimim sonsuza kadar uzak durmaktı ama onun haklı olduğunu biliyordum. Bu işin çözülmesi gerekiyordu. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, annemden uzaklaşmam beni zorluyordu.

"İçeri geliyor musun?" Ona sordum.

"Biraz burada bekleyeceğim. Bence en iyisi bu. Sence de öyle değil mi?"

Öyle mi yaptım? Emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirisiyle uğraşmak istemiyordum.

Bir içkiye ihtiyacım vardı ama Danika'yla birlikteyken, sabahın onunda içkiyi patlatmamaya çalıştım.

"Bana şans dile," dedim içimi çekerek ve arabadan indim. Kapıyı kapatmadan hemen önce "İyi şanslar," diye cesaretlendirici bir şekilde seslendi.

Kapıyı çaldım, sonra zili çaldım, tam bir dakika bekledim, sonra tekrar denedim. Sonunda ne bulacağımdan korkarak anahtarımı kullandım.

Ev tepeden tırnağa darmadağın olmuştu. Resimler duvarlardan sökülmuş, girişteki masada duran renkli bir vazo yerde paramparça olmuştu. Annem alem yapıyordu. Hiç şaşırmadım bile.

Mutfak pislik içindeydi, çürümüş yiyeceklerle dolu tabaklar lavaboyu dolduruyordu. Cenazeden beri temizlenmediğini anladım. Yoluma devam ederken öğürmemek için ağzımı ve burnumu kapatmak zorunda kaldım.

Gördüğüm evin geri kalanı da pek iyi değildi, gerçi odaların hiçbiri mutfak kadar olgun değildi, hepsi cehennemi yaşamıştı. Bunu daha önce de yaptığını görmüştüm, özellikle kötü ayrılıklardan sonra, ama hiç bu kadar aşırı olmamıştı.

Onu oturma odasında buldum, kanepeye yayılmıştı, üzerinde eşofman ve bornoz vardı, açık elinin ulaşabileceği bir yerde açık bir şişe tekila vardı.

Bilinci yerindeydi ve beni bir bakışta tanıyabilecek kadar akli başındaydı. "Sen," diye başladı alaycı bir tavırla, "buralarda yüzünü göstermeye cesaretin yok."

Karşısındaki koltuğa oturmak için bir yığın giysiyi çıkarmak zorunda kaldım. Kötü niyetli bakışlarını zor da olsa dik bir şekilde karşıladım. "Seni kontrol etmeye geldim. Danika yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündü. Görüyorum ki haklıymış."

"Onu bu işe karıştırma! Bu seninle benim aramda!" diye mırıldandı.

İçimi çektim. Ona zaman tanımanın bir neden bulmasını sağlayacağını ummuştum ama öyle olmadığı açıktı. Bunun için beni suçlamaya kararlıydı. "Seninle benim aramda ne var? Anlat bakalım. Duyalım bakalım."

"Bebeğimi öldürdünüz! Sen, arkadaşların ve o aptal grup. Her zaman dışarıda parti yapıyorsunuz, her zaman içiyorsunuz, fahişelik yapıyorsunuz ve küçük oğlumu yoldan çıkarıyorsunuz."

Başımı salladım ve odaya göz gezdirdim. En küçük çocuğunun aşırı dozda uyuşturucu ve alkol almasından dolayı birilerini suçlamak istiyorsa, kendinden başkasına bakmasına gerek yoktu. Yine de bunu ona söylememek için kendimi zor tuttum. Buraya ona yardım etmeye gelmişim, onu daha da kötüleştirmeye değil ama saldırı altındayken saldırıya geçmemek içgüdülerime ters düşüyordu.

"Jared'i seviyordum anne. Bunun beni de öldürmediğini mi sanıyorsun? Ona olanları geri almak için her şeyi yaparım. Bunu göremiyor musun? Olay olduğunda onun yanında bile değildim."

Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. "Küçük oğlum öldüğünde yapayalnızdın. Tek başına ölmesine nasıl izin verebildiniz?"

"Eğer yapabilseydim orada olurdum. Onu durdururdum."

"Onu o uyuşturuculara sen alıştırdın! Bu senin hatandı!" En yakınındaki, daha doğrusu neredeyse en yakınındaki nesneyi kaptı. Değerli tekila şişesine zarar vermek yerine, odadaki birkaç sağlam eşyadan biri olan lambaya yönelmesi gözümden kaçmadı.

Kolayca savuşturdum ve onu görmezden gelmeye çalıştım. Belli belirsiz küfürlerini görmezden geldim.

Onun özel hakaretlerini görmezden geldim.

Jared'i uyuşturucuyla tanıştırmanın ben olduğumu ve *bunu* görmezden gelemeyeceğimi anlatmaya başladı.

Odanın diğer ucunda,adresinde, mutfığa bağlanan büfenin üzerinde açkıraktığı devasa nargileyi işaret ettim "Benimle dalga mı geçiyorsun?Gerçekten kiminle konuştuğunu hatırlamayacak kadar sarhoş musun? Bana esrarlarını vermeye başladığında kaç yaşındaydım? Jared kaç yaşındaydı?" "Siktir git! Onu on üç yaşındayken sarhoş eden sensin!"

Öfkeden titrediğimi hissettim ve gitmem gerektiğini biliyordum,ama ne yazık ki kaldım "İlk keziği içmiş gibi mi davranacağızYaptığımız şey bu mu? *Sen*, küçük çocuklarını partilerde sarhoş etmenin komik olduğunu düşünen anne, *sen*, bunun için beni mi suçlayacaksın?" Odanın diğer ucuna geçip y e r d e n cam bir vazo alıp kafama fırlatırken bile ağlıyordu.

Eğildim.

Yumruklarıyla göğsüme vurarak beni takip etti.

Eğilmediğimi. Beni dövmesine izin verdim. Onunla uzun süre kavga edecek enerjim yoktu, çünkü üzücü gerçek şuydu ki, kavgalarımızın hiçbirisi Jared'i geri getirmeyecekti. Ondandır nefret etmek onu geri getirseydi, bunu kolayca ve sonsuza kadar yapabilirdim, ama getirmediği için, öfkemi yüksek sesle dışı vurmamdan daha uzun süre tutamazdım.

"Seni piç," diye bağırdı yumruklarının arasında, tekrar tekrar. Tekrar tekrar küfretti.

Her zaman dengesiz bir sarhoştı, ama o kadar sert vurmazdı, bu yüzden bundan pek şikayet etmedim.

Danika'nın içeri girdiği sahne buydu; annem göğsüme vuruyor ve bana küfürler yağıdırıyordu.

Hiç duraksamadan bize doğru yaklaştı ve annemi üzerimden çekti. Annemi alçak ve kaba bir sesle, "Sakın buna cüret etme," diye uyardım. Danika'ya elini sürerse ne yapacağımdan emin değildim ama hiçbirimizin bunu öğrenmesine gerek olmadığını biliyordum.

Neyse ki onun için, hepimiz için, sessizce onunla birlikte gitti, döndü ve diğer kadının boynuna hıçkırarak ağladı.

Danika onu nazıkçe çekiştirerek kanepeye oturttu ve sırtını hafifçe sıvazladı. Bana sempatik bir bakış fırlattı ama ağzının sert duruşundan onun da öfkesini dizginlemeye çalıştığını görebiliyordum. Annem hakkında neler hissettiğini, Jared'in suçunu bana yüklemesinin onu ne kadar kızdırdığını biliyordum.

Annem nihayet sustuğunda Danika'nın sesi nazik ama azarlayıcıydı ve konuşup sesini duyurabiliyordu. "*Buna bir son vermelisin*, Leticia. O *senin oğlun*, şu anda bu dünyada senin çocuğun olan tek kişi ve ona böyle davranmayı bırakmalısın. Suçlanacak kişi o *değil*."

Yumruklarımı sıkarak arkamı dönmek zorunda kaldım. Kimse beni birkaç kelimeyle bu kadar duygulandıramazdı. Danika'dan başka kimse.

"*Beni suçluyor Danika*," diye hıçkırdı Leticia. "Neden ona beni suçlamayı bırakmasını söylemiyorsun?"

Danika ona, "Seni suçlamıyor," dedi, sesinde bir dünya sabır vardı. Bunu söyleyebildiği için mutluydum. O anda bu kelimeleri çıkarabileceğinden emin değildim. "O acı çekiyor, sen de acı çekiyorsun ama sen onun *annesisin* ve buna bir son vermelisin. Buraya barışmak için geldi. Onu geri çevirecek ve paylaştığınız tüm bu yaraları daha da mı açacaksın? Hayır, hayır, yapmayacaksın. Birbirinize *ihtiyacınız var*. Bu şekilde devam edemezsiniz. Kendini öldürüyorsun, Leticia."

Tam annem Danika'dan hafifçe geri çekilirken dönüp baktım. Leticia iri yarı bir kadın değildi, aslında birkaç santim daha kısaydı ama benim minik Danika'mı cüceleştirmişti. Kızımın o küçük kollarının bu kadar rahat olması inanılmazdı.

Leticia onun yanağını okşadı ve ona çok sevecen bir bakış attı. "Ah, benim güzel kızım. Küçük oğlumun cenazesinde söylediğin sözleri hatırlıyorum. *Mükemmel* şeyler söylemiştin. Beni çok rahatlatmıştın. Sen onun hakkında böyle konuştuğunda Jared'im yanımda duruyormuş gibi hissettim. Şimdi benim tesellim nerede, Danika? Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Zavallı, sevgili Jared'ime olanlarla yaşayamam. Lütfen, lütfen, beni tekrar rahatlatacak birkaç kelime bul."

Danika onu tekrar kendine çekti, gözleri benim üzerimdeydi. Soluk gri derinliklerinde anlayamadığım bir özür vardı. Ta ki o konuşana kadar. "Kısa bir süre önce Tristan'la kaçtık," diye itiraf etti anneme ve beni şoke etti. Şimdiye kadar kimseye söylememiştik.

Leticia hıçkırarak ona sarıldı, kızına isim verdi, ona güzel kızımız dedi, sonunda bana birkaç nazik söz gönderdi, hiç değilse iyi bir zevkim olduğunu kabul etti. Bunu kabul ediyorum. Danika'nın beni sevmesinden daha fazla gurur duyduğum bir şey yoktu.

Ve Danika'nın işi bitmemişti. "Ve Leticia, bunu sana söylüyorum çünkü iyileşmek için çalışmana ihtiyacım var, tamam mı? Benim için güçlü olmanı istiyorum. Ayılmana ihtiyacım var çünkü senin için çok önemli bir işim var."

Leticia doğruldu, gözlerini sildi, ciddi ve nihayet biraz ayık görünüyordu. "Bir iş mi?"

"Evet. Çok önemli bir iş. Ben... hamileyim ve bu bebeğın bir büyükanneye ihtiyacı olacak, Leticia."

Bu haber umduğumuz her şeyi yaptı, Leticia'yı coşturdu ve ağlattı, şimdi mutluluk gözyaşları döküyor. Danika'nın düz karnını okşadı ve fişkırdı.

Birkaç ay daha kimseye söylemeyi planlamamıştık ama bunu neden yaptığını hemen anladım. Anneme uğruna yaşayacağı bir şey vermişti ve annem bu şeye can simidi gibi sarılmıştı.

"Bebek erkek olursa adını Jared mi koyacaksınız?" Leticia, Danika'nın gergin karnını ovmaya devam ederek sordu.

Danika tereddüt etmedi. "Tabii ki yapacağız."

"Ya Leticia, eğer kız olursa?" diye devam etti annem, her zamanki gibi cesurca.

"Başka? Evet, bir kız için Leticia, bir erkek için de Jared. Ama Leticia, çok ciddiym, kendini toparlamana ihtiyacım var. Bu bizim ilk bebeğimiz ve bizim yanımızda olmana, sorularımızı yanıtlamana, bilgisiz kaldığımızda ne yapacağımızı göstermene ihtiyacımız olacak. Bunu bizim için yapacak mısın? Torunun için yeniden sağlığına kavuşacak mısın?"

Daha çok mutluluk gözyaşları ve özürler vardı, bazıları bana doğru gönderildi, şok oldum. Elbette, evet, daha iyi olacağına, çünkü hazırlanması gereken bir torunu olduğuna dair coşkulu güvenceler.

"Hadi dışarı çıkıp kutlayalım!" dedi annem daha sonra. O sırada konuşan, eve ilk girdiğimde tanık olduğumdan farklı bir kadındı. Danika onu dönüştürmeyi başarmıştı. Artık resmileşmişti; tüm Vega'ları kendisine aşık etmişti.

Danika aynı anda hem sıcak hem de alaycı bir ses çıkarmayı başararak, "Evet, yapalım ama tekilayı bırak lütfen," diye kabul etti.

"Evet, evet, artık bana tekila yok. O şey zehirdir."

Leticia içinde bulunduğu durumu hatırlamış gibiydi, saçlarını okşarken yüz ifadesi dehşete kapılmıştı. "Bana yirmi dakika ver! Dışarı çıktığımızda seni utandırmak istemem!" Aceleyle çıktı.

Danika ayağa kalktı ve hemen evi toparlamaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Tekila şişesine doğru ilerleyerek ona sordum. Uzun bir yudum aldım.

"Ondan kurtulun. Gördüğünüz alkolü boşaltın."

Ne demek istediğini anladım. Mutfağa doğru ilerledim. Nefesimi tutmak zorunda kaldım, lavabonun yanındaki koku çok kötüydü. Kalan içeriği boşalttım ve

şişeyi çöpe at.

Oturma odasına geri döndüğümde bana "Tüm içkilerini bul, hepsinden kurtul" dedi.

"Tamam, iyi ama ne yapıyorsun? Onun için evini temizlemek zorunda değilsin."

"Buraya geri döndüğünde ve yapayalnız kaldığında, tüm o pisliğin içinde otururken ne yapacağını düşünüyorsun? Sence temizler mi yoksa yine alem mi yapar? Güven bana, daha temiz bir ev yardımcı olacaktır."

Haklı olduğunu biliyordum ve ona yardım etmeye, içkileri temizlemeye ve atmaya başladım. Danika'nın ısrarı üzerine nargilesini bile attım, boşa giden otlar karşısında yüzümü hafifçe buruşturdum. Acımasızdı.

Leticia aşağıya indiğinde ana kadın büyük bir kısmını temizlemiştik ve temizlenmiş evi kadar iyi görünüyordu.

Yapmamamız gerektiğine dair sesler çıkardı ama memnun olduğu belliydi. Bu ziyarete ihtiyacı vardı, bu dünyada birilerinin onun yaşamasını ya da ölmesini önemseydiğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Danika çok otoriter olabilirdi ama genellikle haklıydı.

Annemin ev yapımı yemekleriyle boy ölçüşemeyeceğini iddia ettiği, caddenin hemen aşağısındaki bir Meksika restoranına yemeğe gittik. Hiçbirimiz mutfağında çürük yemekten başka bir şey olmadığından bahsetmedik.

Garson bize ne içmek istediğimizi sorduğunda, Danika yüksek sesle araya girerek hepimiz için sipariş verdi. "Bu gece sadece su."

Bu konuda homurdanmak istedim ama haklı olduğunu biliyordum. Annemin bir süre alkolden uzak durması gerekiyordu. Aylardır ayık olduğundan şüpheliydim ve hiçbir zaman iyi bir sarhoş olmamıştı.

Uzun, neşeli bir yemeği paylaştık, bebek için planlar yaptık, annem heyecanla sık sık kolumu sıktı. Danika sayesinde bu yara iyileşmişti.

Annemi temiz bir ev ve umut dolu bir kalple bıraktık.

Hepsi Danika sayesinde.

Aradığım kişi oydu. Eğer bir şüphem varsa bile, artık yoktu. Son nefesimi verene kadar düşüneceğim, özleyeceğim kişi oydu. Yarın onu kaybetsem, aşık bir aptal gibi hasretini çekerdim. Bu öyle bir aşktı ki, hayatınızda sadece bir kez karşınıza çıkabilirdi.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

DANIKA

Numarasını aldıktan sonra kız kardeşimi birkaç kez aramıştım. Ona ulaşma şansım olmayınca Jerry numarayı kullanarak onu benim için bulmayı teklif etti, ben de izin verdim. Böyle becerikli biriydi.

Onu Los Angeles'ta yaşarken bulmuştu. Garsonluk yapıyordu ve hevesli bir oyuncuydu ve sırf benimle buluşmak için Vegas'a kadar gelmeye hazırdı.

Mest olmuştum.

Jerry buluşmayı ayarlamıştı ama bir tarih belirlemesi çok uzun zaman almıştı. Onu Los Angeles'ta görmeye gitmeye çok istekliydim ama Jerry'nin süzgecinden geçerek beni görmeyi tercih etmekte ısrar etti. Gelmesi aylar sürse bile, alabileceğimi almaya çok istekliydim.

Maryland Parkway'de, UNLV kampüsünün hemen karşısındaki bar ve ızgarada buluşmamız gerekiyordu. Onu gördüğümde, uzun soluklu Siyaset Bilimi profesörüm yüzünden on dakika geriden gelerek toplantıya yetişmeye çalışıyordum.

İzlerimde durdum.

Onu görmeyeli yıllar olmuştu ama hemen tanıdım. Çok değişmişti ama hâlâ hatırladığım o güzel kızdı.

Annem onun bana benzemediğini söylerdi ama bu yanlıştı. Açık kahverengi saçları vardı, ki bu farklıydı, uzun ve dalgalı bir şekilde sırtından aşağı dökülüyordu. Sarı röfle yaptırmıştı, bu da onu güzelleştiriyordu. O daha çok

Benden, hatta annemden bile kısaydı ve ince yapılıydı, neredeyse cılızdı. Karşılaştırıldığında ben şehvetli görünüyordum.

Ama yüzü, soluk gri gözlerine kadar her zaman benimkine çok benziyordu. Gözlerinde belki biraz daha az egzotik bir eğim vardı ama o kadar da değil. Açık kahverengi saçlarıyla bile, yakından bakıldığında Kafkasyalı olduğu zorlukla anlaşıyordu. Nedense bu durum anneme hep onun sade biri olduğunu düşündürmüştü. Ama yanılıyordu. Dahlia göz kamaştırıcıydı.

Pileli gri bir etek, beyaz ipek bir üst ve uçuk pembe bir hırka ile çok şık giyinmişti. Siyah Mary Janes ayakkabılar ve beyaz diz üstü çoraplar görünümü tamamlıyordu. Sevimli bir kız öğrenci gibi görünüyordu. Los Angeles'ta yaşayan bir aktris/garson olarak benimsemesini beklediğim görünüm bu değildi ama ona çok yakışmıştı.

Beni gördüğünde gülümsemedi ama el salladı, büyük beyaz güneş gözlükleri anlamlı gözlerini benden saklıyordu.

Ben de el sallayarak ona doğru ilerledim. Birbirimize ulaştığımızda kaldırımın ortasında durduk, sadece bakıyorduk. Ona sarılabılırdim ama bunu isteyeceğinden emin değildim, bu yüzden onu incelemeye devam ettim, kız kardeşimin bu yeni, yetişkin versiyonunu inceledim.

O da aynısını yapıyor gibiydi. Bev'den ödünç aldığım küçük, modaya uygun bir kılıf elbise giymiştim. Açık maviydi ve neredeyse birebir uyan düz bale terliklerim vardı. Küçük kız kardeşimin üzerinde iyi bir izlenim bırakmak ve ikimiz için de pek çok karanlık dehşet barındıran o karanlık karavanda beni son gördüğü halimin tam tersi olmak için muhafazakâr ama kadınsı olmaya çalışıyordum.

"Hey Dahlia," diye konuştum sonunda, sesimi zar zor da olsa bulmuştum. Onunla göz göze geldiğimde boğazım düğümlendi. "Harika görünüyorsun. Los Angeles seninle aynı fikirde gibi görünüyor."

Kısa bir süre başını salladı, hâlâ gülümsemedi. "Buradan daha iyi. Burada kaldığına inanmıyorum. Bu kasabadan nefret ediyorum."

Onu suçlayamazdım. Günah Şehri'nde çok kötü bir çocukluk geçirmiştik. Yine de bir şekilde bununla barışmıştım. "Burada okula gidiyorum. İyi bir burs alıyorum ve harika bir aile için çalışıyorum. Gitmek için herhangi bir istek duymadım. İhtiyacım olan her şey burada."

Kısa bir süre daha başını salladı. "Gidip bir yere oturabilir miyiz?"

"Evet, tabii ki! Geç kaldığım için çok özür dilerim. Profesörüm konuşmayı bırakmadı."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Liseyi bile bitirmedim."

Bu beni mutsuzca ayaklarıma bakmaya itti. "Bunun için özür dilerim," dedim ona sessizce.

"Neden üzgünsün? Bu senin hatan değildi. Hiçbir zaman şansımız yaver gitmedi. Birimizin üniversiteye gidebilmesi bile şaşırtıcı."

Sözlerinde bana umut veren bir şey vardı, her şey için beni suçlamadığına dair tutunabileceğim bir ipucu.

Bir yer bulduk, iki su söyledik ve sonra yine uzun uzun bakıştık. Tam olarak öyle olmasa da garip bir sessizliğe benzer bir şeydi.

Ellerini inceledim. Çok küçük ve narindiler. Dahlia gibi küçücük, narin bir şey nasıl olmuştu da bu kadar küçük yaştan itibaren tek başına büyük ve kötü dünyaya karşı koyabilmişti? Belli ki hayatta kalmıştı ama neler yaşamıştı?

Düşündükçe ürperiyordum.

"Nasılsın bakalım?" Ona sessizce ve ciddiyetle sordum.

Bu onun yüzünde küçük bir gülümseme yarattı. "Ben iyiyim. Masa bekliyorum. Hâlâ büyük çıkışımı yakalamaya çalışıyorum. Şikayet edemem."

Bir başka uzun, çalışkan sessizliği paylaştık.

Dahlia sonunda dudaklarını büzerek, "Erkek arkadaşınla tanıştım," diye söze başladı. Onu okumakta zorlandım ama yüz ifadesinin hoşnutsuz olduğunu düşündüm.

Kaşlarım merak dolu bir soruyla havaya kalktı. Bu konuda hiçbir şey duymamıştım.

"Erkek arkadaşınla tanıştın mı? Tristan'la mı?"

Sinirli bir şekilde güldü. "Evet, Tristan. Tabii birden fazla yoksa?"

Gülümsedim ve başımı salladım. "Hiç şansın yok. Sadece bir tane. Onunla nasıl tanıştın?"

"Patronun, Jerry. Bir süre önce beni albüm kayıtlarını izlemeye davet etti ve ben de teklifini kabul ettim. İnanılmazlar."

Heyecanla başımı salladım. "Evet öyle! Vay canına, kıskandım. Hala gelip kayıtlarını dinleme şansım olmadı."

Bana küçük, utangaç birgülümsemesiattı "Aslında onları birkaç kez gidip gördüm. Uzak duramadım."

Ağzım alaycı bir ifadeyleçarpıldı On dokuz yaşında bir kız için beş seksi erkeğin çekiciliğini görebiliyordum. Kahretsin, her yaştan kadının bağışıklık kazanacağından şüpheliydim.

Onlar.

"Yani... sen ve Tristan. İkiniz gerçekten ciddi misiniz?" Ses tonunda gerçekten hoşuma gitmeyen bir şey vardı, sanki sadece boş yere merak etmiyordu.

"Evet," dedim basitçe. Daha fazla paylaşma ihtiyacı hissetmedim. Hâlâ onu hissediyordum.

"O... gerçekten harika bir adam. Ona neden aşık olduğunu anlayabiliyorum."

"Teşekkürler," dedim yavaşça, konuşmanın aldığı yönden hoşlanmamıştım. Ne olduğunu anlamaya çalıştım ama kesin bir işaret yoktu. Onu okumak benim için zordu, bu üzücüydü çünkü biz kardeşlik ve çocukken birbirimizden ayrılmazdık.

"Peki oyunculuk yapmaya karar vermene ne sebep oldu?" Merak ettiğim halde konuyu değiştirerek ona sordum. Bu onun için tahmin edebileceğim en son seçenek olurdu. Her zaman içine kapanık biri olmuştu.

Omuz silkti, sandalyesinde kıpırdanmaya başladı. Soru onu rahatsız etmişti, bu çok açıktı. "Bazı şeylerin birleşimi. Küçük bir rolde oynadım ve sevdiğimi fark ettim. Ayrıca... aileden gelen bir şey."

Vazgeçmeden önce bunu bir süre düşünmek zorunda kaldım. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece biz ve annemiz vardı, başka aile yoktu ve hiçbirimiz oyuncu değildik. "Ne demek istiyorsun?"

Boğazını temizledi, sonra ellerine baktı. Konuştuğunda sesi ancak yakalayabileceğim kadar yüksekti. "Babamız bir aktör."

Sessizlik bu sefer garip değildi ama uzundu. Sersemlemiş bir halde orada oturdum ve az önce ne dediğini anlamaya çalıştım.

"Babamızı tanıyor musun?" Sonunda ona sordum. Hayatım boyunca beni rahatsız eden bir gizemdi bu. Ancak son birkaç yıldır onun kim olduğunu asla bilemeyeceğim fikriyle barışmıştım. Annem bu konuda inatla ağzını sıkı tutuyordu.

Kızarak başını eğdi. "Evet, biliyorum."

Yutkundum. Ne hissettiğimi bilmiyordum, ne olduğunu anlayamıyordum ama boğazımda bir düğüm ve göğsümde bir yanma olarak kendini gösteriyordu. Neden bu adamla, hayatımızda hiç olmamış, bizi en başından terk etmiş bu insanla ilgili herhangi bir şey içimde garip bir duygu uyandırıyordu? En küçük bir haberi, onunla ilgili bazı cevaplara sahip olabileceğime dair en küçük bir ipucunu ortaya çıkaran duygu kapıyı çaldı

nefesim kesildi. Kız kardeşimin bir şekilde onu tanıdığını ve benim tanımadığımı düşünerek yaralandığım için kendime kızıyordum ama işte oradaydı.

Son olarak, "Onu nereden tanıyorsun? Bu ne zaman başladı?"

Hiç başını kaldırıp bakmadı. "O hasta ihtiyarla birlikte karavandanannemi buldum Her zaman olduğu gibi kötü durumdaydı ama ona tekrar yanına taşınıp taşınamayacağımı sordum. Başka nereye gideceğimi bilmiyordum. Hayır dedi ama sonunda bana babamızın kim olduğunu söyledi ve numarasını verdi. Ben de Los Angeles'a gittim ve onunla tanıştım."

Dudağı hoşnutsuz bir ifadeyle kıvrıldı ama gözleri aşağıya baktı. "Hiç de umduğum gibi biri değildi. Bizi başından beri biliyordu. Anneme para veriyordu ama bizimle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Benimle buluştu ve bana *yıllarca* yetecek kadar para verdi ama beni bir daha görmek istemediğini açıkça belirtti."

Bunalmıştım.

Ona öylece baktım, sorulara nereden başlamam gerektiğini bulmaya çalışıyordum.

Tekrar konuşmaya başladı, "Bir ailesi var, dört meşru çocuğu var. En büyüğü senden dört yaş büyük, en küçüğü de benden üç yaş küçük. Çok meşgul bir adam ama hâlâ evli. Kim bilir kaç tane daha çocuğu vardır. Onun tek kirli sırrının biz olduğumuzu sanmıyorum."

"Çok ünlü ve zengin, mega zengin gibi." Başını kaldırdı, yüz ifademi gördü ve devam etti, "Reşit olmadığım ve hiçbir kaynağım olmadığı zamanlarda bir süre yol paramı ödedi. Sanırım bir bakıma minnettarım, ama bu kızgınlığımı yumuşatmak için çok az şey yapıyor. Kendi ayaklarımın üzerinde durabildiğim anda onun parasını almayı bıraktım. Benimle telefon görüşmesi bile yapmıyor. Benimle asistanı konuşuyor. Aramızda gerçek bir bağ yok ve bu yüzden onun parasını almaya devam etmek doğru gelmedi. Şimdi tek istediğim ondan daha ünlü olmak, ailesinden daha ünlü olmak, böylece ona neyi çöpe attığını gösterebilirim." Sesi sonuna kadar tutkuluydu ve onun için üzüldüm.

Bir ebeveyn tarafından fena halde ihmal edilmek ve diğeri tarafından tamamen reddedilmek, yutulması acı bir haptı.

Biraz zamanımı aldı ama sonunda sormam gereken soruyu sordum. "Kim o?"

"Bronson Giles."

Adını duymuştum. Dramatik bir aktördü ve eleştirmenlerce beğenilmişti. İri kemikli ve yakışıklıydı, sarı saçları ve çarpıcı soluk gri gözleri vardı. Birkaç yıl önce Oscar kazandığını, onu birkaç filmde izlediğimi ve iyi olduğunu düşündüğümü hatırladım.

"Bu onun gerçek adı mı?" Ona sordum.

Başını iki yana salladı. "Bu onun sahne adı ama doğum belgelerimizde adı yok ve annem bana gerçek adını ona hiç söylemediğini söyledi."

Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilmiyordum. Biyolojik babamın ünlü olmasından gurur duymalı mıydım? Gurur duymuyordum. Adamla hiçbir akrabalığım yoktu ama sonunda bir yüzüm ve temel bir geçmişim vardı. Şimdi bu adamı hiç duymamış gibi davranmak istiyordum. Yapabileceğim başka bir şey yoktu.

"İstersen sana numarasını verebilirim, ama onunla buluşma konusunu kapatabileceğinden şüpheliyim. Ne yazık ki, yakında ondan daha fazla para istemek zorunda kalacağım, ki bunu dört gözle beklemiyorum. Sadece... Başka ne yapacağımı bilmiyorum."

"Neden?" Ses tonundan rahatsız olarak sordum. Sesi çok kederli geliyordu.

Yüzü buruştu ve ellerinin arasına gömdü. Omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsıldı.

Yanına gitmek, masanın etrafında dolaşmak ve onu kucaklamak istedim ama bunu yapmam gerektiğini bilmiyordum. Hala ona dokunmamı isteyeceğini düşünmüyordum.

Hızla durdu, doğruldu. Yüzü ıslaktı ama ifadesi yine sakindi. Konuşmadan önce çok derin bir nefes aldı. "Hamileyim ve ne yapacağımı bilmiyorum." Yüzünü tekrar ellerinin arasına gömdü.

Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemeden donup kaldım. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bebek sahibi olmak için çok genç görünüyordu ama bildiğim kadarıyla evli de olabilirdi.

Sonunda kendini toparladığında dikkatlice sordum: "Babası kim?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Durakladı, yıkılmış görünüyordu. "Bilmiyorum."

Bunların birbirinden tamamen farklı iki şey olduğunu belirtmedim.

"Yardım edebileceğim herhangi bir şey varsa lütfen bana söyleyin. Tekrar hayatınızın bir parçası olmak isterim. Ve bebeğinizin de. Kalbim sana her zaman açık." Beklenmedik gözyaşlarımı kırıştırmak zorunda kaldım, "hep öyle oldu. Gittiğinden beri seni her gün özledim. Bana ne zaman ihtiyacın olursa olsun senin için buradayım."

Yüzü tekrar buruştu ve gözlerini kaçırdı.

Masanın öbür ucuna uzandı, elini benimkinin üzerine koyarken gözlerime bakmadı. "Özür dilerim. Başımıza gelenler korkunçtu ve senin için daha da kötüleştirdiğimi biliyorum. Keşke geri alabilseydim. Sana nasıl davrandığımdan utanıyorum. Gördüklerim karşısında şok oldum ve öylece tepki verdim. O lanet karavanda olan her şey yüzünden o kadar kırılmış, o kadar parçalanmışım ki kaçtım ve kaçmaya devam ettim. Yaşananlar için tek mazeretim bu ama her şey için özür dilerim."

Sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi titriyordum ve bedenim yeni özgürlüğünü hissetmek için bir şekilde hareket etmek zorundaydı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bazı şeylere o kadar temelden, o kadar çaresizce ihtiyaç duyarsınız ki, karşılanana kadar bu ihtiyacı kabul edemezsiniz. Ben şimdi kabul ettim.

Kız kardeşime ihtiyacım vardı. Ve onun benden nefret etmediğini bilmeye ihtiyacım vardı.

"O adam bir canavardı ve seni onun merhametiyle baş başa bıraktığım için özür dilerim. Beni affeder misin?"

Başımı salladım, hâlâ gözyaşlarımı kırpıstırıyordum. "Affedilecek bir şey yok. Kaçtığın için çok mutluyum. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Ve sen gittikten sonra orada fazla kalmadım."

"Güzel. Seni terk ettiğim ve oradan hiç çıkamadığınla ilgili o kadar çok kabus gördüm ki. Ama kâbuslara rağmen geri dönemeyecek kadar korkuyordum. Ayrıldığımdan beri ilk kez Vegas'a gidiyorum."

"Yaşlı adam öldü. Kalp krizinden." Ona söylemenin önemli olduğunu düşündüm. Bu haber beni çok rahatlatmıştı.

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Bu çok iyi. Bana söylediğin için teşekkür ederim. Onun hakkında bir daha asla konuşmayalım."

"Ne istersen. Neye ihtiyacın varsa. Seni tekrar bulduğum için mutluyum."

Bana gülümsedi ama hüzünlüydü. "Evet. Yüzünü tekrar görmek çok güzel. Keşke daha önce olsaydı. Bugün ne yapmayı planlıyorsun? Eğer müsaitsen alışverişe gitmeliyiz."

Özgürdüm. Öğleden sonrayı sadece bu amaç için ayırmıştım ve işlerin en iyi şekilde sonuçlanacağını umuyordum. Yine de beklentilerimi aşmışlardı. Ondan kabul görmeyi ya da affedilmeyi hiç hayal etmemiştim.

Fashion Show Alışveriş Merkezi'nde saatlerce alışveriş yaptık. İkimiz de bir şey satın almadık. Daha çok vitrinlere baktık ve hayatlarımız hakkında sohbet ettik. Bu gençken yaptığımız bir şeydi. Sırf eve gitmemek için her boş saniyemizde alışveriş merkezinde takılırdık.

Ayrı geçirdiğimiz yıllar hakkında konuştuk, ikimizin de neler yaptığına dair olabildiğince çok şey öğrendik. Ona kendi hamileliğimden bahsetmedim ama yakında söylemeye niyetim vardı.

Sonunda gitmek zorunda kaldığımda akşam yemeği vakti yaklaşıyordu. "Tristan şimdiye kadar şehirde olmalıydı. Hafta sonu için evde ve evinde bana akşam yemeği hazırlıyor olması gerekiyordu."

Yüzü aydınlandı ve ben de tabii ki onu bize katılmaya davet ettim.

Otoparktan arabalarımıza doğru yürürken ona "Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama harika olacağını garanti edebilirim" dedim.

"Oh, evet, biliyorum," diye beni temin etti. "Daha önce de onun yemeklerini yedim."

Bu beni... hoşnutsuz hissettirdi. Son zamanlarda neyi kaçırmıştım? Nasıl oluyor da Tristan kız kardeşime yemek yapıyordu ve benim bundan bir şekilde haberim olmuyordu?

Yanlış hissettirdi.

"Nasıl yani? Tristan'ın yemeklerini ne zaman yedin?"

"Bir gece akşam yemeği için grubun evini ziyaret ettim ve yemek yapıyordu. Lazanya yapmıştı ve çok lezzetliydi."

Bu daha iyiydi, ama sadece biraz. Tristan'ın onunla tanıştığına ve bu konuda bana tek kelime etmediğine hâlâ inanamıyordum. Daha sonra bu konuda onu sorguya çekmememin imkânı yoktu. Hayatta olmaz.

Onu kaybetme ihtimalime karşı adresi verdim ama yine de beni daireye kadar takip etmesini istedim. Yolda Tristan'a kısa bir mesaj gönderdim.

Akşam yemeği için fazladan bir misafirimiz var.

Cevap gelip gelmediğini kontrol etmedim ve her zaman yaptığım gibi arabayı sürmeye başlamadan önce telefonumu bir kenara koydum.

Strip'ten Tristan'ın Henderson'daki dairesine gitmemiz trafikle birlikte kırk beş dakika sürdü ve ben tüm bu süre boyunca Dahlia'yı düşündüm.

Ona bir şeyler oluyordu, kazara hamileliğinin bile ötesinde, rahatsız edici bir şeyler. Saatlerce birbirlerine açıldıktan sonra bile, bunun nasıl olduğu hakkında en ufak bir ipucu bile vermemişti.

Park ettiğimde Dahlia tam arkamdaydı. Tüm yol boyunca özenle beni takip etti.

Beni merdivenlerden yukarı ve Tristan'ın ön kapısına kadar yakından takip etti. Kapıyı açtığımda, beklenmedik bir şekilde, önce o içeri girdi.

Ben daha kapıyı arkamdan kapatamadan, o mutfığa girmiş, kollarını şaşkın Tristan'a dolamış, ona kocaman, coşkulu bir sarılma vermişti.

Kendi kolları yavaşça ve temkinli bir şekilde ona dolandı, kendini çözmeye çalışmadan önce ona hayalet gibi sarıldı.

"Tristan! Seni tekrar görmek çok güzel!" diye haykırdı.

Biraz midem bulanarak öylece bakakaldım.

Ellerini kadının omuzlarına koyarak onu nazıkçe kendisinden uzaklaştırdı. "Ben de seni gördüğüme sevindim. İzninizle."

Bana doğru yürüdü, beni kollarıyla sardı, çok yakınımına çekti ve beni uzun ve derin bir şekilde öptü. Küçük kız kardeşimin görmesi gereken bir şey değildi ama bu onu yapmaktan alıkoymadı ve beni de tepki vermekten alıkoymadı. Adama hiçbir zaman hayır diyememiştım.

Geri çekildiğinde beynim neredeyse lapa olmuştu ama bu yine de sorularıma devam etmemi sağlayacak kadar dikkatimi dağıtmadı.

"Kız kardeşimle tanıştığını bana neden söylemedin?" Yüzünü dikkatle izleyerek ona sordum.

Kaşları çatıldı ve cevap vermeden önce Dahlia'ya okunamayan bir bakış fırlattı. "Onunla yeni tanıştım, o yüzden o kadar da önemli bir şey değildi. Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Bu cevap istediğim şey değildi, ama kız kardeşimin önünde bu garip yüzleşmeyi yaşamak istemediğim için dilimi tuttum.

Dahlia ve ben kanepede oturmuş, Tristan yemek pişirirken sohbet ediyorduk. Arada bir mutfaktan çıkar, yanıma oturur ve alnımdan, elimden, yanağımdan öperdi. Hepama benim hassas durumum onun doğal eğilimlerini steroid seviyesine çıkarmış gibiydi. Bu kadar gösterişli olması *hoşuma* gidiyordu ama bunu dördüncü kez yaptığında Dahlia'nın yüzünü ekşittiğini ve birkaç kez de yüzünü buruşturduğunu fark ettim.

Sonunda sormak zorunda kaldım. "İyi misin? Bir sorun mu var?"

Başını salladı ama ellerine bakmaya devam etti. "Hayır, hayır, ben iyiyim. Siz ikiniz gerçekten çok sevecensiniz, ha? Bu kadar ciddi olduğunuzu fark etmemiştim."

"Sana ciddi olduğunu söylemiştim," dedim dikkatlice. Ona ne kadar ciddi olduğunu söylesem mi diye düşündüm ama sonra Jerry bağlantısını düşündüm. Sır tutma konusunda ne kadar iyi olduğunu bilmiyordum ve bekleyip hazır olduğumuzda herkese söylemeyi tercih ederdim. Bev bunu doğrudan benden duymazsa çok incinirdi.

"Evet, aşık oldun. Onu gördüğün anda ona aşık mı oldun?"

Bunu düşündüm. "Hemen hemen. O ve ben... aramızda her zaman bir kimya vardı. Başta buna karşı koymaya çalıştık ama işte buradayız."

Başını salladı. "Evet. Tristan artık herhangi bir kadın çılgın bir kimya olurdu." Bunu takdir etmedim. Ve o daha bitirmemişti.

"Ona sıırıslıklam aşık olacağını düşünmüştüm. Kim aşık olmaz ki? Ama onun da senin için deli olduğunu fark etmemiştim."

"Yapmadınız mı? Nedüşündünüz Söyleyinbana, size nasıl bir izlenim verdi?"

"Şey, o sadece... Bilmiyorum, çok fazla şehir dışında. Senden uzakta, Los Angeles'ta yaşıyor gibi. Ciddi olsaydı *burada* daha fazla kalmaya çalışırdı diye düşündüm."

"Sence ikimiz de kayıt programında söz sahibi miyiz? Yok ama bu geçici bir sorun. Sanırım gruptan ayrılabilir ama duyduğuma göre birkaç hafta içinde bitecekmiş."

Omuz silkti. "Sen öyle diyorsan öyledir. Bana öyle geliyor ki bu yaşam tarzını öylece açıp kapatamazsınız. Bilmiyorum, sanırım bir kız arkadaşı olduğunu duyduğumda ve orada nasıl bir hayat sürdüğünü gördüğümde, bunun sıradan bir şey olduğunu düşündüm. O evde olup bitenler her türlü ciddi ilişkiyi test eder. Buna nasıl *dayanabiliyorsunuz* bilmiyorum."

"Ne tür şeyler? Anlat." Yanaklarımın kızardığını, sinirlerimin yükseldiğini hissettim.

Tristan'ın bana söyleyeceklerini duymadığından emin olmak istercesine mutfığa baktı. "İçki, uyuşturucu, sürekli partiler... kadınlar," dedi sessizce, dikkatle.

Boğazımda safranın yükseldiğini hissettim ama soğukkanlılığımı korudum. "Bana Tristan'ın beni aldattığını mı söylüyorsun?" Uyuşturucular beni de endişelendiriyordu, hatta aşırıya kaçtığında içki içmesi de, ama bu sonuncusu başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar dikkatimi çekti.

Başını hızla salladı, gözleri irileşmiş, dudakları büzülmüştü. "Hayır, hayır, demek istediğim bu değil. O öyle biri değil. Ama yalnız, bunu söyleyebilirim. Ne kadar zamandır

Orada günaha boyun eğmeden önce yalnız mı kalacak? Her erkeğin ihtiyaçları vardır."

Çenem sıkıştı. Kız kardeşimi seviyordum ama Tristan'ı bir şekilde benden daha iyi tanıdığını, onun ihtiyaçları konusunda benim sahip olmadığım bir sezgiye sahip olduğunu varsaymasından nefret ediyordum.

"Endişen için teşekkürler," dedim ona, ses tonumu nazik tutmaya çalışarak, "ama Tristan'ın *ihtiyaçlarını karşılamak* benim işim ve fark edersen, şikayet etmiyor. Bu kayıt biter bitmez şehre geri dönecek ve her şey normale dönecek. Uzun mesafeli ilişkimizin bitmesine sadece birkaç hafta kaldı."

Aklım, bunu aylardır söylediğimiz gerçeğinden kaçtı.

İkna olmuş görünmüyordu ve ben de neden ikna olması gerektiğini merak ediyordum. Bunların herhangi biri onu nasıl etkilemişti ve neden bunu kendi işi haline getirme ihtiyacı hissediyordu? Her geçen saniye daha da tedirgin oluyordum.

"Peki ya grup yeni albümü tanıtmak için turneye çıktığında ne olacak? O zaman işler nasıl yürüyecek? Onlarla gider miydin?"

Gözlerimi kırpıttım. Tristan'dan turla ilgili bir şey duymamıştım, ama bahsedildiğini duymuştum. "Onlarla gitmek mi?" Boş boş tekrarlardım. "Hayır, ben onlarla gitmezdim. Burada çok fazla işim var. Onlarla turneye çıkmak için okulu, işi, her şeyi bırakamam. Bu fikir çok saçma."

"Ben olsam yapardım," dedi tutkuyla. Ellerim kenetlendi.

"Tristan gibi bir adamı elimde tutmak için ne gerekiyorsa yaparım, bu *tüm* hayatımı geride bırakmak anlamına gelse bile. Sence buna değmez mi?"

Ses tonumu kibar tutmak için bu kez çok daha fazla çaba sarf ettim. "Onun değerini herkesten daha iyi biliyorum. O benim için dünyalara bedel, ama benden böyle bir şey yapmamı istemez. Ayrıca, grubun turneye çıkması konusunda bana tek kelime etmedi."

Tristan'a sert bir bakış fırlattı. Mutfakta bizim konuşmamızdan habersiz yemek pişirirken sırtı bize dönüktü.

"Bunu ona sormalısın. Sana neden söylemediğini bilmiyorum ama grup kayıtları biter bitmez üç aylık bir turne planlıyor."

"Üç ay mı?" Tristan'ın başını döndürecek kadar yüksek bir sesle patladım. Bana sorgulayan bir bakış attı ama ben sadece başımı salladım. Bu konuyu ona açacaktım.

Sonra. Bu konuşmayı yalnızken yapabilseydik ideal olurdu.

Dahlia'ya oldukça sert bir gülümseme verdim. "O ve ben bunu daha sonra tartışabiliriz. Sen ve ben konuşacak başka bir şey bulalım, olur mu?"

Tristan bize en sevdiğim yemek olduğunu bildiği
enchiladalardan yaptı. Masayı hazırladım, üçümüze de uzun
bardaklarda buzlu su getirdim.

Jack şişesini masaya getirdi ve kendine bol miktarda doldurdu. Hamileliğinden beri genel olarak çok daha iyiydi ama içki içmesi yeni bir seviyeye ulaşmıştı.

Şişeye baktım. İçki içmesi giderek daha sıkıntılı bir hal alıyordu. Bir zamanlar beni en çok rahatsız eden şeyin ara sıra kullandığı uyuşturucu olduğunu düşünüyordum ama içki içmesi bana daha büyük bir soruna dönüşüyor gibi geliyordu.

"Sadece gerginliği azaltmak için," diye açıkladı büyüleyici bir gülümsemeye, bana en tehlikeli gamzelerini göstererek.

Eskiden benim yanımdayken kendini rahatlatmaya ihtiyaç duymadığını düşündüm. Eskiden, özellikle de evde geçirilen bir akşam için, sadece benim eşlik etmem bunu yapmaya yeterdi.

Yemek yedik ve yemekler harikaydı. Tristan'ın yemeklerinin nasıl olup da benim sürekli mide bulantımı tetiklemediğini merak ediyordum.

Sormak zorunda kalmadan önce tatlıya kadar dayandım, ama bu bir mücadeleydi. "Üç aylık bir turne hakkında duyduklarım nedir?"

Tristan dondu kaldı, bir kaşık dolusu çikolatalı kek ağzının yarısına kadar gelmişti. Kaşığı bıraktı, önce mahcup, sonra da sert bir ifadeyle Dahlia'ya azarlayıcı bir bakış fırlattı.

İşte bu hoşuma gitmedi. Eğer bir çeşit sessiz dile sahip olacak kadar birlikte zaman geçirmişlerse, bu benim huzurum için iyi değildi. *Burada ne haltlar dönüyordu?*

"Albüm yapımcısı bir şeyler yapmaya çalışıyor ama ben henüz imza atmadım. Henüz hiçbir şeye söz vermedim. Ne yapacağımdan emin değilim. Ben de sana bu konuda ne düşündüğünü soracaktım."

"Biliyor musun, her zaman ne yapacağını bilmediğini söylemen komik, ama her zaman senden ne isterlerse onu yapıyorsun. Bence kararını çoktan verdin, sadece bana söylemek istemiyorsun, çünkü bunun *berbat bir* fikir olduğunu biliyorsun ve ben de bunu onaylamayacağım."

Elini masanın üzerinde kenetlediğim elime koydu. "Tatlım, artık kararımı verdim. Bu fikirden hoşlanmadığını görebiliyorum, bu yüzden yapmayacağım."

Bu kadar basit. Dediğim gibi, bunu asla kabul etmedim. Bu sadece albüm yapımcısının yapmak istediği bir şeydi. Hayır demekle ilgili bir sorunum yok."

Sesi o kadar ikna ediciydi ki ikna olmama izin verdim.

Dahlia gece geç saatlerde eve dönmek yerine kanepede yatmayı tercih etti ve Tristan'la odasının bitişiğindeki banyoda yalnız kalıp dişlerimizi fırçalayana kadar konuyu tekrar açmadım. "Birbirinizle tanıştığınızı bana neden söylemedin? Bunu neden benden sakladın?"

Tükürdü, diş fırçasını yere bıraktı, gözleri aynada benimkilerle buluştu. "Seni endişelendirmek istemedim."

"Bu ne anlama geliyor?"

Çenesini kaşırken kaşları çatıldı. "Sinirlenme-" "Böyle bir başlangıç asla iyi bir yol değildir."

"Evet, biliyorum. Bu hiç iyi değil. Dahlia üç ay kadar önce eve gelmeye başladı. Etrafta çok takılıyordu. Onu uyarmaya çalıştım ve tüm erkeklerin onun yasak olduğunu bildiğinden emin oldum, ama bilmiyorum. Erkeklerle bu kadar çok takılması, o ortama girmesi seni endişelendirir diye düşündüm. Çok iyi bir kız ama beni dinlemiyor.

"Seninle tekrar buluştuğunda onunla konuşabileceğini umuyordum ama buluşmayı sürekli erteledi. Bir süre önce Los Angeles'taki eve gelmeyi bıraktı, bu yüzden sorunun çözüldüğünü düşündüm, ama grupla zaman geçirip hala seni aramamasının duygularını inciteceğinden endişelendim. Her şeye rağmen ikinizin iyi anlaşılıyor gibi görünmesi beni rahatlattı."

"Siz ikiniz de iyi anlaşmışsınız gibi görünüyor," diye mırıldandım.

Yüzünü buruşturdu. "Evet, sanırım. Eve geldiğinde, Dean'in hazırladığı karmaşadan kaçınmak için genellikle odamda kilitli olurdum, ama onu birkaç kez gördüm. Sadece diğer çocuklardan birini ziyarete geldiğini düşündüm ama hangisi olduğunu söyleyemezdim."

"Ve bana hala evi ziyaret eden hayranların olduğunu söyledi." Buna pek şaşırmadım ama yine de memnun olmadım.

"Yapmayacağımı biliyorsun-"

"Evet, biliyorum ama mesele bu değil. Mesele şu ki, bana orada bazı ev kuralları koyacağına dair söz vermiştin."

"Yaptım ama bu onları uygulayabildiğim anlamına gelmiyor. Dean bunu her yaptığında, ertesi gün stüdyoda çalışmayı reddediyorum, ama şunu söylemeliyim ki

tam da onun istediği şey gibi görünüyor. Kaçınılmaz olarak orada mahsur kalmamız hoşuna giderdi. İlk üç seferinde rastgele kızları getirdi, ben de ayrıldım, otele gittim ama bu da bir şeyi değiştirmede. Onları kendim kovmaya çalıştım ama onlar kızdı. Dean'in kışına tekneyi bastım ama ne yaptığım umurunda bile değil. Ayrılabilirim ama şu noktada, bu anlaşmadan cayarsam stüdyoya ödeyebileceğimden daha fazlasını borçlu olacağım. Üzgünüm ama nasıl temizleyeceğimi bilmediğim bir karmaşaya dönüştü. Şu anda sadece işimi bitirmek ve oradan defolup gitmek istiyorum."

"Nasıl oldu da bana bunlardan daha önce bahsetmedin? Aylardır devam ediyor muydu?"

Omuz silkti, mutsuz görünüyordu. "Senin yeterince derdin var. Kendi sorunlarımla bile başa çıkamıyorsam, özellikle de senin durumunu düşünürsek, nasıl bir adam olabilirim ki?"

"Sadece geri dönme," dedim aniden, kararlı bir şekilde. "Bu senin için kötü. Bu şey sana zarar veriyor. Stüdyoya geri ödeme yapmanın bir yolunu buluruz ve eğer dava açmaya kalkarlarsa, Bev ve Jerry onlarla savaşmana yardım eder."

Arkama geçti, iki eliyle karnımı çok ama çok nazıkçe kavradı. "Bunu yapabilirim. Bitirip gideceğim. Bu küçük melek doğduğunda bütün paraya ihtiyacımız olacak."

Gülümsedim, kalbim gözlerimdeydi. Elimde değildi, ne zaman bebekten bahsetse ayaklarının dibinde eriyip bir su birikintisine dönüşüyordum.

"Senden çok hoşlanıyor," dedim bir süre sonra, sesim çok kısıktı. Duvarların arasından duyulmak istemiyordum.

Yüzünü buruşturdu, bu da bana bunu zaten bildiğini gösteriyordu. "İnan bana, bundan senden daha çok nefret ediyorum. Ama ne yapmam gerekiyor? Ona iyi davranmak zorundayım. O senin kardeşin. Ona *iki kez* geri çekilmesini söyledim zaten. Evin etrafında takılmayı bıraktı, sanırım durumu anladı."

Bu beni tatmin etti, en azından onun tarafında, ama ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

onu. Umarım olayı anlar ve yoluna devam eder.

Boynumu öptü, bir eli göğsümü avuçlamak için yukarı çıktı.

"Tristan," dedim ona, sert görünmeye çalışarak ama çok yetersiz kalarak. "Yapamayız. Kız kardeşim aynı çatı altındayken olmaz."

"Oh, kesinlikle hayır. Eğer böyle olacaksa onu hemen kovarım."

Gözlerimi devirdim.

"Bu tür utangaçlıkların üstesinden gelmen gerekecek. Yakında bir bebekle birlikte bir evde yaşayacağız. Bebeğimiz aynı çatı altında diye cinsel

ilişkiden kaçınacak mıyız?"

Bunu düşündüm. Bunun lojistiğini henüz düşünmemiştim.

"Cevabım *hayır*, Danika. Çekinmek yok. İstersen sessiz kalmayı deneyebilirsin ama bu gece ya da başka bir gece ellerimi senden uzak tutmayacağım. Beve ve çocuklarla aynı çatı altında geçirdiğin onca zamanı düşününce ne kadar aptalca davrandığını bir düşünsene."

Haklıydı, ama ben de haklıydım. "Ama bu farklı. Daire çok daha küçük ve ses buraya taşınıyor."

"Umurumda değil."

Bu da iyi bir noktaydı. Bir savaşı ne zaman kaybettiğimi anlayabiliyordum ve bu savaşı zarifçe ve ne yazık ki yüksek sesle kabul ettim.

Beni soydu, yatağına yatırdı ve çığlık atmamak için elimi ısırana kadar diliyle üzerimde çalıştı. Acımasızdı ve sonunda içimden küçük bir çığlık koptuğunda vücudumda yukarı doğru hareket etti ve beni sertçe içine aldı. İşimiz bittiğinde ne yaptığımızı anlamak mümkün değildi.

Komşuların duymadığından şüpheliydim.

"Sen bir pislisin. Sanki onun duymasını istedin."

"Şöyle söyleyeyim. Bilip bilmemesi umurumda değil ve artık bir dahaki sefere bu kadar utanmayacaksın."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

DANIKA

Sonunda beni yıkan şey yorgunluk oldu.

Günden güne, saatten saate, dakikadan dakikaya yapacak çok işim vardı. İş ve okul arasında hayatım bir maratondur ve bunu nasıl yavaşlatacağımı bilmiyordum.

Mola, şekerleme ya da doğru düzgün yemek için bile ara verilmiyordu.

Yorgunluğum çok fazlaydı ama hamilelikten önce de o kadar yorulmak bilmeyen biriydim ki buna tahammülüm yoktu.

O yorgunluğa gereken saygıyı göstermedim.

Bugün bile bunun için kendimi suçluyorum. Geçmişe bakış çok acımasız. Çözülmemi başlatan tek bir yanlış adım, tek bir dikkatsiz kaymaydı.

Neredeyse beş aylık olmuştum, sıkı bir şeyler giydiğimde karnımda sert bir şişlik belirliyordu, ki bunu yapmayı bırakmıştım. Bol tişörtler ve kazaklar giyyordum, hamileliğimi Bev'den saklamaya devam ediyordum, bunun uzun süre saklayabileceğim bir şey olmadığını bilsem bile. Bu konuda korkak davrandığımı biliyordum ama bunun onu hayal kırıklığına uğratacağı düşüncesinden de nefret ediyordum.

Yani kimse bilmiyordu. Tristan, ben ve Leticia'dan başka kimse. Tristan da pek ortalıkta değildi.

Cuma günü saat sabahın dördüydü ve Tristan'ın öğleden sonra evine dönmesini bekliyordum. Beklemek cömert bir kelimeydi. *Umuyordum*, çünkü bana orada olacağını söylemişti. Ama gittikçe daha fazla

Söyledikleri ve yaptıkları farklı şeylerdi ve o gece geç saatlere kadar onu görmeme olasılığımın yarı yarıya olduğunu biliyordum.

Hamileliğin ilk çarpıcı haberinden sonra bir süre yerinde saymıştı. Ama sonra grup istediğimiz her şeyi içeren albümü bitirdi ve o da kalmak için eve geldi.

Ama benim programım daha iyi değildi, daha az yoğun değildi, hatta daha da yoğundu ve birlikte geçirdiğimiz zaman hala olması gerektiği gibi değildi. Bu yüzden Tristan'ın çok fazla boş zamanı vardı ve bu onun için kötüydü. Bu işin yürümeyeceğini günler içinde anlamıştım ve haftalar içinde doğru dengeyi bulma umuduyla ona turneye devam etmesini söyledim.

Onun aleyhine olacak şekilde, uzun mesafe programına geri döndük ve o da yollara düştü. Los Angeles'ta kayıt yapmak onun için kötü olmuştu. Yol daha kötüydü. Sadece üç haftaları kalmıştı ve ben günleri sayıyordum.

Gece bire kadar çalışmıştım ve ilk dersimden önce birkaç saatliğine üniversite kütüphanesinde bir çalışma grubuyla buluşmayı planlamıştım.

Zor bir hafta olmuştu.

Beş dakikalık bir duş aldım, aceleyle girdim ve ne yazık ki çıktım, küvetin kapağına basmaya çalıştım ve hedefini ıskalayan yalpalayan bir adımla dışarı çıktım, küvete geri kaydım.

Önce bir ayağım, sonra diğeri altımdan kaydı ve öne doğru sarsıldım. Kendimi yakalamak için ellerimi dışarı attım ama ellerim yere değmeden önce kapak beni karnımdan sertçe yakaladı.

Nefesim kesildi, duş kabininin izlerini oluşturan sert metal çıkıntılar keskin bir şekilde içimi kesti.

Küvete geri döndüm, karnımı ovuşturdum, beceriksizce dikkatsizliğim yüzünden gözlerim yaşardı.

Tamamen sarsılmıştım.

Kurulanmam ve giyinmem o kadar uzun sürdü ki, oturup üzerimdeki her kıyafeti kaydırarak giydim ve çalışma grubuma neredeyse bir saat geç kaldım.

Ancak bundan sonra iyi görünüyordum ve günüme devam ettim, endişe verici bir gelişme olmadan geçen zaman bana düşüşün kalıcı bir zarar vermediğine dair güven veriyordu.

Saat beş civarıydı ki kramp girmeye başladı. Şiddetli kramplar değildi ama yine de doktorun ofisini aradım. Nöbetçi hemşire ile kısa bir konuşma yaptım. Sesi sıkılmış ve sabırsız geliyordu ve ben de sorunumu durgun bir ses tonuyla anlattım. Bu konuda yüksek sesle konuşmaktan bile nefret ediyordum, sanki

Bebeğimle ilgili olası bir sorunu kabul etmek, bu sorunun daha fazla önem kazanmasına izin vermek anlamına geliyordu. Bu korkumun elle tutulur hale gelmesini istemiyordum.

Sıkılmış kadın sesi braxton hicks kasılmaları hakkında bir açıklama yapmadan önce kulağında bir sakız şakırtısı duydum ve acele etmeden önce bakmam gereken şeyler ve doğumhaneye götürüldüm.

Telefon kulağında kapanmadan hemen önce uyuşuk bir veda ettim. Görünüşe göre nöbetçi hemşire zamanımı kullanmıştı.

Sonra Tristan'ı aradım, biriyle konuşmak istiyordum ve *bu* konuda konuşabileceğim tek kişi kesinlikle oydu. Cevap vermedi.

Beşte ya da altıda cevap yok. Ya da yedide.

Saat sekizde beneklenmeye başladım. Onun sıkıcı ses tonuyla tekrar uğraşmaktansa doğumhaneye gitmeyi tercih edeceğimi düşünerek hemşireyi geri çağırmadım ve semptomlarımdan hiçbirisi bunun için yeterince şiddetli değildi.

Dairesine gittim, şiddetli olmasa da kramplar kötüleşiyordu. Orada değildi. Dean bile yoktu.

Saat onda, şiddetli bir ağrıya iki büküm oldum ve lekelenmeler durmamıştı.

Kimi arayacağımı bilmiyordum. Kimseye ne kadar sorumsuz olduğumu, söylediği zaman gelmeyen, artık telefonlarıma bile çıkmayan bir adamdan hamile kaldığımı söylemek istemiyordum.

Bu kadar kanamamaması gerektiğini biliyordum, ama yine de hamile kadınların kanaması hakkında her zaman bir şeyler duymuyor muydunuz?

Ne yapacağımı bilemedim. Ambulans çağırmalı mıydım? Hastane o kadar uzakta değildi ve bunun yanı sıra, son beş saat boyunca Tristan'ı defalarca arayıp mesaj attıktan sonra telefonum kapandı. Dean ve Tristan ev telefonu alma zahmetine hiç girmemişlerdi. Bugünlerde herkesin cep telefonu varken kimin vardı ki? Ama ikisi de şu anda burada değildi ve şarj cihazım da yanımda değildi.

Panik yapmadım. Panik yapamayacak kadar yorgun ve uyuşuk hissediyordum. Panik enerji alır. Kan o kadar da fazla değildi, dedim kendi kendime.

Uzandım ve bir havlu bulup üzerime bastırdım, çok ama çok hareketsiz kalırsam akışı durdurmayı umuyordum. *Birdenbire kötüleşmeye mi başlamıştı? Artık buna lekelenme denebilir miydi?* Sürekli, endişe verici bir akış haline gelmişti.

Gözlerimi kapatarak hafifçe yuvarlaklaşmış karnımı ovuşturdum.

Bu bebeği istiyorum, diye düşündüm. Duaya en çok yaklaştığım andı.

Lütfen, bu bebeğin bende kalmasına izin ver.

Hiçbir şeyi daha fazla istememiştim, Tristan'ın aşkını bile.

TRISTAN

Kenny beni apartmanın önündeki kaldırıma bıraktı. Son derece berbat durumdaydım. Daha sonra bunun için cehenneme gideceğimi biliyordum ama o anda hiç acı hissetmiyordum ve biraz kederlenmek, kutsanmış uyuşukluk için ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyordu.

Danika'dan gelen bazı mesajları kaçırdığımı biliyordum ama bana yine kızgındı, son konuşmamız güvenilmez olduğum için bana söylenmesiyle başlayıp bitmişti ve bu şu anda uğraşmak istediğimden daha fazlaydı.

Evimin anahtarlarını cebimden çıkarmam ve kilidi açmam çok uzun sürdü. Yatak odama doğru yürümekten çok tökezledim. Karanlık odada gözlerim yatakta, kot pantolonumun düğmelerini çözmeye başlamıştım ki yalnız olmadığımı fark ettim.

"Danika," diye seslendim usulca, eğer uyuyorsa onu uyandırmak istemiyordum. Elimden gelse beni bir daha böyle görmesini istemezdim.

Hâlâ giyinik bir şekilde yanına uzandım ve onunkini bulmak için belli belirsiz bir el uzattım.

Parmaklarımızı birleştirdiğimde parmakları gevşek, avuçları soğuktu. Daha da yaklaştım. Bok suratlı bile olsam ilk içgüdüm onu ısıtmaktı.

Yorganın altına girdim ve onu kendime çektim. O kadar derin bir uykudaydı ki gözlerini bile kıpırdatmadı.

Onu uyandırmamaya çalıştığımı tamamen unutarak, elimi gömleğinden yukarı kaydardım, sonra vücudunun üzerinde gezdirdim, serin, yuvarlak bir göğsünden başlayarak, karnının üzerinden geçtim, bacaklarının arasına girmeye çalıştığım da toplanmış kumaş şeklinde bir dirençle karşılaştım.

Sabırsızlıkla kumaşın derinliklerine indim.

Aradığım parmaklarım ıslak ve soğuk bir şeye dokunduğunda gerildim. Kalbim çarpmaya başladı.

O ölüm gibi hareketsiz odadaki en yüksek ses buydu.

Tökezleyerek geri döndüm, anında ayıldım, ama duvar boyunca ılık düğmesini ararken daha az beceriksiz oldum, tam bir panik başladı.

Kaba davranışlarımla örtüyü üzerinden kaldırmıştım ve bu yüzden ilk gördüğüm şey kan oldu.

Çok fazla kan var.

Ona doğru geri döndüğümde nefesim ciğerlerimde tekledi, parmaklarımı boynuna koyarken titriyordum. Zayıf nabzını fark ettiğimde gözlerim rahatlayarak kapandı.

Vücudunun alt kısmına tekrar bakarken sertçe yutkundum. Çok fazla kan vardı.

Bacaklarının arasına sıkıştırdığı kalın havlu sırlı sıklamdı. Altındaki yatak da sırlı sıklamdı.

Çok fazla kan. Çok fazla kan.

Cebimi karıştırıp telefonumu çıkardım. 911'i aradığımı, hatta konuştuğumu bile hatırlamıyordum ve telefon kapandıktan sonra bile ne kadar süre kulağımda tuttuğumu bilmiyordum.

Onu hareket ettirmekten korkuyordum ve bu yüzden üzerine kapanıp onu ısıtmaya çalıştım, bol tişörtünü aşağı çekerek vücudunun alt kısmını elimden geldiğince kapattım.

Saçlarını okşadım ve kulağına güven verici sözler mırıldandım. Bunlar sadece benim yararımaydı, çünkü kıpırdamadı, saygılı, yatıştırıcı ellerimin altında seğirmede bile.

Hiç bu kadar korkmamıştım, dehşetten uzuvlarım uyuşmuştu. Dişlerimin takırdadığını duyabiliyordum, odayı dolduran bir tık tık tık sesi çıkarıyordu.

Klik-klik-klik.

Battaniyeyi boynuna kadar çektim. Nabzını tekrar kontrol ettim. Tık tık tık.

Zaman yavaşladı, sanki saatlerdir bekliyormuşum gibi geldi ama hâlâ uyanmamıştı.

Sonunda, Vegas'ta oldukça yaygın bir ses olan ve hayatımda daha önce hiç duymadığım kadar rahatladığım ambulansın yaklaşma sesi beni harekete geçirdi.

Ön kapının kilitli olmadığından emin oldum, tekrar düşündüm ve kapıyı açık bıraktım.

Sağlık görevlileri geldiğinde başında bekliyordum. Gürültülü ama etkiliydiler.

Gözlerim Danika'ya yapışmış, ondan bir yaşam belirtisi görebilmek için çırpınıyordu.

Onu yataktan sedyeye taşırken kıpırdandı, elleri gergin karnının üzerinde gezindi.

İçim sıkıştı. Kapıdan girerken içinde bulunduğum durumdan ya da sadece şoktan kaynaklanıyor olabilirdi ama bebeğin tehlikede olduğu ancak o zaman aklıma geldi. Danika'nın içinde bulunduğu tehlikeye o kadar odaklanmışım ki bunu daha önce düşünememiştim bile.

Hayır. Zihnim her iki olasılıktan da uzak durdu. Her şeyin üstüne bir de bunu kaldıramazdım.

Son zamanlarda çok fazla şeyi oluruna bırakan biriydim, ama bu, bu çok fazlaydı. Düşüncesine bile katlanamıyordum.

Küçük ailemizi istiyordum, ona *ihtiyacım vardı*.

Danika ambulansa ayıldı. Ağladı, çığlık attı ve o küçük hayat ondan kan kaybederken lanet okudu ama sonunda o da benim kadar çaresizdi.

Saatler sonra, tamamen yenilmiş bir halde, çok ihtiyaç duyduğu ağrı kesicilerin yardımıyla nihayet dinlendi.

Hayatımın en uzun gecesini bebeğimizi kaybettiğimiz St. Rose Dominican hastanesinde geçirdim.

Hayatın bana Jared'in ölümü gibi beni yıkacak başka bir şey vereceğini düşünmemiştim ama bu verdi.

Jared'in kaybı kalbimde onun ölümünden beri yavaş ve istikrarlı bir şekilde sızan küçük bir delik bırakmıştı ama bu, bu bir *kanamaydı*.

Zihnim, hastalıklı bir kararlılıkla, farklı yapabileceğim şeylere odaklandı.

O hastane odasında oturup, uyuyan Danika'ya olabildiğince yaklaştım ve kaçırdığım her aramayı, görmezden geldiğim her mesajı gözden geçirdim. Saatlerce bana ulaşmaya çalışmış ama ben orada olmamıştım ve bakın neler olmuştu. Hiçbir kadın böyle bir şeyi tek başına yaşamamalıydı. Telefonu kapalıydı, daha önce sağlık görevlilerine mırıldandığını duymuştum. Orada mahsur kalmıştı, görünürde yardım yoktu.

Bunu beynimde hangi yöne çevirirsem çevireyim, suçlu bendim.

O uzun gece boyunca onun yüzüstü yatan bedeninin başında nöbet tuttum ve kendimden *nefret ettim*. Bu nefret bir zehirdi ve kan dolaşıma girdikten sonra orada kaldı.

Onu benim bulduğum şekilde bulmanın dehşeti, yaşayıp yaşamayacağını bilmemek, dehşetin kaybımız karşısında acıya dönüşmesi ve nihayet bu acının sessiz bir kararlılığa dönüşmesi.

Ne yapıyordum ben? Ne düşünüyordum? Bu kadını, parlak bir geleceği olan bu güzel yaratığı, benim çarpık felaketim olan hayatımda tutmaya hakkım var mıydı? Gitmesine izin verecek kadar güçlü müydüm?

Hiçbir cevabım yoktu. Ya da en azından o anda kabul etmek istediğim bir cevap yoktu. Şimdiden çok şey kaybetmişim.

Sonunda uyandığında bana zar zor baktı. Ona nasıl olduğunu sorduğumda, sadece gözlerini kapattı, gözyaşları alçaltılmış kapaklarından sızıyordu.

Şimdi o da mı benden nefret ediyordu? Soracak cesaretim yoktu.

"Çok üzgünüm tatlım," dedim ona, elini tutup onunla birlikte ağlayarak.

Son darbeyi indirmeden önce onu eve götürüyordum, fısıltısı kederden yırtılmıştı.

"O bir erkekti."

Arabayı kenara çektim, omuzlarım titriyordu. Eli koluma dokundu ve ona döndüm, boynuna doğru hıçkırarak ağladım.

"Jared Jeremiah Vega," dedi, sesi harap olmuştu. Kırılmış.

"Jerry için Jeremiah mı?" Sonunda soracak gücü kendimde buldum. Yanağıma doğru başını salladığını hissettim.

"Mükemmel bir isimdi Danika."

Sessizce ağlıyordu ama şimdi hıçkırmaya başladı. İçinden büyük bir sel gibi akıyordu.

"Hepsi benim hatam," dedi bana. "O sabah duşta düştüm, sonra her şeyin yoluna gireceğini düşünerek gününe devam ettim. Doğruca hastaneye gitmeliydim. O zaman bunların hiçbiri olmazdı. Hâlâ oğlumuza kavuşmuş olurduk."

Buna dayanamadım, bir kaza için kendini suçlamasına katlanamadım. "Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadım şefkatle saçlarına. "Bu senin hatan değil. Bunu asla söyleme. Buna dayanamam. Bu benim hatam. Orada olmalıydım."

Bana öyle olmadığını söyleyerek itiraz etti, ses tonundan mı yoksa vicdanımdan mı bilmiyorum ama ona inanmadım.

Trajedi hiçbir zaman sizi hemen tam olarak etkilemez. Başınızdan vurması, içinize işlemesi ve önemli bir şeyin, gerçek duygunun, gerçek tepkinin bir ipucunun yüzeye çıkması her zaman biraz zaman almıştır ve bu kayıp bizi etkilemeyi bitirmedi.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

DANIKA

Ondan sonrası bizim için ağır çekim bir serbest düşüş oldu. Sessiz, çaresiz bir çözülme.

Bazı günler varlığımın her zerresiyle buna karşı öfke duyuyordum, ama diğerleri... diğerleri... Tristan kadar ileri gitmiştim ve oraya ulaşmak için sarhoş olmama bile gerek yoktu.

Düşükle birlikte o kadar çok şey parçalanmıştı ki, tekrar dikilmesi gereken o kadar çok küçük parçamız vardı ki. Ama geriye neredeyse hiç iplik kalmamıştı. Birimize zar zor yetecek kadar ve kesinlikle ikimize de yetecek kadar değil.

Ondan sonra neredeyse her zaman yokmuş gibi görünüyordu. Beni teselli edecek, acımı paylaşacak kimsem yoktu.

Ne Bev'e ne de Jerry'ye olanları anlattım. Bildikleri kadarıyla Tristan'ın dairesinde birkaç gün geçirmiştim. Sıra dışı bir şey değildi. Kendimi bu konuda konuşmaya zorlayamadım ve Bev'in keskin gözleri bana bir şeylerin yanlış olduğunu bildiğini söylese de, bunu asla yüksek sesle itiraf etmedim.

Şehre yaptığı nadir ziyaretlerden biri için dairesini ziyaret ettim. Beni bekliyor olması gerekiyordu ama yatak odasına girdiğimde hazırlıklı olmadığı belliydi.

Onu yalnız buldum, yatak başlığına yaslanmıştı. Bir bakışta bitkin olduğu anlaşılıyordu. Neyle, söyleyemedim ve sormadım.

Ne olduğu önemli değildi.

Önemli olan sebebiydi. Ve daha önce benim iyiliğim için her zaman bir filtre koymuşken, bunu benden saklamadığı gerçeği idi.

Pes ettiğini söyleyebilirim.

Gözümü kırpmadım. Kan çanağına dönmüş gözlerine ya da sigarasını yakarken titreyen ellerine bakmadım, gözlerimle buluşmaya çalıştım ama başaramadım.

Her şeyi, acımasız gerçekliği içime çektim, yüzüm gözyaşlarımla ıslandı, konuşurken çenem neredeyse sesim kadar sert titriyordu. "Ne yapabilirim? Söyle, ben de yapayım. *Sana nasıl yardım edebileceğimi söyle.*"

Seni kurtarmak için, diye düşündüm.

Hiç irkilmedi. Duyarlılığı, bana karşı hisleri o kadar kötüleşmişti ya da kafası o kadar iyiydi. İkisinden biri ya da her ikisi de olabilirdi. Konuştuğunda sesinde hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey, acıma karşılık hissetmesi gereken şeylerin bir yankısı bile yoktu. "Yapamazsın. Yapamam."

"Birinin yapması gerek. Kendine ne yaptığını görmüyor musun? *Bana* ne yaptığını görmüyor musun? Beni parçalıyor olması umurunda değil mi?"

"Benden ne istiyorsun?" En azından sesi şimdi hareketliydi.

"Her şey!" Bağırdım, öfkeliydim, kalbim kırılmıştı. "Söz verdiğin her şey ve ihtiyacım olan her şey. Sana vermeye hazır olduğum şey, senden istediğim şey. Bunu benim için yapamaz mısın, Tristan? Senden geriye yeterince kalmadı mı?"

Sadece başını salladı ve gözleri kapandı. Yatakla tartışmak kadar iyiydim.

Sabah bunların hiçbirini hatırlamayacaktı.

Ama ben hatırladım.

Her şeyi hatırlıyordum. Beni uyuşturacak, unutturacak ilaçlarım yoktu. O yola giremezdim.

Geri dönemezdim.

Ve belki Tristan da öyle.

Kendimde de yavaş yavaş bir değişim olduğunu fark etmeye başladım. Daha az kendim oluyordum, daha doğrusu kendimin farklı bir versiyonu oluyordum. İyi bir gelecek kurmak için çok çalışan güçlü genç kadın Danika olmaktan çıkıp, çocukken olduğum, hiç sevgi görmediği için asla yeterince sevgi göremeyen kimsesiz kız Dani'ye dönüşüyordum.

Çocukluğumdan kalma eski kalıplara, bir kolaylaştırıcının kalıplarına geri döndüm.

Tristan benim annem değildi. İlişkimizin doğası elbette farklıydı ve o bana karşı annemden çok daha sevgi dolu bir sorumluydu. Ama ben annemin gözetimindeyken olduğum kişiye dönüşüyordum, ya da belki de o benim gözetimimdeydi. Bu ilk kez aklıma geldiğinde o kadar midemi bulandırmıştı ki tuvalete koşmak zorunda kalmış ve yemeğimi kaybetmiştim.

Hayır, diye düşündüm. Lütfen, hayır. Onu seviyorum. O da beni seviyor. Birbirimiz için iyi olabiliriz. Sadece biraz daha zamana ihtiyacı var.

Bu üzücü küçük cümle zihnimde bir mantra haline geldi. Keşke ve keşkeler için yaşadım ve kendim için neye ihtiyacım olabileceğini düşünmek yerine Tristan'ın benim olmamı istediğini düşündüğüm kişi oldum. Bu, benim üzerimde sahip olduğu ve ona kalbimle birlikte verdiğim zayıflatıcı gücü.

Depresyon hakkında bir şeyler duymuştum, istismara uğramış gençliğimde bunun farklı biçimlerinden muzdarip olmuştum, ancak bundan sonra sakatlayıcı bir depresyon beni ele geçirdi.

En yükselen zirveyi takip eden en umutsuz düşüş.

Hayatımda ilk kez ölmeyi hayal etmeye başladım. Kendi hayatıma son vermeyi değil, ama bunun huzurunu, sükunetini.

Benim için karanlık bir dönemdi. Şimdiye kadar yaşadığım en karanlık dönemdi. Düşüncelerim sürekli hastalıklı ve çarpık bir hal alıyordu.

Tavan vantilatörlerine bakar ve kendimi onlardan sarkarken

görür

düm. Okula giderken her kavşak, tüm acılarımın potansiyel bir sonuydu.

Arta kalan bir avuç ağır kesici zihnimde aniden yeni bir amaca hizmet etti.

Hayatın bensiz nasıl devam edeceğini hayal ederdim, saplantılı bir şekilde. Belki de benim ölümüm, kendini toparlaması için gereken uyandırma çağrısı olacaktı. Belki de beni o kadar çok özleyecekti ki, hayatın acılarının ağırlığının her uyanık düşüncemizi daha az etkilediği daha iyi bir yere kadar beni takip edecekti. Jared orada olacaktı ve zar zor şekillenen çocuğumuz bir şekle ve hayata sahip olacaktı, onu tutabilecek, ona dokunabilecek ve ismiyle çağırabilecektik ve her şey daha iyi olacaktı.

Ne yazık ki, beni o karanlık depresyondan çıkarmak için başka bir trajedi gerekti.

Sanki kendi hastalıklı düşüncelerimin bir özü varmış gibi, bir sonraki darbe kendi kâbuslarımdan geliyor gibiydi. Benim kafama taktığım şeyi Leticia benimsemişti.

Leticia'nın düşük haberini iyi karşılamadığını söylemek çok hafif kalırdı. Aslında, bir daha onu görmeye gelmememi istemişti. Bu beni incitmemişti bile. Biraz endişeliydim, çünkü teselliye ihtiyacı olduğunu ve bunu reddettiğini biliyordum, ama artık verecek çok az tesellim vardı.

Onu kavga etmeden huzur içinde bıraktım.

Geriye dönüp baktığımda, savaşmalıyım ama bunun bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğini asla bilemeyeceğim.

Hepimiz kendi seçimlerimizi yaparız ve Leticia'nınki düşüncesiz ve kalıcıydı.

Tristan evimi nadiren ziyaret ediyordu ve ilk başta kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, nihayet iyileşmeye hazır olduğunu ve ona yardım etmem için bana geldiğini düşündüm.

Ön kapıyı açtığımda yüzüne bir bakışım bana yanıldığını söyledi.

Tek kelime etmeden onu odama götürdüm ve yatağımın kenarına, yanına oturttum. Elimi tuttu, kucağına baktı ve ben de diğer kolumu omuzlarına atıp yatıştırıcı bir şekilde ovuşturdum.

Sessizliğin bize eşlik etmesine izin verdim, artık ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Düşük, içindeki mücadelenin çoğunu alıp götürmüştü ve ondan önce de çok fazla raunt geçirmişti, bu yüzden geriye fazla mücadele kalmamıştı.

Sonunda, bir sonsuzluktan sonra, sırtını okşarken, omuzlarını ovarken ve ellerimin altında titrerken konuşmaya başladı.

İlk başta kelimeleri zar zor çıkarabiliyordum. Sessiz mırıltılar halinde, nefes nefese hıçkırıklarla bana aktarıldılar.

"Olamaz," diye fısıldadım, parçaları birleştirmeye başlarken.

Sonra ona döndüm, onu bedenime çektim, arkama yaslandım ve onu üstüme yatmaya zorladım. Karşı koymadı, bir yandan da annesi hakkında fısıldaşıyordu, zavallı annesi, bir şişe uyku hapının dibinde hayatına son verdiğinde yapayalnızdı.

Onu teselli ettim. Bu benim işimdi. Ama ilk tepkim, içimden gelen ilk tepki saf öfkeydi. Bu ne cüret? Nasıl bu kadar bencil olabilirdi? Zavallı, sevgili Tristan'ıma bunu nasıl yapabildi?

Bu onun sorunlarına kalıcı bir çözüm oldu.

Kavraması zordu, hazmetmesi zordu.

Leticia çelişkili bir kadındı
özetliyordu.

Bu da ona karşı hislerimi

Onu seviyordum ve gerçek sevginin içinde her zaman affetmeye yer vardı.

Tristan'a davranış şekli beni çileden çıkarmıştı ama yine de ona karşı bir şeyler hissediyordum. Her zaman, şimdi bile.

Sonunda, bu ilk tepki çok kısa sürdü. Her şeyden çok ona acıdım. Hepimizin bir kırılma noktası vardı ve hayat ona hayatta kalamayacağı kadar çok darbe indirmiş, zavallı zihninin kaldıramayacağı kadar çok trajedi yaşatmıştı.

Cenazesinde konuştuğumda, geçmişin tekerrür ettiğini hissettim, ancak Tristan ve ben bu cenazeye katılan tek kişilerdik.

İntiharlar hassas bir konuydu.

"Mükemmel olmadığını biliyorum. Ne kadar kusurlu olduğunu çok iyi biliyorum ama *sevgi dolu* bir kadındı. Tüm kalbiyle severdi ve o tüm kalbi kırıldığında bizi terk etti."

Doğrudan Tristan'la konuştum. "Seni *seviyordu*. Sevdiğini biliyorum. Kederi gözlerini kör etmişti ama aklı başında olduğu anlarda sana taptığını ve oğlu olduğun için gurur duyduğunu biliyorum.

"Ben evren konusunda otorite değilim. Tanrı, yıldızlar ya da öbür dünya hakkında çok az şey biliyorum ama şunu biliyorum: Bir yerlerde onun ruhu hala hayatta ve seni izliyor. Bir yerlerde hepsi hayatta. Jared, oğlumuz, annen.

"Leticia ile ilişkim kısa ama güçlüydü. Beni sevdiğini hissettim, hayır, sevdiğini biliyorum ve bu benim için çok şey ifade ediyordu. Ne kadar bencilce olursa olsun, ölümü yaşamından daha fazla anlam taşımamalı, bu yüzden onu ölümüyle değil, sevme şekliyle hatırlayalım."

Tristan bakışlarımı karşıladı ve başını salladı, gözleri parlıyordu, çenesi titriyordu. Acı çekiyordu ama ben doğru şeyi söylemişim. Zihnini kaplayan kara bulutlar içinde bile onu biraz olsun rahatlatılabildiğim için memnundum.

Leticia'nın trajedisi ne kadar korkunç olursa olsun, en azından benim için umutsuz bir amaca hizmet ediyordu.

Sanki beynimdeki sis kalkmış gibiydi ve yeniden düşünebiliyordum. Hala acı çekiyordum, kalbim hala tüm bu kayıplarla ağrıyordu, ama yeniden yaşamayı denemeye başladım.

Uyanmak, hareket etmek, doğru yönde küçük adımlar atmayı denemek
Bu
yolda yalnızdım.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

DANIKA

Tristan'ın düşüşü bundan sonra istikrarlı ve kesin oldu.

Her trajedi, her zorluk, onu kendi kişisel cehenneminin pençesinde biraz daha derine çekiyor gibiydi.

Her hata, her nüksetme bizi aşağı çekiyormuş gibi hissediyorduk, ta ki tüm başarısızlıklarımızın ağırlığı bizi sürükleyene kadar.

İlk başta birlikte boğuluyorduk ama hayatta kalma isteğim bunun sonsuza kadar devam etmesine izin vermeyecek kadar güçlüydü.

Onu tutuşum gittikçe zayıfladı ve sonunda her parmağım kırıldı, ellerim açıldı ve onu bıraktım.

Kimse onun için savaşmadığımı söyleyemez. Kimse kaybetmediğimi söyleyemez.

Kızgın, sinirli ve hayal kırıklığına uğramış bir halde dairesine girdim. Tristan söz konusu olduğunda bunların hepsi alışkın olduğum duygulardı.

Beni yine ekti. İki saat önce akşam yemeği için buluşmamız gerekiyordu.

Tek başıyaydı, koltuğuna yayılmıştı.

Küçük siyah bir bileklikle oynadığını gördüm, Jared'in eskiden taktığı ve cenazesinde dağıttığımız türden bir bileklik. Hiç şaşırmadım.

Yine de öfkeliydim. Korkum, çaresizliğim, ona yardım etme ihtiyacım, hepsi bugünlerde kendini acı bir öfkeye dönüştürüyor gibiydi. Bu öfke beni geceleri uyutmuyordu.

Onun yanında olmaya çalışıyordum ama *benim yanımda* kim vardı? Gözleri buğulanmıştı ve tavanı işaret ediyordu.

"Bunu neden yaptığını anlıyorum. Anlamadığımı sanma. Acı o kadar şiddetli ki onu uyuşturmak için her şeyi göze alıyorsun. O kadar kötü ki, eğer bu acı da onunla birlikte gidebilseydi, hayatındaki diğer *her şeyi* kaybetmeye razı olurdun."

Sessizdi, elindeki küçük bandı tekrar tekrar çeviriyordu. Bu sessizlik bana her şeyi anlattı.

"Ne kadar ileri gittiğini anlamıyor musun? Yoksa artık umurunda değil mi?"

Sessizlik.

"Onu takip ettiğinizde siyah bilek bandınızın ne olacağını şimdiden düşünmek zorunda kalmış olmam size bir şeyler anlatmalı."

Kısa bir an için onu döndürmeyi bıraktı, sonra sessiz bir şekilde hareketine devam etti.

"Bunun bir deste iskambil kağıdı olmasına karar verdim. Bu sana uygun görünüyor mu? Elbette veto hakkınız var, çünkü söz konusu olan *sizin* cenazeniz." Sesim cenaze kelimesinde kesildi.

İçini çekti, sonunda gözlerini tavandan yüzüme çevirdi, uçurtma gibi uçan biri için son derece sinirli görünüyordu.

"Sence bunu ister miydi? Onu takip etmeni? Jared'in bunu yapmana ihtiyacı yok, Tristan. Leticia'nın gittiği yerde sana ihtiyacı yok. Bebeğimizin." Nefesim kesildi. Devam etmeden önce durup kendimi toparlamam gerekti. Kaybolan küçük meleşimiz hakkında hâlâ yıkılmadan konuşmıyordum. "Bebeğimizin onu takip *etmene ihtiyacı yok*. Şu anda onun için yapabileceğin hiçbir şey yok. Ama senden bir şeyler *istiyorum*. Ben buradayım ve senden bu hayaletleri kovalamayı bırakıp benimle birlikte yeniden yaşamaya başlamanı istiyorum."

"Bana ihtiyacın yok. Kimseye ihtiyacın yok, Danika. Sen hepimizden daha güçlüsün ve *bensiz daha* iyisin."

"Hiç başlama. Sana sadece bir şey söyleyeceğim ve sonra seni yalnız bırakacağım. Buraya kadar, Tristan. Bu son uyarım. Seni bir daha böyle görürsem, işim biter. Bir ultimatoma istedin. Aldın bir tane."

Eve gittim, omuzlarım üzerlerindeki ağırlıktan çökmüştü.

Yatağıma uzandım ve bir daha kalkmadım.

Saatlerce değil.

Günlerdir değil.

Bir erkeğe her şeyini veren bir kadından geriye ne kalırdı?

Cevap kolaydı.

İnkâr etmek imkansız, benim için bile.

Hiçbir şey.

Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Çok mu fazla şey vermişim? Bundan sonra devam etmeyi denemek için bile yeterince şeyim kalmış mıydı?

Annemin başına gelen de bu muydu? Yıllar sonra ilk kez ona biraz sempati duyarak merak ettim. Bir adam onun ruhunu o kadar çok kırmıştı ki, onsuz bir kadının kabuğuna mı dönüşmüştü? Kendimin de kayıtsız bir kadın hayaletine dönüşmesine izin verecek miydim?

Hayır, diye düşündüm öfkeyle. Ben ondan daha güçlüydüm. Sonuna kadar mücadele edecektim. Onun gibi olmam için nelerin gerektiğini şimdi görebiliyor olsam bile bu, bunu yapmak *zorunda olduğum* anlamına gelmiyordu. Çok küçük, seilmeyen bir çocuk olduğumdan beri kendimle ilgili bildiğim yadsınamaz bir özellik vardı.

Hayatta kalanlardan biriydim.

Bu yüzden, bunu geride bırakmaya çalışmak zorundaydım.

TRISTAN

Dairemdeydi, mutfağında sağa sola çarpıyordu. Bana yine kızgındı.

Bana bir fincan kahve getirmişti ve mutfağında yaşadığı hayal kırıklığını dinlerken kahvemi yudumladım. Bir şeyin kırıldığını duyunca irkildim.

Birden aklıma ayrılıklarımızın ona bunu yapmadığı düşüncesi geldi.

Telaşlı görünüyordu, evet, stresli ve meşguldü elbette, ama gözlerindeki acı, öfke benim yokluğumdan değil, *varlığımdan kaynaklanıyordu*.

Bu beni öldürdü.

Aniden bir ışık yandı.

Bu bir spot ışığı değil, görmek istemediğim her şeyi, zavallı varlığımın her karanlık, uğursuz köşesini aydınlatan bir projektördü. Gerçekler ışıktı ve ben gerçekleri çok uzun zamandır görmezden geliyordum.

Hayatım lanetlenmişti. Sevdığım insanlar, bana yakın olan, bana bağlı olan insanlar ölmüştü ve bunun sorumlusu bendim. Bana kalırsa, bu ölümlerin her biri önlenebilirdi ve ben onları önlemeyi başaramamıştım.

Benim bir geleceğim yoktu. Bu benim için bir süredir açıktı.

Ama birdenbire netleşen, bozulmamış sadeliğiyle tüylerimi diken diken eden şey, Danika'nın bu geleceği benimle paylaşmak zorunda olmadığıydı. Benimle birlikte uçuruma sürüklenmek zorunda değildi. Onu bencilce bu batan gemide tutuyordum ve o çok daha iyisini hak ediyordu.

Onu berbat hayatıma sürüklerken ne düşünüyordum ki? Onun için yeterince iyi olabileceğimi nasıl düşünmüştüm?

Elinde bir tabak yemekle odama geri geldi. Komodinin üzerine koydu, sonra eller kalçalarında, önümde durdu.

Bardağımı yere bıraktım, ellerim kalçalarına gitti. Dar, düşük belli bir kot pantolon giymişti ve yüzümü pantolonunun üst kısmı ile gömleğinin alt kısmı arasındaki çıplak tene gömdüm.

Bunu gerçekten yapabilir miyim? Merak ettim.

Kesin olan bir şey vardı ki, ona en azından son bir kez dokunmadan bunu yapamazdım.

Elleri saçlarıma gitti, kavradı. Ona yaptığım küçük bir dokunuşun bile öfkesini yumuşattığını söyleyebilirdim. Ne kadar hak etmiş olursam olayım, bana asla uzun süre kızgın kalmazdı.

Karnını, o mükemmel karnı öptüm. "Danika," diye nefes aldım tenine karşı. Kollarım vücuduna dolandı ve onu kavradı. "Bunu daha fazla yapamayız."

Sertleşti, sonra gevşedi ve saçlarımı okşadı. "Biraz daha kahve iç, Tristan. Bana tekrar saçmalamaya başlamadan önce ayıl."

Karnını tekrar öptüm, gözlerimi kapattım, sahip olduğumu düşünmediğim gücü derinlerde aradım.

"Bu işe yaramıyor Danika. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Kes şunu!" dedi sertçe, başımı geriye doğru çekerek ona bakmamı sağladı. İrkildim.

Acımasızdı, beni takip ediyor, öpüyor, yanıma uzanıyordu.

İnledim ve vücudunu kendi vücudumla kapladım, bu son kez olsa bile onu bana karşı hissetmeye nefes almaktan daha çok ihtiyacım vardı.

"Özür dilerim," diye yüzüne karşı nefes aldım. "Benden bu kadar."

Gözlerine bir saniye bile dayanamadım, yaralı, kınayan bakışlarına, büzülmüş, öfkeli ağzına dayanamadım. "Kes şunu," dedi ama bu sefer sesi daha zayıf, daha az kesindi.

Yine de ikimize de işkence etmeyi bitirmemişti ve dudaklarını dudaklarıma bastırmak için başını kaldırdı. Sert bir iniltiyle ağzını aldım.

Gitmesini sağladığımda benden önemli bir parçayı daha yanında götürecekti. Buna yardım edemezdim. Değiştiremezdim.

Nefes almak için birbirimizden uzaklaştığımızda ona "Bitti tatlım," dedim.

"Hayır," diye itiraz etti, sesi zayıf bir iplik gibiydi.

Beni tekrar öptü, ben de onu öptüm. Gömleğini çıkardı ve ben de ona yardım ettim, ellerim çıplak teninde özgürce dolaşıyordu. Kalın uzunluğumu avucunun içine almak için uzandı ve avucuna doğru sertçe ittim.

Ben sadece bir insandım ve kusurlu bir insandım.

İkimizi de çırılçıplak soydu ve beni üstüne çekti. İçine girmedim, sadece üstüne uzandım, vücutlarımız mükemmel bir şekilde birbirine yapıştı, kalp atışlarımız birbirimize karşı huzursuzca pompalanıyor, ereksiyonum onun girişi boyunca zonkluyordu.

En nefis işkenceydi.

Her şey başarısız olduğunda, nefret edeceğini bildiğim türden bir pislik olacağımı düşündüm. Bir darbeye hazırlanır gibi gözlerimi kapattım, yüzümü boynuna gömdüm. "Sanırım tek başıma daha iyi olurum. Bir yere bağlı olmak bana göre değil."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve ona sarıldım. Beni öptü, hâlâ hıçkırıyordu ve ben de onu öptüm, gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı. "Neden, Tristan, neden? Bunu neden yapıyorsun?"

"Bizim için en iyi olanı yapmalıyız ve hayatımızın bu noktasında birbirimiz için en iyisi değiliz." Biz kelimesini kullandım çünkü bunu sadece onunla ilgili yapsaydım asla kabul etmezdi. Biz bir yalandı ama aynı zamanda tek umudumdu. "Bu evlilik bir hataydı."

Bana karşı kıvrandı, beni içine itmek için kalçalarını oynattı. Hıçkırıkları tatlı, yumuşak pantolonlar halinde yanağıma doğru geliyordu. Sert bir solukla kabzasına kadar soktum.

Ölüyordum ve ölüm sancılarım içinde ona son bir kez sahip olmama izin verdim. Her vuruş tatlı bir ıstıraptı. Ondan aldığım her çığlık zevk kadar acı da içeriyordu.

Zevkimi onun tatlı, mükemmel bedeninin içine akıttım ve her sert vuruşta kendimden nefret ettim.

İşim bittiğinde utançtan tüylerim diken diken olmalıydı. Suçluluk duygusu yüzünden bir daha asla dinlenememeliydim.

Ama hiçbir şey ifade etmem Boşaldım, onun içine gömüldümve hala derinlere gömülüyken uykuya daldım.

On dört saat sonra tekrar uyandığımda, o gitmişti.

DANIKA

Üstüme uzandı, derine gömüldü ve uykuya daldı.

Bütün gece böyle uyudu ve ben onu hareket ettirmedim, ettirmek istemedim. Nefes alıp verdim, gözlerimi kapattım ve bu duyguyu, onun üzerimde ve içimde oluşunu, ruhumu tüketip beni bırakışını asla unutamayacağımı düşündüm.

Ondan asla kurtulamayacağımı fark edemeyecek kadar duygusuzdu, çok ileri gitmişti ve aslında tek yaptığı beni başıboş bırakmaktı.

O yataktan hiç çıkmadım.

O çaresiz terk edilmişlik ve dayanılmaz özlem duygusu saatlerce, aylarca, dakikalarca, haftalarca içimde kaldı.

Yıllardır.

Hayatım boyunca, trajedi ve acılarla, zorluklar ve yaşamla mücadele ettim ve kalbim, ruhum o yatakta kaldı.

O son karşılaşmadan sonra kendimi

kırılmış hissettim. Kırıldım.

Parçalarım o yatakta paramparça olmuştu, önemli, temel parçalar v e b i r araya gelmenin yolunu asla bulamayacaklardı.

Ama devam ettim. Hayat böyle acımasız.

Taze, denenmemiş kederin uyuşmuş süzgecinden bakabildiğimde, gerçekler kendilerini çok net bir şekilde ortaya koydu. İnkâr ve ıstırap arasındaki o kısa an.

Önümde seçebileceğim iki farklı yol vardı.

Biri acı verici derecede parlaktı ve acımasız kesinliklerle döşeliydi. Hayatıma devam edebilirdim. Acıtacaktı, bazı parçalarımı öldürecekti ama yine de bir geleceğim olabilirdi. İstedğim yol bu değildi ama hayat istediğini elde etmekle değil, ihtiyacın olanla yaşamakla ilgiliydi.

Tristan tam bir hafta sonra beni aramaya başladı, özür diledi, geri almaya çalıştı ama ben onun telefonlarına çıkmadım. Açamadım.

Bana karşı hiç çaba sarf etmeden kullandığı çok fazla silahı vardı. O silahlara karşı savunmasızdım. Hayatta kalmanın tek yolu onlardan tamamen kaçınmaktı.

Jerry'yi Tristan'a boşanma belgeleri ve kalbimden geçen her şeyi, her eylemi açıklayan çok uzun bir mektupla gönderdim. Ve ona bir seçenek sundum.

Rehabilitasyon ya da boşanma. Karar vermek zorundaydı.

Onu tekrar görmeye dayanamadım. Kendimi fiziksel olarak bir arada tutamazdım ve onun kendini nasıl parçaladığının kanıtlarını tekrar göremezdim. Kurtarmam gereken küçük bir parçam kalmıştı ve son bir çabayla, en azından o küçük, hasarlı parçayı kurtarmaya çalışmalıyım.

Kendimden küçük, yaralı bir parçayı bile ayıramazdım, yoksa hayatta kalma şansımı kaybederdim.

Evraklar hemen geri geldi. İmzalanmışlardı. Beni bir daha aramadı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

DANIKA

Aradan bir aydan fazla bir süre geçtikten sonra, daha önce sadece bir kez yaşadığım bir durum olduğu için tek bir şeyle ilişkilendirdiğim tanıdık bir mide bulantısı hissetmeye başladım.

Aklıma ilk geldiğinde buna pek inanamamıştım.

Ama neden olmasın? Birlikte geçirdiğimiz o son acımasız, yürek parçalayıcı, ruh kırıcı zamanın öyle bir ağırlığı, öyle bir içeriği vardı ki, hayatımızı değiştiren sonuçlar doğurmasına şaşmamak gerekirdi.

Hamileydim. Tekrar.

Dehşete kapılmıştım ama heyecanlıydım, hayır, yüceltilmişim ve bir an ile bir sonraki an arasında her şey değişti. İçimde büyüyen o hayata sahip olmak, daha önce aşılmaz gibi görünen şeyleri yeniden bir olasılık haline getirdi. Boşanma aniden gereksiz hale gelmişti, Tristan'dan bu dayanılmaz, kalıcı ayrılık aniden, merhametli bir şekilde sona ermişti.

Küçük bir artı işaretiyle, ayrılığımızın sağlam bir şekilde hayatta kalmamın tek yolu olduğuna inanmaktan, nefes nefese, umutsuz bir rahatlamayla, artık kendime işkence etmek zorunda olmadığımı fark etmeye geçtim.

Kararlı bir şekilde Tristan'la olan tüm bağlantımı kesmişim ve şimdiye kadar bu kararlılığımı korumayı başarmıştım. Kolay olmamıştı. Sanki kalplerimiz birbirinden kopmuş gibi, sızlayan, seğiren bir acı hissediyordum ve her günü irade gücümle boyun eğmeden atlatmıştım. Ama artık acı çekmek zorunda değildim.

Şartlı tahliye edilmiş gibi
hissediyordum. Kalbim tekrar özgür
hissetti.

Ona bebekten bahsederdim ve işleri yoluna koymanın bir yolunu bulurduk.
Kendime bu haberin onun temizlenmesine yardımcı olacağını söyledim.
Daha önce olmamıştı ama bu farklıydı. Bu sefer kaybedecek daha çok
şeyimiz vardı. Artık hataya yer yoktu. Bunu görmesini sağlamalıydim.

Onu aramadım ama nerede olduğunu öğrenmek için Kenny'yi aradım.
Şanslıydım; Tristan hafta sonu için şehirdeydi.

Günümü bir bulutun üzerinde süzülerek geçirdim.

Artık her şey yoluna girecekti. Bundan emindim.

Bugün cumaydı.

O güne dair her şeyi hatırlıyorum, hava durumuna kadar. Baharın
başlarında güzel bir gündü, güneş parlıyordu ve derslerime doğru yürürken
yüzümde zaptedilemez bir gülümsemeyle en hafif esinti saçlarımın
arasından geçiyordu.

O akşam özel bir özenle hazırlandım. Rimelimi ve kıpkırmızı rujumu
sürerken fark ettim ki bir aydan uzun bir süredir ilk kez makyaj
yapıyordum, hatta ilk kez doğrudan aynaya bakıyordum. Bebekten haberim
olmadan önce bir zombiydim.

Birdenbire yeniden hayatta olmak harika hissettirdi. Harikaydı.

O gece giydiğim her şeyi, Tristan'ın favorilerinden biri olduğu için (her
zaman muhteşem bir erişimi olduğunu söylerdi) göğüs dekoltesini ortaya
çıkaran dar, küçük, düğmeli siyah gömlek elbisemden, onun benden daha
çok sevdiğini bildiğim en sevdiğim kırmızı topuklu ayakkabılarıma kadar
her ayrıntıyı hatırlayabiliyordum.

Saçlarımı kıvırdım ve sırtımdan aşağıya doğru salık bıraktım. Tırnaklarımı
ayakkabılarımla ve rujumla uyumlu olması için elma şekeri kırmızısına
boyadım. Vay canına faktörü için gidiyordum. İlk bakışta nefesini
kesmekten zarar gelmeyeceğini biliyordum. Elde edebileceğim en küçük
avantajı bile kullanacaktım.

Alyansımı ve nişan yüzüğümü taktım. Onları geri almayı reddetti ve ben
de onlardan hiç kurtulamadım. Asla da kurtulmayacaktım.

Onu görmeye giderken ellerim direksiyonda titriyordu. Heyecanla,
korkuyla. Bunun sorunsuz bir buluşma olacağını düşünecek kadar saf
değildim. Yine de bir şekilde, eninde sonunda bu işi çözebileceğimizden
emindim. Şu anda tehlikede olan çok şey vardı.

Leticia'nın biraz daha dayanabilseydi ne kadar mutlu olabileceği gibi
ürkütücü konulara takılmadım. Sadece bu çocuğa ve ona iyi bir hayat
verebilmek için ailemizi yeniden bir araya getirmeye odaklanabilirdim.

Bu bebeğin ailesine yeniden mutluluk şansı vermeyi, annesine neşeli bir varoluş şansı vermeyi planladım.

Kolay olmayacağını biliyordum. Tristan'ın rehabilitasyona ihtiyacı vardı, bu açıktı. Rehabilitasyon ve yas danışmanlığı. O bir bağımlıydı ve yardım almadan iyileşemeyecek kadar kısa bir sürede çok fazla kayıp yaşamıştı. Bunu biliyordum. Kendi başına bırakabilseydi, bu kadar düşmezdi.

Kendi kendime bebeğin onu ikna etmeye yeteceğini söyledim. Baba olmak istiyordu. İyi bir baba. İyi bir baba. Bundan hiç şüphem yoktu. Bu bebek her şeyi değiştirecekti.

Hamileliğimin ortaya çıkmasıyla birlikte hayatımın tüm karanlık ve korkutucu köşeleri yeniden aydınlanmıştı. Daha önce umutsuzluk vardı, şimdi umut vardı ve bu haber Tristan'a da ihtiyacı olan umudu verecekti. Bir aydır ilk kez kalbimin iyimserlikle dolup taşıtığını hissettim.

Artık her şey yoluna girecekti.

O daireye hafif bir kalple yaklaştım.

Kapıyı çaldım. Boşanma evraklarını gönderdiğimde anahtarımı geri vermiştim.

Dean cevap verdi. Onu gördüğüme sevinmemiştim ama o beni gördüğüne sevinmiş gibiydi, ki bu benim için hiç iyi bir şey olmamıştı.

"Danika! Ne harika bir zamanlama! Biz de tam küçük bir t o p l a n t ı yapıyorduk. Lütfen, içeri gel. Tristan'ı mutfakta bulabilirsin. Gömleğini ve votkasını kaybetti, o yüzden çok ama çok huysuz."

Gözlerimi devirdim. Bu onun iyi ruh halini açıklıyordu. Tristan'ı gördüğümde patlayacağımı düşünmüştü ve bunun onun gününü güzelleştireceğinden emindim.

Ev daha önce hiç görmediğim kadın ve erkeklerle doluydu. Bir tanesi bile yoktu. Elden ele dolaşan şeylerden anladım ki bu dairede artık her şey serbestti. Tüm ev kuralları pencereden dışarı atılmıştı. Kendime bunun önemli olmadığını söyledim. Önemli olan gelecek ve kurtarabildiklerimizi kurtarmaktı.

Onu gördüğümde tarafsız bir yüz ifadesi takınmak zorunda kaldım. İşler hayal ettiğimden daha da kötüydü ve ben çok şey hayal etmiştim.

Mutfakta gömleksiz ve yalınayaktı, kot pantolonu kalçalarına kadar inmişti, elinde boş bir votka şişesi vardı ve hepsini içip yerine koymayanın kim olduğunu bulmakla ilgili bir şeyler haykırıyordu. Onu son gördüğümünden beri otuz kilo vermiş gibi görünüyordu. Yüzündeki kemikler endişe verici bir şekilde belirginleşmişti. Kilo almış birinin sağlıklı görünümüne sahipti.

Daha önce de spor salonuna gitmişti ama bu kadar zayıfken ne olursa olsun onun iri bir adam olduğunu görüyordunuz. Sadece boyu değil, gerçi çok uzun boyluydu ama onu diğerlerinden ayıran iri cüssesini oluşturan şey kemikleriydi.

Gözleri korkutucuydu ve beni tanıyınca gözleri büyüdü. Boş votka şişesini tezgâha çarptı, çıkardığı şangırtı sesi beni zıplatmaya yetti.

Ağlamak istedim, çok kötü görünüyordu. Bundan kurtulabilir miydi? İkimizden biri dönebilir miydi? Kendime kesin bir dille bunun artık bir soru olmadığını söyledim. Yapmak zorundaydık.

Çenesini sıkarak beni işaret etti. Yüzündeki ifade korkunç kilo kaybını daha da belirginleştiriyordu. "Sen," diye mırıldandı, sanki gerçekten orada olduğuma inanmıyormuş gibi, sanki ona musallat olmuşum gibi.

"Ben," dedim usulca, kalbim onun için acıyordu. Dibe vurmuştu.

Bana doğru ilerledi, yumrukları sıkılıydı, yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyordu. "Seninle konuşmam gerek," diye başladım sessizce.

Beni tezgâhın kenarına sıkıştırıp omuzlarımı sertçe kavrarken başını tekrar tekrar salladı.

Daha önce cüssesi her zaman büyüleyici ve beni tahrik eden bir şeyken, birdenbire tehditkâr bir hal almıştı. Onun bu yönünü daha önce hiç deneyimlememiştim.

Elleri üzerimde hiç olmadığı kadar acımasızdı, gözleri soğuk ve donuktu. Konuştuğunda sesi kaba ve sertti, "Kimin için böyle giyindin? Benden çoktan uzaklaştın mı?"

İri parmakları dudaklarımı siliyor, rujumu sertçe ovalayıp silerken dudaklarımı morartıyordu. "Bu kimin içindi, ha? Benim için olmadığını biliyorum. Bana adını söyle ki *onu öldürebileyim*."

"Tristan, dur. Ne yapıyorsun? Konuşmamız gerek."

"Konuşmak mı? Beni boşadın ve şimdi de konuşmak mı istiyorsun?" Elleri saçlarıma doğru ilerledi ve gözlerimi yaşartacak kadar sert bir şekilde kavradı.

"Evet. Lütfen sakın olun. Sana söylemem gereken önemli bir şey var. Özel bir yere gitmeliyiz. Bunu burada yapmak istemiyorum."

Elleri kalçalarımın gitti ve beni tezgâhın kenarına doğru kaldırdı. O anda güçsüz düştüğünü anlayabiliyordum ama yine de ağırlığımı taşıırken gerçek bir zorlanma göstermedi. Bu onun için hiçbir şeydi.

Bacaklarımı araladı, kalçalarını bacaklarımın arasında gezdirdi, eteğimi yukarı doğru iterken gözleri ellerindeydi.

İki elimi de kullanarak kendimi olabildiğince kapalı tutmaya çalıştım, ama o sadece ellerini savurdu ve külotumu bakmak isteyen herkese gösterdi. Yalnız olmadığımızı, dairesinin yabancılarla dolu olduğunu fark etmemiş gibiydi.

"Dur," diye yalvardım usulca. "Lütfen, dur."

"Ne, hazır değil misin?" O konuşurken, elleri elbisemin en üst düğmesine gitti, tam göğüs dekoltemde duruyordu. Kabaca çekti, birkaç hızlı çekişle iki düğmeyi kopardı. "Bütün bunlar *kimin* içindi? *Söyle bana.*"

"Kontrolden çıktın ve durman gerek." Sesimi sertleştirmeye çalıştım ama titreyerek ve korkmuş bir şekilde çıktı.

Tristan fark etmemiş gibiydi, vücuduma bakarken gözleri ağırlaşmıştı. "Çok uzun zaman oldu ve sen bana böyle geliyorsun. Bu kadar kolay erişilebilir, almaya bu kadar hazır. Belli ki bu gece birini istiyordun. Artık bunu senin için yapmıyor muyum?"

Beni okşadı, yumuşak etimi sertçe kavradı. Sabah morarmış olacaktım ama onun işi bitmemişti.

Beni vahşice öptü, dilini boğazıma soktu. Neredeyse öğürecektim, nefesindeki alkol tadı çok güçlüydü. Beni pençeledi ve ağzımı yağmaladı, normal inceliklerinden hiçbiri yoktu. Sanki kendi gücünü tamamen unutmuş gibiydi.

Tristan bu gece yoktu. Önümde bir yabancı vardı.

Ne yapacağımdan emin değildim ama bana dokunmasına izin vermeye devam edemeyeceğimi biliyordum, bu şekilde olmazdı.

Elbisemin bir düğmesini daha açtı, sonra bir tane daha. Onu giydiğimde kendimi cesur hissetmişim ve sütyen takmamıştım. Bu ne büyük bir hataydı. Çok geçmeden üstsüz kalacaktım.

Eğildi, boynumdan göğsüme doğru emdi, hassas bir meme ucunu beni inletecek kadar sert ısırdı.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye mırıldandı tenime karşı.

Onu itmeye çalıştım ama tabii ki işe yaramadı. Yetişkin erkeklerle bez bebekler gibi başa çıkabiliyordu ve ben kesinlikle onun dengi değildim. O acımasız gücünü her dokunuşunda benim için ne kadar kontrol altında tuttuğunu hafife almıştım ama şimdi kontrol altında tutmuyordu. Beni tekrar çok sert kavradığında acı içinde inledim.

Yabancı ellerinden biri vücudumdan aşağıya doğru kıvrıldı ve o n u hedefinden uzak tutmak için çabaladım, ama boşunaydı.

Kocaman bir parmağını içime soktu ve ben dehşet içinde haykırdım.

Gözle görülür derecede kuruydum ve bu yüzden canım yanıyordu, ama kuruluşun küçük bir kurtarıcı lütfu vardı; onu garip büyüsünden çıkarmış gibiydi.

Geriy e çekildi ve bana bakmaya başladı. "Ne, bunu istemiyor musun?"

Başımı sertçe salladım. "Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadım. "O zaman buraya n e d e n geldin?" diye kükreyerek benden uzaklaştı.

"Konuşmak için."

"Yani bana hayır mı diyorsun?"

"Şu anda öyleyim. Seni bu şekilde idare edemem."

"Oh, yapamaz mısın? Buradaki tek k ı ç parçasının sen olduğunu mu sanıyorsun?" Hızla uzaklaştı.

Hızla ayağa kalktım ve kıyafetlerimi düzeltmeye çalıştım. Tristan köşede kaybolmuştu ve ben buna hiç üzülmemiştim. Ondan hızla uzaklaşmam ve tekrar kendine gelene kadar uzak durmam gerekiyordu.

Ben hâlâ tezgâha yaslanmış, elbisemin önünü bir arada tutarken ve ne yapacağımı düşünürken geri geldi hiçbir şey olmadan ayrılma düşüncesine dayanamıyordum ve bırakın eve gitmeyi, odanın öbür ucuna bile yürüyemeyecek kadar sarsılmış hissediyordum. Elinde ikimizin düğün günü çekilmiş fotoğrafı vardı, yatağının üzerinde asılı o l a n .

Bana doğru itti.

Onu aldım, üst yarımı örtmek için kullandım.

"Al şunu. Artık ona bakmak istemiyorum. Zaten senin için bir şey ifade etmediği de ortada." Tökezleyerek uzaklaştı.

Dean arkamdan benimle yakından konuştuğunda irkilerek bir çığlık attım. "Buraya gel Danika, gel kanepeye otur. Senin için bir yer açtım." Ses tonu alışılmadık derecede nazikti, buna güvenmedim ama onu oturma odasına kadar takip ettim. Gerçekten de oturmam gerekiyordu.

Boşalan koltuğa oturdum, önümdeki düğün fotoğrafımızı tuttum ve boşluğa baktım. Tepeden tırnağa titriyordum.

Dean önümde çömeldi, kaşları çatılmıştı, sanki endişeliydi. Kimdi bu adam? Başka bir yabancı. "Sana biraz meyve suyu getireyim. Sanırım yardım ı olur. Şokta gibi görünüyorsun. Sanırım biraz şeker kullanabilirsin."

Başımı salladım, neden böyle davrandığını anlamaya bile çalışamayacak kadar uyuşmuş hissediyordum. Kelimeleri belirgin bir şekilde geveliyordu, bu yüzden sarhoş olduğunu biliyordum, ama onu birçok kez sarhoş görmüştüm ve hiç bu kadar nazik olmamıştı.

Tristan, yanında iki hayranıyla odaya girdiği sırada çıktı. Giyinişlerinden ve ikisinin de gözlerindeki boş bakıştan hayran olduklarını anlamıştım.

Başımı yavaşça salladım, sadece gecenin bitmesini istiyordum.

"Bak seni ne kadar kolay değiştirdim!" diye bağırdı. O kadar sarhoştur ki olduğu yerde sallanıyordu. Her kadına bir kolunu doladı. "İki kere!"

Gözyaşlarımı geri kıptım. "Neyin var senin?" Sesim titreyerek ona sordum.

"Neyim var *benim*? Neyim var benim?! Unuttun mu? Sen Beni *boşadı*."

Dean odaya geri döndü, tek kelime etmeden önümdeki sehpaye bir bardak portakal suyu koydu. Tekrar gözden kaybolmadan önce bana hızlı ve sarhoş bir şekilde sempatik bir gülümseme attı.

Bardağın yuvarlak şeklini, meyve suyunun tam olarak hangi turuncu tonunda olduğunu hatırlardım. O bardağın neredeyse ağzına kadar dolu olduğunu hatırlardım. "Oh, istediğin *bu* mu?" Tristan bağırdı, kötücül bakışları Dean'in geriçekilensirtına yöneldi. "Sen ve dangalak Dean çok değerli olmaz mıydınız?"

O unutulmaz portakal suyu bardağından uzun bir yudum aldım, neredeyse ağzıma götüremeyecek kadar güçsüz hissediyordum. Tadı kötüydü, biraz acıydı ama bunu zaten ağızımda olan kötü tada bağlıyordum.

Kollarını kaldırdı ve hayranlarını koridora doğru kışkıışladı. "Gidin odamda bekleyin, yedekler. Ben hemen geliyorum."

Onlar gitti ve ben uzun bir içki daha aldım. O anda ona bakmak bile zordu ama yaptım.

Dramamız ya da Dean bu odayı tamamen boşaltmıştı. Yalnız kalmaya en çok bu kadar yaklaşılabileceğimizi düşünmüştüm.

Ona baktım ve sessizce fısıldadım, "Hamileyim."

Gözlerini kırıştırdı, sadece gözlerini kırıştırdı ve tek kelime etmedi, sadece bana baktı. Beni duyup duymadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Bunu nasıl yaparsın, Danika? Seninle konuşmama bile fırsat vermeden Jerry'yi o boşanma evraklarıyla buraya nasıl gönderirsin?"

"Jerry'yi o kağıtlarla *ve* bir mektupla gönderdim. Eğer işleri yoluna koymak istersen seninle görüşeceğimi söyledim. Mektubu okumadın mı? Hepsi senin

Yapman gereken rehabilitasyona gitmekti, Tristan, ama sen bunun yerine o kağıtları imzaladın. Bu karmaşayı ikimiz de yarattık. Hepsini benim üzerime yıkamazsın."

Kollarını havaya kaldırdı, göğsündeki ve karnındaki kaslar bu hareketle birlikte çalıştı. Bu onu harekete geçirmişti. "Bir mektup mu? Saçmalık! Mektup falan yoktu!"

Başımı tekrar tekrar salladım. Hatırlamayacak kadar kendinden geçmiş miydi?

"Vardı," diye fısıldadım, aniden sersemlemiş hissediyordum. Başımı salladım ama bu hissi daha da kötüleştirdi.

Portakal suyunu dikkatlice yere bıraktım.

Tam olarak incelediğim gibi yarısının dolu olduğunu hatırlardım. Bir daha dokunmadım.

Bende bir sorun vardı.

"Tristan, kendimi iyi hissetmiyorum. Araba kullanabilecek durumda olduğumu sanmıyorum. Uzanmam gerek."

"Dean, onu eve götürecek misin?" diye bağırdı. Beni işaret etti, ağzı bir hırıltıya dönüşmüştü. "Beni boşadın. Unuttun m u ?" dedi yine. "Yolda mı kaldın? Benim sorunum değil."

Başımı sallayıp durdum.

Tristan duvara döndü, üç kez yumrukladı ve büyük bir delik açtıktan sonra tökezleyerek odadan çıktı.

Kanepeye yaslanıp göz kapaklarımın yavaşça kapanmasına izin verdiğimde gözlerimden yavaşça yaşlar süzüldü. Onları bir saniye daha açık tutamadım.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

DANIKA

Kolumda bir el hissettiğimde hafifçe irkildim.

"Hadi Danika. Seni eve götürüyüm."

Dean'in sesiydi ve gözlerimi açtım ama ne dediğini tam olarak anlayamadım.

Önce oturmama, sonra ayağa kalkmama yardım etti ve beni apartmandan çıkarırken ona yaslandım. Gözlerimi kırıştırdım ve zihnimi kaplayan garip bulutu dağıtmaya çalıştım.

"Neler oluyor?" Gözlerimin tekrar kapanmaması için mücadele ederek mırıldandım. "Sadece seni götürüyorum. Birazdan evde olursun ve Tristan'la sabah ya da ne zaman ayılırsa o zaman konuşabilirsin. Bu gece tam bir manyak."

Merdivenlerden çok yavaş, çok dikkatli bir şekilde inerken ağırlığının çoğunu destekledi.

"Bu gece neden bu kadar iyi davranıyorsun?" Beni nazıkçe arabasının yolcu koltuğuna oturtuktan sonra gözlerimin kapanmasına izin vererek ona sordum.

Cevap vermedi, hatta büyük düğün resmimi kucağıma koyup kapıyı kapatırken bana bir daha bakmadı bile. Onu taşıdığını fark etmemiştim bile.

Onu göğsüme bastırdım ve gözlerimi kapattım.

Araba hareket etmeye başladı ve bacağımda soğuk bir dokunuş hissettiğimde uyanık kalmak için mücadele ettim. İlk başta ne olduğunu anlayamadım ama *yanlış* olduğunu biliyordum.

Çaba sarf ederek gözlerimi açtım.

Dean'in soğuk eli kalçamdaydı.

"Ne yapıyorsun?" Uzaklaşmaya çalışarak kısık sesle fısıldadım.

Elini kaldırdı ve direksiyona geri döndü. "Şşş, uyumaya devam et. Bir şeyin yok. Seni hemen eve götüreceğim." Sesi hâlâ yatıştırıcıydı.

Dean'in bu iyi versiyonunun alıştığım filtresiz hıyardan çok daha korkunç olduğunu ancak o zaman fark ettim, ama çok uykuluydum ve gözlerim tekrar kapandı.

Aklıma uyanık kalmak için savaşımamı sağlayan bir düşünce geldi ve gözlerimi tekrar açtım. "Araba kullanmamalısın," diye işaret ettim. "Sarhoşsun."

Güldü. "Ve bir uçurtma kadar yüksek. Merhum Jared'in şerefine votka shotlarıyla hız topu kovalıyoruz. Ama sen merak etme. Sarhoşken daha iyi araba kullanırım, yani emin ellerdesin. Şimdi uyumaya devam et."

Onunla tartışmak istedim, çünkü elbette söylediği her şey saçmaydı, ama ağzımı açıp konuşmak için harcadığım çaba benim için çok fazlaydı ve kelimeleri çıkaramadım.

Buz gibi parmakları tekrar bacağımı kavramak için hareket etti, bu sefer daha yukarıdaydı ve ben olabildiğince yüksek sesle protesto ettim. Elini daha yukarı itti, tekrar çekmeden önce külotumun kenarını kısa bir süre parmakladı.

"Orada ne olduğunu çok iyi biliyorum. Seni ve Tristan'ı kaç kez birlikte gördüğümü hayal bile etmek istemezsin. Küçük, sıkı vücuduna bayılıyorum. Sen tam benim sevdiğim türden bir kızsın. Küçük ve kıvrımlı, daracık amcıklı kızları severim. Ben senin alıştığın gibi olmayacağım. Tristan bir canavar. Merak etme, muhtemelen sabah hiçbir şey fark etmeyeceksin. Ve hamile olduğunu söylediğini duydum, bu konuda da endişelenmene gerek yok.

"Sen hastasın," dedim ona. "Gezegendeki son insan olsan bile bana dokunmana izin vermezdim." Bu kadar uzun bir cümle kurabildiğim için mutluydum. O kadar halsizdim ki, o küçük kıvılcım bana bir başarı gibi gelmişti.

Tekrar bacağımı kavradı. Yan yan gülümsemesine ters ters baktım.

"Keşke bardağı bitirseydin. Konuşmadığın zaman seni daha çok seviyorum."

"Aklından ne geçiyor? Tristan bunun için seni öldürecek, kelimenin tam anlamıyla öldürecek."

"Bilseydi belki. Ona söyleyecek misin? Öğrenirse iğreneceğinin farkındasın değil mi? Beni öldürebilir ama *sana* da bir daha asla dokunamaz."

"Umurumda değil. Umurumda değil. Ona söyleyeceğim, böylece seni öldürecek. Herkese söyleyeceğim. Bu yanına kalmayacak."

"Tabii hatırlarsan. İçimden bir ses yarın hafızanın biraz bulanık olacağını söylüyor, ama eğer yanılıyorsam yarın konuşmaktan çekinme." Konuşurken elini daha da yukarı kaldırdı, daha da yukarı kaldırdı, iç uyluğunun derisini ovdu ve yoğurdu.

Ona durmasını söyleyip durdum ama beni dinlemedi, parmaklarını külotumun içine soktu, hakkı olmayan yerlere dokundu.

Fotoğrafımın çerçevesinin bu kadar ağır olduğunu hatırlamıyordum ama artık öyleydi, o kadar ağırdı ki ancak öne doğru atabildim, böylece kucağımı kapladı, üst kenarı karnıma battı ama en azından kalçalarımı onun gezinen ellerinden korudu.

Aldırmıyor gibiydi, eli daha sonra elbisemin açık yakasına gitti ve göğsümün üzerinde özgürce dolaştı.

"Bana dokunmayı kes," dedim, sesim kızgınlıktan çok uykulu çıkıyordu, içimde o kadar kızgındım ki, öfkem tek başına bana biraz güç vermeye yetmediğine şaşırdım.

"Hmm, yapacağımı sanmıyorum. Uyumaya devam etmeye ne dersin? Dediğim gibi, seni sessizken daha çok seviyorum."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım, bir elimi yukarı kaldırıp boş yere göğsümü örtmeye çalıştım. Çok fazla tenim açıktaydı ve onun eli benimkinden çok daha güçlüydü.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" Elimden geldiğince yüksek bir sesle söyledim. "Ve neden? Bunu neden yapacaksın?"

Güldü ve yine her zamanki Dean oldu. İyi davranışı çoktan gitmişti. "Gerçekten sana söylememi istiyor musun? Tamam, madem ısrar ediyorsun. Hiçbirini hatırlamayacaksın. Seninle edepsizce konuşacağım, eğer bu seni mutlu edecekse." "Siktir git."

"Hayır, Danika, siktir *git*. *Senin* için planladığım şey şu. Şehirden yaklaşık bir saat uzakta, çöle doğru uzun bir yolculuğa çıkacağız. Ne kadar karşı koyarsan koy, o zamana kadar dışarıda olacaksın, dünya için ölü olacaksın." Sol meme ucumu sertçe büktü ve eline ne kadar vurursam vurayım bükmeye devam etti. "O kadar kendinden geçmiş olacaksın ki sana istediğim her şeyi, istediğim şekilde yapabileceğim ve sabah olduğunda hiçbir şey hatırlamayacaksın. Ve sakın hata yapma, *Senin* için planlarım var."

Devam ederken sesindeki iğrenç gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Önceseni

çırılçıplak soyacağım Ayakkabılarını bile çıkarmayacaksın. Bunların hepsi kalacak

Buraya. Sonra seni arabadan çıkarıp yüzüstü kaputun üzerine iteceğim. Seni iyice ayıracağım ve önce amını sikeceğim, çünkü nasıl bir his olduğunu bilmek için can attığımı biliyorsun. Boşalmadan önce çekeceğim, çünkü kıcını da hissetmek istiyorum. Sonra onu sikeceğim. Kayganlaştırıcı kullanmayacağım. Seni parçalamak umurumda değil. Hiçbir şey hissetmeyeceksin ama vücudunun yarın beni hatırlayacak olması hoşuma gidiyor."

"Siktiğimin sapığı," diye ısırdım, vücudum titremeye başlamıştı. Bunun iyiye işaret olabileceğini düşündüm. Belki de ilacın etkisi geçmeye başlamıştı. "Her neyse. Kıçına boşalacağım ya da belki sırtının alt kısmına. "Her neyse.

planlamayı severim, bu yüzden bu bir sürpriz olacak. Nerede olursa olsun, pisliği senin üzerine bırakacağımdan eminim, böylece daha sonra kendin temizlemek zorunda kalacaksın. Kafan çok karışacak. Belki de Tristan'dan geldiğini düşüneceksin. Kim bilir, ama öyle ya da böyle, bu pisliği temizlemek zorunda kalacaksın. İşim bittikten sonra seni arabanın önünde yere yatıracağım, böylece farlar üzerini güzelce aydınlatacak."

Sonunda kırmızı ışıktaki durduğunda elini üzerimden çekti. Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu ama en azından henüz çölde değildik.

"Sana bakacağım, her santimine. Bacaklarını açıp içime bakacağım. Vücudunu iyice inceleyeceğim, böylece istediğim zaman gözlerimi kapatıp hatırlayabileceğim. Bu biraz zaman alacak, ama bu bittiğinde, aletimi boğazına sokacağım. Olabildiğince derine sokacağım ama o şekilde boşalmayacağım. Beni doğru düzgün ememeyecek kadar kendinden geçmiş olacaksın, ama her halükarda pis sikimi oraya sokmak istiyorum. Ondan sonra, kim bilir? Belki göğüslerini sikerim, belki amını tekrar sikerim. Beni en çok neyin heyecanlandıracağını göreceğim. Kesin olan bir şey var, seni saatlerce merhametime bırakacağım ve vücuduna yaşatacağım şeyleri geri alamazsın. Kirli sikimi her deliğine sokacağım ve sen hayır diyemeyeceksin."

"İşim bittiğinde seni kıyafetlerini giydirip bir yere bırakacağım. Belki daireye, belki de seni kendi yatağına gizlice sokarım. Fark eder mi ki? Yarın daha önce hiç olmadığın kadar kirli uyanacaksın ve nedenini hatırlamayacaksın ama Tristan'ın bir daha elini bile süremeyeceği kadar iğrenç olacaksın çünkü o sana aşıktı ve sen onun en iyi arkadaşının seni bir *köpek* gibi kullanmasına izin verdin."

"Sen onun en iyi arkadaşı değilsin," diyecek sesi kendimde buldum. "Artık sana katlanamıyor bile."

Bu onu öfkeli yaptı ve bana doğru dönerken ağzından köpükler çıkıyordu. "Siktir git! Bu senin suçun!"

Olay olduğuunda yüzünü izliyordum. Bir saniye onun merhametine kalmıştım, bir saniye sonra ise kaderin merhametine kalmıştım,        başka bir araç onun arabasına çarpmıştı.

D nd   m , d nd   m  ve dönme bittiğinde acı  ekti imi hatırladım.

Sonradan   renecektim ki, arabanın benim tarafım bir telefon dire ine sağlam bir şekilde temas edene kadar spin atmıştık ve benim tarafım çökmüştü, ancak Dean'in arabasının yarısı çok daha kötü bir şekilde yaralanmıştı.

Yan tarafım çarptığında hala ona, ezilmiş, kanlı bedenine, boş, bomboş gözlerine bakıyordum.

Kimsenin bana söylemesine gerek yoktu. Dean'in öldüğünü gördüm.

Ondan sonra onu bir daha hiç sormadım.

Başımın  n panele  arptı ını hatırlıyorum.  n camın kırıldı ını, cam parçalarının yüzümün, g  s m n ve kollarımın derisine g m ld   n  hatırlıyorum, ancak bu sadece bir tattı,        neredeyse anında karnımda asla unutamayaca ım yakıcı bir ağrı oldu,        ellerimdeki  er eve parçalara ayrıldı ve karnımın birkaç hayati bölgesine saplandı.

Bugün yüksek sesle  ı lık atıp atmadı ımı bilmiyorum ama ruhumun derinliklerinde, içimde anne olmak için yanıp tutuşan, bunun için  zlem duyan, kendi  ocu umu, kendi etimi ve kanımı do urabilece im gün için yaşayan ve nefes alan o yer, bir parçam "Hayır!" diye bağırdı.

Derinlerde bir yerde bu  ı lı ı atmayı hiç bırakmamış olmam oldukça olasıydı.

Bu acı çok derin ve unutulmazdı ama baca ımın ezilmesinin acısı sonunda, ne mutlu ki, bayılmama neden oldu.

Hastanede tekrar uyandı ımda, birden fazla ameliyattan sonra iyileşirken, sormama gerek kalmadı.

Biliyordum.

O arabada her şeyimi kaybetmiştim.

Ancak ben bile tüm bu kayıpların neleri içerdiğini bilmiyordum.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

TRISTAN

Bir başlangıçla uyandım. Başım beni öldürüyordu, daha gözlerimi açmadan boğazımda safra birikmişti.

Gözlerimi bir süre daha kapalı tuttum, ellerim yanımdaki çıplak bedeni hissetmek için uzandı ve sonra, dehşete benzer bir şeyle, diğer tarafımda bir tane daha.

Elim dolgun bir göğsün üzerinde gezindiğinde irkildim.

Yataktan tökezleyerek kalktım, sızlanmaya başlamadan önce zar zor banyoya gidebildim.

Midemdekileri büyük, sarsıcı kabarmalarla boşalttım.

Yatağımdakinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kim olmadığını biliyordum ve bu beni ayıkken korkutmaya yetiyordu.

Öğrenemez, öğrenemez, öğrenemez, kafamın içinde bir mantra gibi koşuyordu. Ayrılmıştık ve bir aydan uzun bir süre önce telefonlarıma çıkmamaya başlamıştı, hatta bir telefon bile etmeden beni boşamıştı ama yine de bundan önce sadık kalmıştım.

Bunun affedilemez olduğunu biliyordum. Affedilemez olduğunu *hissettim*.

Dušta gecenin günahlarından arınıyordum ki gecenin parçaları aklıma gelmeye başladı.

Lanet olası hız toplarını, atışları ve aradaki bir sürü bulanık detayı hatırladım. Kardeşime olan lanet olası hastalıklı övgüyü, bana ne olduğunu umursamadığımı, hatta belki de kötü bir şey olmasını umduğumu hatırladım.

olur. Belki de hastanelik olurdum ve benim için çok üzüldü, beni geri alırdı, diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Daireye geldiğini hatırladım, dehşet içinde. Bana bir şey söylemesi gerektiğini söylemişti ama ne olduğunu hatırlayamıyordum. Bana söylemişti de ben mi unutmuştum, yoksa bana hiç söylememiş miydi?

Gelip beni görmesi için onca gece varken... işler daha da kötüye gidemezdi.

Barışmak için mi geri gelmişti? Kendimi suçluluktan o kadar kötü hissediyordum ki, iki sürtük hâlâ yatağımdayken onu aramaya cesaret edemiyordum ama *neden* geldiğini öğrenmeliydim.

Ruhum olmasa da bedenim yeniden temizlendiğinde, korkuyla yatak odama geri döndüm. İki çıplak kadın şimdi uyanıktı, biri dirseklerine yaslanarak otururken adımı haykırıyordu.

Onu zar zor gördüm, ikisini de zar zor gördüm, gözlerim yatağımın üzerinde bir resmin olması gereken yere sabitlenmişti.

İçim korkuyla doldu.

Onu almaya mı gelmişti? Eğer öyleyse, bu iyiye mi yoksa kötüye mi işaretledi? Ona ben mi vermiştim, yoksa o mu almıştı? Cevaplara ihtiyacım vardı ama önce yatağımı boşaltmam ve tüm çarşaflarımı yakmam gerekiyordu.

Kızlara giyinmelerini söyledim, önceki geceden her bahsettiklerinde gözle görülür bir şekilde sinirleniyordum. İkisini de tanıımıyordum ve onları sıraya koysam seçebileceğimden şüpheliydim. Birinin saçları koyu, diğerininki açık kahverengiydi, ikisinin de göğüsleri takma idi. Ancak bu kadarını fark edebildim.

Koyu saçlı olan bana yaklaştı, yaklaşmaya çalışıyordu. Kolumu uzatıp onu savuşturdum.

Gülümsedi, etkilenmemişti. "Dün gece inanılmazdın. İki kişi bile olsak sana yetişemedik. Tam bir aygırdın. Bizi aptalca siktin."

Elimi yüzümde gezdirdim, yine kusacak mıyım diye merak ediyordum. "Git lütfen. Dün gece çok sarhoştum ve yaptığım tüm o boktan şeyleri hatırlatacak bir şey istemiyorum."

Hareket etmediler, sadece bana bakıyorlardı.

"Siktirin gidin!" Onlara kükredim. "Odamdan siktirin gidin!" Sonunda, neyse ki, bu sonuç verdi.

Odamı baştan aşağı temizledim, her yüzeyi dezenfekte ettim. Bir önceki gecenin tüm iğrenç ayrıntılarını unuttuğum için banyoma da aynı işlemi uyguladım.

Çöp sepetimde birkaç kullanılmış lastik olduğunu gördüğümde rahatladım mı yoksa daha da mı dehşete kapıldım emin değildim ama en azından bir çeşit koruma kullanmıştım.

Yine kustum.

Çarşaflarımı attım. Sadece bir takımım daha vardı ama umurumda değildi. Onları da çöp gibi çöpe attım.

Tekrar duş aldım, dişlerimi fırçaladım ve dezenfektan mendillerle biraz daha çalıştım.

Onu aradığımda saat öğleden sonra üçtü.

Direkt sesli mesaja düştü.

Bir duş daha aldım.

Köpürt, durula, tekrarla.

Beni hiç affedecek miydi? Bunu ondan saklamamın bir yolu var mıydı? Sadakatsizlik etmemiştim. Teknik olarak değil, çünkü çok açık bir şekilde ayrılmıştık, ama teknik bir durum hissettiklerimi değiştirmiyordu ve hissettiklerim *berbattı*. Kalbimde hala onunla evliydim.

Buraya barışmak, bana bir şans daha vermek için gelseydi ve ben de *kendimi* yok etmeye kararlı cehennem yolumda bunu çığneseydim *kendimi* affedebilir miydim?

Bu cevabı bulmak kolaydı. Hayır.

Onu aradım, sesli mesajını aldım ve odamı tekrar temizledim. Bu günlerce sürdü.

Beş gün sonra Dean'in annesinden hayatımı değiştirecek bir haber aldım.

Ayrıntıları anlamam için çok hızlı bir şekilde anlattı, sesi neredeyse bomboştu.

"Öldü mü?" Ona tekrarladım. Onu günlerdir görmemiştim ama bupek de alışılmadık bir durum değildi. Anlayamayacağım kadar şok olmuşum.

Yine de, bundan sonra olacaklara hazırlıklı değildim.

"Arabada bir de yolcu vardı," diye devam etti ve oğlu yeni ölmüşken bu kadar sakın davrandığına göre gerçekten şokta olmalı diye düşündüm.

"Senin menajerin Jerry için çalışan bir kız."

Odamdaydım, sırtımı duvara dayamıştım ve duvara çarparak yere düştüm, neredeyse telefonu düşürüyordum. "Ne dedin sen?" Diye sordum, sesim dehşet dolu bir vıraklamaydı.

"Arabada onunla birlikte bir kız vardı. Bu arada araba hurdaya dönmüş. Hayatta kalsaydı ciddi bir alkollü araç kullanma suçlamasıyla karşı karşıya kalacaktı."

"Kıza ne oldu? O iyi mi?"

"Kız mı? Oh... Onu tanıyor muydunuz? Ona ne olduğundan emin değilim. Sormadım."

Jerry'i arayarak telefonu kapattım.

Neyse ki üçüncü zil sesinde cevap verdi.

"O iyi, Tristan." diye cevap verdi.

Paniğin ardından geldi "Neden bana söylemedin? Bugünler öncedydi! Bunu benden nasıl saklarsın?"

Diğer uçta uzun bir duraklama oldu. "Dinle... Tristan... seni görmek istemiyor."

Serbest kalın elim koluma uzandı ve diğer kolumun derisini akılsızca kaşımaya başladı.

Midem bulanıyor, kalbim sıkışıyor, "Bunu o mu söyledi?" diye sordum.

"Üzgünüm dostum. Onun isteklerine saygı duymak zorundayım. Çok kararlı görünüyor." "Hangi hastane, Jerry?"

Sesli bir şekilde iç çekti. "Buraya gelmek istemezsin, Tristan. Gelmezsen daha iyi olur."

"Anlat bana!"

"St. Rose."

"İyi olduğunu söylemiştin ama yaralandı mı?" "Oldukça kötü yaralandı."

"Anlat bana."

"Başını oldukça sert çarptı, beyin sarsıntısı geçirdi. Hâlâ hastanede ama iyileşecek."

Sertçe yutkundum, hâlâ kolumu kaşıyordum. "Başka bir şey var mı?" "Çarpmanın etkisiyle enkazdan biraz yara aldı ama iyileşecek."

Kaşımak.

Oymak

.

Pençe.

"Başka bir şey var mı?"

"Dizi ezilmiş. Eninde sonunda tekrar yürüyebilecek ama ciddi bir topallaması olacak. Artık dans edemeyecek, Tristan."

Elim göğsüme gitti, tam kalbimin üzerine. Kazı.

Oymak

.

Pençe.

Telefon elimden düştü, ama kendi hıçkırıklarımın sesi Jerry'nin ucuna ulaşmadan önce değil.

Üç saat bile dayanamadım.

Elimin kanlı olduğunu fark edene kadar arabama binmişim. Koluma ve göğsüme baktım, kendimi bu kadar kötü çizmiş olmama gerçekten şaşırmışım. Hiçbir şey hissetmemişim.

Daireme geri döndüm, duş aldım, üstümü değiştirdim ve tekrar dışarı çıktım.

Danika'nın arabasını ancak ikinci koşumda kaldırımın kenarında park halinde gördüm. Günlerdir evden çıkmamışım ama kaza anından beri orada olmalıydı.

DANIKA

Haberler bana çarpık dalgalar halinde geldi. Bana her şeyi yanlış anlattılar, bu da anlamamı ve işlememi zorlaştırdı. Ancak Bev'in doktoru azarladığını duyduğumda bazı parçaları bir araya getirebildim.

"Birine bunu bu şekilde söyleyemezsiniz. Eğer bir kadın bebeğini yeni kaybetmişse, ona bir daha çocuk sahibi olamayacağını söyleyerek işe başlamazsın. Ben bir avukatım, seni pislik, bu yüzden ona ne söylediğine dikkat et, yoksa seni duygusal sıkıntıdan dava ederim." Bu sözler doktorun odadan çıkmasını sağladı ve Bev kulağıma eğilip saçımı okşayarak, bunun imkânsız olması gereken bir anda beni rahatlatı.

"Bunun için onu dava edemem, tatlım. Sadece kendimi kaybettim ve bu benim korkutma taktiğim. Yine de kazanabileceğimizi düşünseydim gözümü kırpmadan açardım. O piç daha kötüsünü hak ediyor."

Dikkatimi vermeye çalıştım ama zihnim öğrendiklerime geri dönüyordu. "Bebeğimi kaybettim," diye fısıldadım.

"Çok ama çok üzgünüm Danika. Hamile olduğunu bilmiyordum ama seni tanıyorum ve hamile olduğun için o bebeği istediğini biliyorum. Çok özür dilerim." "Ve daha fazla doğuramam."

"Hayır, canım. Çok üzgünüm ve şu anda bunu düşünmenin zor olduğunu biliyorum, ama bir gün, doğru adamla tanıştığında ve hayatının doğru noktasında olduğunda, evlat edinebilirsin. Hâlâ anne olabilirsin Danika, sadece umduğun şekilde değil."

Onu zar zor duydum, sadece acıma odaklandım, sadece kaybıma odaklandım.

Orada uzandım ve o kayıpla birlikte ruhumun içimden sızdığını hissettim.

Uyuştuğumu sanıyordum. Tepeden tırnağa, kalbim ve ruhum uyuşmuştu. Ama ne yazık ki hayır, bir şey kalmıştı, Tristan hastane odama girdiğinde göğsümde ateşlenen korkunç bir şey, yüzü kül rengi.

Kalbinin kırıldığını görmüştüm. Kaybettiği için sarsıldığını gördüm. Kafayı bulduğunu, sarhoş olduğunu, harap olduğunu ve öfkeden aklını kaçırdığını gördüm.

Ama onu hiç böyle görmemiştim. Tüm dünyasını kaybetmiş bir adam gibi görünüyordu.

Onu gördüğümde yıkılmamak için tüm irademi kullanmam gerekti. Dışarıdan bakıldığında sakindim ama içim bir fırtınayadönüşmüştü, Tristan'ın yaklaşmasına izin vermeyeceğim büyük bir fırtına Bir an bile görmesine izin veremezdim. Bunu atlatmak için herhangi bir umudum, herhangi bir *duam* varsa, en azından sakın ve kararlı görünmek zorundaydım.

"Kazayı yeni duydum,"
"Nasılınıyi
misin?"

Omuz silktim, bitkin yüzüne yerleşmiş parlak, ışıltılı gözleriyle buluşmakta zorlanıyordum. Onlarla bir seferde milisaniyeden fazla görüşemiyordum, yoksa açığa çıkacağımı biliyordum. Gözlerinden uzun süre kaçmak mümkün değildi. "Yaşayacağım."

"Acı çekiyor musun?"

Tekrar omuz silktim. "Yaşayacağım. Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum." Ses tonum reddetmeye izin vermiyordu.

"Sorun değil, sorun değil. İyi olmana sevindim."

Tamamın oldukça cömert bir terim olduğunu düşündüm ama dilimi tuttum. "Jerry beni görmek istemediğini söyledi. Bu doğru mu?"

Kelimeyi çıkarmak zor oldu. "Evet."

Sendeleyerek geri döndü, gözle görülür bir şekilde üzgündü. Eli koluna gitti ve tişörtünün altındaki bir noktayı kaşımaya başladı. Sesini tekrar bulması çok uzun zaman aldı.

Sonunda beklemek çok ağır geldi ve gözlerimi kapatıp yüzümü başka yöne çevirdim.

"O gece bir şey mi oldu? Beni görmeye geliyordun. Kavga mı ettik? Duvarımda resmimizin olmadığını gördüm ama ne olduğunu hatırlamıyorum. Oraya bana ne söylemek için geldin?"

Ağzım sertleşti. "Önemli bir şey değil."

"Danika, lütfen-"

"Lütfen, Tristan, lütfen git. Birbirimiz için iyi değiliz. Bunu göremiyor musun? Tüm olanlardan sonra, bu *nihayet* açık değil mi? Senden uzaklaşmam gerekiyor ve bunun gerçekleşmesinin tek yolu da birbirimizden uzak durmamız."

"Yanılıyorsun Danika."

"Beni dinle, Tristan. Sen benim için kötüsün. Benden bu kadar." Boğazından korkunç sesler çıkıyordu.

Sonunda başımı kaldırıp bana baktığını gördüm, yüzünde yıkılmış bir ifade vardı. Şimdi göğsünü kaşıyordu, sanki göğsünün derinliklerinden kaçıyormuş gibi o alçak, sert inilti hâlâ içinden çıkıyordu. "Bitti, Tristan. Lütfen git."

Gözlerimi kapatarak tekrar başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Yakında gitmezse kesinlikle kırılacaktım.

Konuşmadan önce bir süre beni izlediğini hissettim, sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Lütfen resmi geri alabilir miyim?"

"Kazadan sağ çıkamadı." Pek çok şey gibi.

Sonunda, merhametli bir şekilde, gitti.

TRISTAN

Bev bir Tazmanya canavarı gibi üzerime geldi. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Kırklı yaşlarında sıska beyaz bir kadın benim gibi kocaman bir orospu çocuğuna kafa tutmaya çalışıyordu.

Göğsüme vurup yüzümü tokatlarken kıpırdamadan durarak beni taciz etmesine izin verdim. Nefes nefese kalmış ve ağlamaklı bir haldeyken, gözlerindeki öfkeyle bana dik dik bakıyordu. Cüssesiyle değil ama iradesiyle müthiş bir kadındı. Bir şeyin yapılmasını istiyorsa, tam da istediği gibi olacağından hiç şüphem yoktu. Bana bir suikast düzenlese o kadar da şaşırmazdım.

Parmağını göğsüme soktu, sesi çok kısıktı ama öfkeyle titriyordu. "Gitmen gerekiyor. Senden gitmeni istedi ve olması gereken de bu. Ama gitmeden önce sana söylemek istediğim birkaç şey var. Dean denen adamın onu eve bıraktığını biliyor muydun? Bu senin *bilgin dahilinde mi* oldu?"

Yüzümü buruşturdum. Gecenin büyük bir kısmı benim için bulanıktı ama ona bu satırlara benzer bir şeyler haykırdığımı hatırlıyordum. Bunun benim fikrim olduğundan neredeyse emindim. "Ben yaptım. Eminim Dean'in oda arkadaşım olduğunu biliyorsundur."

"Danika'ya Rohypnol verilmiş. Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Tüm vücudum hareketsiz kaldı.

Yapmazdı, diye düşündüm, aklım başımdan *gitti*.

Asla cesaret edemez, dedim kendi kendime.

"Senin evinde uyuşturulmuş. İçtiği tek şey, arkadaşın Dean'in ona ikram ettiği yarım bardak portakal suyuydu. *Bunu* onun hayatına sen soktun." Sonunda çığlık atıyordu, sesi çatlıyordu.

Kendini toparladığında ağzı sertleşti ve eli havaya kalkarak bana bir tokat daha attı.

Kötü muameleyi kabul ettim. Bunu hak ettiğimi biliyordum. Bev'in bile benden o anda kendimden nefret ettiğimden daha fazla nefret etmesinin mümkün olmadığını düşündüm.

"Onu uçurtma gibi uçan tecavüzcü bir orospu çocuğuyla aynı arabaya bindirdiniz. Bunu ona sen yaptın. *Sen yaptın*. Şimdi gözümün önünden kaybol. Yüzünü bir daha görürsem, bunu sana ödetirim."

Oradan ayrıldım, aklım hala bana verdiği bilgilerle çalkalanıyordu. Beni bir daha görürse bunu bana ödetmenin bir yolunu bulacağına inanıyordum ama gitmemin nedeni bu değildi. Danika beni orada isteseydi, ne olursa olsun onunla kalırdım. Ölümün bu tarafında kimse beni uzak tutamazdı. Ama sorun da buydu. Beni orada istemiyordu. Bu konuda çok açıktı. Onun için iyi değildim. Daha iyisini yapabilirdi ve sonunda bunu gördü.

Dean'in cenazesine gittim. Her şey boyunca içim sızladı. İnsanları, yakınlarımı kaybetmişim ama hiç birini kaybetmemiş ve ondan *nefret* ettiğimi fark etmemiştim. Kendimi kötü hissetmem gerekirdi ama öldüğüne üzülmedim bile. Aslında yaptığını bildiğim şeyden sonra hayatta olan bir Dean'in işime yarayacağı tek şey onu kendi ellerimle öldürmek olurdu.

Beni kızdırdığında bile, böyle bir şey yapmayacağına dair ona güvenmişim. Yutması zor bir haptı; güvenimin ne kadar yersiz olduğu.

Danika'ya ilaç verebiliyor ve Tanrı bilir ne planlıyorsa onu yapabiliyorsa, başka ne yapmıştı? Yaptığı düpedüz sinsice, düpedüz şeytanca bir şeydi. Bunu bana anlatan öfkeli Bev'den başkası olsaydı, onlara inanmazdım. Onun hiç

Böyle bir şeyi uydurmak için bir neden yoktu ve yanlış bilgilerle uğraşan bir kadın değildi.

Bir haftayı saf cehennemde geçirdim, kendime pişmanlıklarla işkence ettim, elimdeki her türlü uyuşturucuyu bolca kullandım.

Danika'yı hastanede gördükten yedi gün sonra kendimi rehabilitasyona yazdırdım.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

DANIKA

Bana detaylar verdiler. Kıkırdak ve kas dokusu kaybıyla ilgili bir sürü anlamsız ayrıntı. Rahmimdeki onarılamaz hasarla ilgili acı verici detaylar. Ameliyat ve fizik tedavi hakkında bitmek bilmeyen detaylar. İşin özü şuydu: Artık sakattım ve asla çocuk sahibi olamayacaktım. Bu gerçeğe *c e v a b ı m* ; bunun beni tanımlamasına izin *vermeyeceğim*. Tanrı yardımcım olsun, bunun beni yavaşlatmasına bile izin vermeyeceğim. Artık bir dansçı değildim ve içimde asla bir çocuk büyütemeyecektim. Bunlar gerçeklerdi. Bu konuda ağlamayı ya da ağlasam bile o lanet olası işe *yaramaz* gözyaşlarını kabul etmeyi reddettim. Beni tanımlayacak başka bir şey bulacaktım. Sadece ne olduğunu bulmam gerekiyordu.

Bev benimle ilgilenmek için işten izin aldı. Daha önce işten bir haftadan fazla izin aldığını hiç görmediğim için çok şaşırmıştım. Ama *benim* için neredeyse tam bir ay izin aldı.

Evde bana yardım etti, bana arkadaşlık etti, aklımı başımda tuttu.

"Neden bana karşı bu kadar iyisin?" Bir noktada ona sordum. "Neden bana karşı *hep bu* kadar iyiydin? Sana çok yük oluyorum ve sen bana yardım etmek için çok şey yaptın. İkimiz de biliyoruz ki bu iyiliğinin karşılığını asla ödeyemem." Bev bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve yumuşak ellerinden biri sanki ağır çekimdeymiş gibi hareket ederek saçlarımı okşadı. "Ah, seni zavallı kız. Bilmiyor musun?"

Ona göz kırptım ve başımı salladım, tamamen kaybolmuştum. "Neyi biliyorsun?" Ona sordum.

"Sen asla bir yük olmadın Danika ve bu nezaket değil."

Başımı tekrar ona doğru salladım, kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Eğer bu nezaket değilse, o zaman nedir?"

Gözleri yaşlarla doldu ve yüzündeki ifade kalbimin göğsümde yavaşça dönmesine neden oldu. "Canım, işte buna aile denir."

Bu beni tamamen yıkmıştı. Hıçkırmaya başladım, sesler yüksek, sert ve kırık. Beni kucakladı, kulağıma yatıştırıcı sözler mırıldandı, yumuşak sesi gözyaşlarıyla doluydu.

Aile, diye düşündüm, bu düşünce beni kesinlikle şaşırttı. *Aile, diye* fark ettim, zihnim Bev ve Jerry'nin yıllarca değişmeyen cömertliklerine, şaşmaz nezaketlerine geri döndü. *Aile*.

Özlemini çektiğim şey, benim istememe bile gerek kalmadan benim olmuştu. Sadece oradaydı, iyi ya da kötü.

Aile.

SONSÖZ

DANIKA

Kazadan birkaç ay sonra kız kardeşimden bir telefon aldım.

Doğum sancısı çekiyordu.

Beş saat araba kullandım ve teslimat için tam zamanında ona ulaştım.

Telefonda konuşuyor ve e-posta yoluyla yazışıyoruz. Hatta ilk düşüğümünden önce birkaç kez onu görmeye gitmişim.

Ama bu doğum bizi yeniden kardeş yaptı.

Onunla o özel anı paylaşmak buruk bir sevinçti. Aileden sadece ben vardım, onun için orada olan tek kişi bendim.

Ona Jack Markova adını verdi ve onu ilk kucağına alanlardan biri de bendim. Göbek bağıni kestim ve o tatlı çocuğa aşık oldum.

Onu hastaneden eve götürdüm ve yeni bebeğiyle birlikte yerleşmesine yardımcı oldum. İki hafta boyunca onunla kaldım, bebekle birlikte uyanık kaldım, yaşadığı çileyi atlatırken biraz dinlenmesine izin verdim. Evinin etrafında topalladım ve o babasız küçük çocuk için bir yuva olmasına yardımcı olmaya çalıştım.

Bir gece onu yatırıyordum, bebek yatağının yanındaki beşikte uyuyordu, bana baktı ve "Babasının kim olduğunu biliyorum" dedi.

Kalçasına oturdum ve o da kendi eliyle benim elimi tuttu. Yüzüne baktım ve bekledim.

Gerçekten korkunç bir şey olacağını biliyordum. Sadece biliyordum. Bu Ancak bu korkunç şeyin doğası beni yanılttı. Kafam karanlık bir yerdeydi ve bu yüzden olasılıklar sonsuzdu.

Yine de en çok korktuğum şey, onun başına gelebilecek en kötü şey değildi. Bunu biliyordum çünkü en kötü şey olmuştu.

Elimi sıkıca kavradı ve gözlerini daha sıkı kapattı. "Erkek arkadaşım yoktu. Sevgilim yoktu. Hamile olduğumu fark edene kadar bana ne olduğunu bilmiyordum. Ama hatırlamadığım birkaç geceyi hatırlıyordum. Ve o gecelerden sonra, bir şeylerin ters gittiğini anladım. Aklıma yatmayan şekillerde ve yerlerde uyandım."

"Olamaz Dahlia," diye fısıldadım, yanağını okşayarak.

"Parçaları birleştirmem biraz zaman aldı ama... anlamsız birkaç gece geçirdim ve gerçekleri ortaya çıkarmaya başladığımda Dean'in bana ilaç verdiğini fark ettim. Birkaç kez. Onunla yüzleştirdim ve bunu yüksek sesle itiraf etmedi ama suçluluğunu gördüm. Ve sonra, ona hamile olduğumu söylediğimde, bu onu korkutmadı bile ve bana doğrudan babasının kendisi olduğunu söyledi.

"Ondan nefret ediyordum. Bunların hiçbirisi olmadan önce bile ona katlanamıyordum. Bebekten kurtulmayı, hatta onu vermeyi bile midem kaldırmadı ama ondan uzaklaştım. Onun bu bebeğin hayatında olmasına asla izin vermeyecektim. O bir tecavüzcü ve aşağılık biriydi. Suç duyurusunda bulunmak istedim ama yapmadım.

ne işe yarayacağını görmek için. Çok aptalmışım. Bana ne olduğunu anladığımda tüm kanıtlar yok olmuştu."

"Zavalılık," dedim ona, alnından öperek, onun için yanıp tutuşarak. "Bu işe karıştığın için çok üzgünüm."

Elini yanından çekip yatağın yanındaki beşikte yatan Jack'in küçük başına koydu. "Bununla barıştım. Bu bebeği seviyorum Danika, onu tüm kalbimle seviyorum. Gerisi geçmişte kaldı."

İçimde çok fazla acı zehir, çok fazla pişmanlık vardı ve Dean'in çirkin eğilimlerinin güzel bir erkek çocuk doğurduğunu, benim ve Tristan'ın aşkının ise sadece trajediyle sonuçlandığını fark etmemiştim.

Hayat çok acımasızdı ama o bebeği sevdiğime hiç şüphe yoktu. Onun

üzerine titrerdik, benim mükemmel küçük yeğenimin.

ALTI AY SONRA

Yüzüne bakmadım ama sözlerini dinledim, söylediklerinden çok söylemediklerini duydum.

Onunla buluşmak için sözleştiğimiz küçük kafede oturuyorduk. Yanında iki kişi daha vardı, genç bir adam ve kadın. Onunla yalnız buluşmak istemediğimi söyledim ve bu onun çözümü oldu. Bunu yapmak istememiştim ama rehabilitasyon programının bir parçası olarak bunun amacını açıkladığında reddedemedim.

Bir daha birbirimizin hayatının bir parçası olamayacaktık ama bu onun iyileşmesini engellemek istediğim anlamına gelmiyordu.

Önce ben görünmek istemiştim, böylece hâlâ nasıl zorlandığımı görmeyecekti. Bu içgüdünün bir kısmı acıma, bir kısmı da gururdan kaynaklanıyordu. Hangisinin daha güçlü olduğundan emin değildim.

Özenle giyinmiştim, saçlarım gevşek, düz ve parlak, makyajım ağır ama güzel, eteğim dizliğimi ve ortopedik ayakkabılarımı gizlemek için uzun, gömleğim vücudumu göstermek için dar.

Kendimi uzun süre kandıramadım. Gurur daha güçlüydü.

Ne yazık ki yeterince erken gelmemiştim. Ben kapıdan içeri girdiğimde Tristan ve iki parlak yeni arkadaşı çoktan bir masaya oturmuş, kahve içiyor ve bir şeylere gülüyorlardı.

Topallayarak geçebilmem için kapıyı benim için açık tutan adama gülünç derecede minnettardım. Küçük şeylerin ne kadar yardımcı olabileceği inanılmazdı ve Tristan izlerken kapıyla boğuşmak henüz düşünmek istemediğim bir aşılanmaydı.

Koltuk değneklerinin yardımıyla küçük adımlarla girişe yakın boş bir masaya doğru ilerlerken göğsüm yanıyordu. O beni görmeden oturmak istedim ama o kadar şanslı değildim.

Yüzüne bir kez baktığımda, bu küçük buluşma için bakışlarıyla karşılaşmayacağımı biliyordum. Gözlerindeki çiğ pişmanlık, sakatlayıcı acıma görmek istediğim bir şey değildi. Acımasını kabul etmektense ondan bir şey istemeyi tercih ederdim.

Yüzüne bakmadım, onun yerine köprücük kemiğine baktım. Gözleriyle, verdiğimiz ve tutmadığımız sözlerle, kaybettiğimiz şeylerle yüzleşemedim. Hepsi oradaydı, beni suçluyorlardı ama aynı zamanda suçluluk ve acıma duygularıyla doluydular.

"Size bir şey getireyim mi? Kahve ya da çay?"

İçimden bir ürperti geçti. Bana söylediği ilk söz, artık sakat olduğum için bana bakmayı teklif etmek miydi? Buna dayanamadım. O anda neredeyse kaçıyordum.

Hangisinin daha aşığılayıcı olacağını kafamda tartıştıktan sonra nihayet sert dudaklarımın arasından, "Biraz çay, teşekkür ederim," dedim.

O tezgâha gidip ikimize de birer fincan çay getirirken ben hiç kıpırdamadım.

Benimkine baktım, bir şeker ekledim, sonra biraz daha baktım.

"Süt?" diye teklif etti.

Başımı salladım, sonra bir paket şeker daha ekledim.

O sözünü söylemeden önce bir yudum bile al O çaya hiç dokunmadım

"Pek çok pişmanlığım var, kendime pay çıkarmam gereken pek çok kötü şey var, ama inanın bana tüm bu yaptıklarımın sizin hayatınız üzerindeki olumsuz etkisi benim en büyük pişmanlığım."

Masanın kendi tarafında sabit bir şekilde duruyordu, gözleri ellerindeydi ve gözlerinin kısık derinliklerinde samimiyetini görüyordum ama bunu gerçekten sorgulamıyordum.

Gözlerimi hızla başka tarafa çevirdim. Tabii ki üzgündü. Ben de üzgündüm.

İkimiz de olayların bu şekilde sonuçlanmasını istememiştik. Ama ona baktığımda, bütün ve sağlıklıydı ve beni fark etmeden önce onu gülerken gördüğümde mutluydu. Belki de tüm bunlara rağmen her şey onun için gerçekten de en iyisi olmuştu. Benimle birlikteyken berbat bir adamdı ve şimdi bir de ona bak, geliyor.

İçime küçük bir acı tohumu ekti ve zamanla bu acı tohum büyüyecekti. *Gelişecekti.*

"Tüm bu olanlardan sonra affınızı hak etmiyorum, ama bunu istiyorum." Sözleri sanki prova yapmış gibi yapmacıktı. "Elimde olsa her şeyi geri alacağımı ve olan tüm kötü şeylerden kendimi sorumlu tuttuğumu bilin. Dibe vuruşum seni etkilediği için çok üzgünüm. Aklınıza gelebilecek her türlü telafiyi, benden isteyeceğiniz her şeyi seve seve yerine getiririm. Hizmetinizdeyim. Her zaman, Danika. Ve en içten dileğim, bir gün, belki zaman içinde, tekrar arkadaşım olmayı düşünmen."

Arkadaş mı? Bu fikirden irkildim. Elbette öyle biri olamazdım. Bu ne kadar uzun bir işkence olurdu. Arkadaş mı? Yüzüme bir tokat gibi geldi. Bunu denersek, o platonik şekilde yakın kalırsak, asla devam edemeyeceğimi bilmiyor muydu?

"Tristan." Adını söylemek bile zordu. Geri kalanını nasıl tamamlayacaktım? Sesimi sabitlemek için birkaç uzun, gerekli an ayırdım. Devam edebildiğimde kelimelerim çok resmiydi. "Kendini affedilmiş say. Ama lütfen olan her şeyden seni sorumlu tuttuğumu düşünme. İşler umduğum gibi gitmedi." Ne kadar da hafif bir ifade. "Ama bunların hiçbiri için tek bir kişi suçlanamaz. O yüzden evet, her şey için seni affediyorum. Bununla birlikte, arkadaşlık teklifinizi reddetmek zorundayım. Bazı şeyler... Demek istediğim, bazı insanların birbirlerinden uzak durması gerekir ve biz böyle bir çiftiz." Çok daha fazlasını söylemek istiyordum ama bunun yerine soğukkanlılığımı korumayı tercih ettim.

Uzun süre boyunca tek tepkisi kesik kesik aldığı nefesler oldu. "Eğer böyle hissediyorsan, kararına saygı duymak zorundayım." Kelimeleri söylerken neredeyse boğulacak gibiydi.

"Öyle. Ama özrün için teşekkür ederim ve her şeyin gönlünce olmasını dilerim." Sertçe yutkundum ve yere baktım. "Kendine yardım bulmana sevindim."

Sonsuz bir bekleyişin ardından ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Birbirimize doğrudan bakmadık.

O ve arkadaşları gitmeden önce ayağa kalkmayı reddettim ve bu yüzden beklerken uzun süre çayıma baktım.

O çaydan bir yudum bile almadım.

İşkence gibiydi. Ama her tabutun son çivisine ihtiyacı vardı ve o buluşma bizimkiydi.

Kalbim paramparça ama iradem sağlam, hayatıma devam ettim.

R.K. LILLEY'İN KİTAPLARI

UÇUŞTA (HAVADA #1) MIL

YÜKSEKLİĞİNDE (HAVADA #2)

YERE INMIŞ (HAVADA #3)

LANA (HAVADA BİR ROMAN)

ATEŞ SOLUMAK (HERETIC DAUGHTERS #1)

KÖTÜ ŞEYLER (TRISTAN & DANİKA #1)

ROCK BOTTOM (TRISTAN & DANİKA #2) VE

ÇOK YAKINDA...

LOVELY TRIGGER (TRISTAN & DANİKA #3)

CROSSING FIRE (HERETIC DAUGHTERS #2)

MR. GÜZEL (HAVADA #4)

ÖTEKİ ADAM (BİR ROMAN)

İŞTE LOVELY TRIGGER'DAN (TRISTAN & DANİKA #3) BİR SAHNE

UYARI: ÜÇÜNCÜ KİTAP UP IN THE AIR ÜÇLEMESİ İÇİN SPOILER İÇERMEKTEDİR

YAKLAŞIK ALTI YIL SONRA

AT THE DÜĞÜN RESEPSİYON OF JAMES VE BIANCA CAVENDISH

DANIKA

Tristan düğün ekibi için ayrılan uzun masada yanıma otururken ağzımdan "O orospu çocuğu senden bile büyük" sözleri döküldü.

Bana hızlıca bir bakış attı ve sonra Akira'ya baktı, ama bu bakış bana bilmemeyi tercih edeceğim pek çok şey söyledi. Öncelikle, ifadem niyetlendiğimden daha şımarık çıkmıştı ve Tristan şımarıklığımı hâlâ seviyordu. Aslında, onu yedi bitirdi. Bakışları ateşliydi ve... adını koymak istemediğim başka bir şey daha vardı.

"Aklına bir şey gelmesin," dedi boş boş, suyundan bir yudum alarak. "O dev piç alındı."

Gözlerim ona dikildi. "Bunu biliyorum. O bir süper modelle evli. Sadece diyordum ki... genellikle odadaki en iri adam olan senin için birine bakmak zorunda olmak garip olmalı. Ve onun pazuları seninkilerden biraz daha geniş."

Şaşkın bir kahkaha atarak nefesini dışarı verdi. "Sen ve senin büyük kol fetişin. Benimkiler hâlâ senin belinden daha büyük. Hiç küçülmediler."

Onlara bakmama izin vermedim, ama bu bir mücadeleleydi. Haklı olduğunu anlamak için yeterince bakmıştım zaten.

Dalgın bir şekilde masanın altındaki sakat dizimi ovuşturdum. Bana baktığını hissettim.

"Hâlâ acıyor mu?" diye sordu usulca, sanki kendine engel olamıyormuş gibi.

Yüzümü çok dikkatli bir şekildemaskesihaline getirdim "Sorun yok, sadece biraz sert. Endişelenecek bir şey yok."

Dünyada hiçbir şey beni onun elinin bacağıma dokunması, dizimi ovmak için altımdan kayması ve bir şekilde ağrıyı hafifletmek için nereye dokunacağını bilmesi kadar sarsamazdı. *Bu konuda* her zaman özel bir yeteneği olmuştu.

"Ne yapıyorsun?" Dişlerimin arasından sordum.

Ona gönderdiğim cinayet bakışından ürkmedi bile, cesur piç. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum," dedi, son derece ciddiymi.

"Yardımaınıza ihtiyacım yok." Ses tonum zehirliydi.

Sürtünmeyi bırakmadı, hala geri çekilmedi. Son altı yıl boyunca onu geri çekirmek çok kolay olmuştu ve zehirim onu uzaklaştırmadığında ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

"Bunu biliyorum. İnanın bana, biliyorum. Ama ya vermem gerekirse?"

"Taptığım iki insanın düğünündeyiz, bu yüzden yaklaşık on saniye daha medeni olacağım, ama şuna inansan iyi edersin-"

"Arkadaşlığa ne dersin? Bunu deneyebilir miyiz? Komiklik yok, yemin ederim."

Kendimi çok katı hissediyordum ve düşmanlığın üzerimden dalga dalga yayıldığını biliyordum.

Frankie gözüme takıldı, kolunu kızına dolamıştı. Bu bir düğündü, neşeli bir olaydı ve onun endişeli bakışı beni etkiledi. Olay çıkaracağımdan endişeleniyordu ve endişelenmekte haklı olması beni üzüyordu.

Kendime *bundan daha olgun olduğumu* söyledim. Hem neden arkadaş olamıyorduk ki? Artık beni çekici bulduğunu düşünmüyordum. İsteddiği şeyin sadece dostluk ve affedilmek *olduğunu* biliyordum, peki neden bunu ona veremiyordum? Neden onu tamamen dışlama ihtiyacı hissediyordum?

Cevabı biliyordum. Yaralı bir hayvan gibiydim, yıllar içinde katılaşıp hala taze olan acımın nedeni haline gelen kayıtsızlığına saldırıyordum.

"Komik bir şey yok mu?" diye sordum, sonra o cevap vermeden tekrar konuştum. "Buna şimdi gerçekten inanıyorum. Sakatlarla ilgilendiğini düşünmemiştim."

Eli dizimden gevşekçe düştü.

Bakışları masaya düşmeden hemen önce yüzüne bir göz attım ve anında bu kadar çirkin bir şey söylediğim için pişman oldum.

Bana karşı hisleri her neye dönüşmüş olursa olsun, onu derinden yaralama gücüne hâlâ sahiptim.

"Özür dilerim," dedim ona çabucak.

Tekrar konuşmak için ağzımı açtım ama öfkeli görünen Frankie tarafından sözüm kesildi.

Tristan'ın diğer tarafına oturdu ve bana yönelteceğini asla tahmin edemeyeceğim düşmanca bir bakış attı.

"İyi misin?" diye sordu Tristan'a, eli koluna gitti. Kısa bir süre başını salladı, ayağa kalktı ve uzaklaştı.

"Onu incitmeyi ne zaman bırakacaksın? Bu senin için ne zaman *yeterli* olacak? Eğer onun cezalandırılmasını istiyorsan, tebrikler, cehennemi yaşadı. Daha ne *istiyorsun*?"

Bir yanım ağzından çıkan her kelimeye öfke duyuyordu ama diğer yanım, bugün susmayacak olan yanım, haklı olduğunu biliyordu. Altı yıldır onu cezalandırıyordum ve bu artık kontrolden çıkmıştı.

Ayağa kalktı ve ben onun iyi olduğundan emin olmak için peşinden gittiğini biliyordum.

Elini tutarak onu durdurdum. "Ben hallederim," dedim ayağa kalkarak. "Senin yapman gereken bazı sağdıçlık görevleri var."

"Lütfen Danika. Onu geri almak zorunda değilsin ama lütfen ona karşı nazik ol. Yeterince şey yaşadı. İkiniz de yaşadınız. Bu saçmalıklarla kendine de zarar veriyorsun, biliyorsun."

Biliyordum. Başımı sallarken gözlerimin bunu ona göstermesine izin verdim.

Onu ormanda, düğün çadırları ile James'in 'ev' dediği binanın kalesi arasında bir yerde amaçsızca yürürken buldum. "Tristan," diye seslendim yüksek sesle.

Dondu kaldı. Arkasını dönmedi, sadece durdu. Ona çabucak yetiştim ve kolundan tuttum.

"Bunu söylediğim için özür dilerim. Söylediğim çok çirkin bir şeydi ve öyle demek istememiştim. Nasıl olduğumu bilirsiniz. Bir şeyleri asla kendime saklayamam ve bazen söylediklerim içimden geldiğinden daha kötü çıkar."

"Uzun zamandır bazı şeyleri kendine saklamakta oldukça iyiydin."

Kaşlarım dümdüzyukarıkalktı. haklı olduğu bir noktavardı. Dilimi tutma konusunda daha iyiydim ama ses tonunun ne demek istediğini tam olarak çözemiyordum. "Bu doğru. Ben büyüdüm. Ama orada söylediklerim yetişkince değildi ve bunun için özür diler Sana karşı bir kinim

Birlikte geçirdiğimiz... geçmişi gerçekten atlattım ve bence senhahlısın Yeniden arkadaş olmamamız için hiçbir neden yok."

"Teşekkürleryou." Sesi alçak ve boğuktu, başı öne eğikti. Yarı karanlıkta bile gözlerinin yerde kaldığını görebiliyordum.

Duruşunda o kadar yenilmiş, sesinde o kadar umutsuz bir şey vardı ki kendimi tutamadım ve ona sarıldım. Rahatlamak için, destek olmak için. Onun için mi, benim için mi, yoksa ikimiz için mi olduğunu düşünmeye cesaret edemedim.

Kollarımı boynuna dolayabilmek için parmak uçlarımda durmam gerekti ve bu da o kambur dururken oldu.

Tepki vermeden önce yaklaşık on saniye boyunca bir ceset gibi kaskatı durdu, kolları beni o kadar sert sıktı ki, tüm havam dışarı itilirken bir homurtu çıkardım.

Yavaşladı ve ben de ona doğru gevşemeden önce birkaç nefes aldım.

Bedenim kontrolü ele almış gibiydi, çünkü ona dokunmak pek çok duyuşsal anıyı geri getirdi. O ve ben bir tren enkazıydık, ama ona dokunmakla ilgili bir şey bana her zaman doğru hissettirmişti.

Ona doğru bastırdım, yüzüm hâlâ boynuna gömülüydü.

Hafifçe geri çekildi ve ben de ona baktım. Karanlıkta pek bir şey seçemiyordum ama bana baktığını biliyordum.

"Tristan," dedim usulca.

Ağzı benimkinden bir nefes uzakta olana kadar başını eğdi ve o zaman bile *oraya* gidebileceğini düşünmedim.

"Tristan."

Ellerini yüzümü kavrayacak şekilde hareket ettirdi ve görüş alanımın bir köşesinde titrediklerini görebiliyordum.

Başımı bir yana yatırdı, başını diğer yana eğdi ve dudaklarımızı birleştirdi.

Beni öptü.

Umutsuz, aç, vahşi, bana geçmiş ve geleceği unutturan bir öpücük.

Hayatımın büyük bir kısmı dünyaya karşı soğukkanlı bir rezerv sergileyerek geçti, kendime hakimiyetim kendinden emin ve görünüşte zahmetsizdi. Kısa bir öpücük ve yıllar eriyip gitti, geçmiş ve şimdiki zaman *şu anda* var olan tek bir düşüncede birleşti. Ve *şu anda*, önemli olan tek şey bu bağlantıydı, birleşen dudaklarımızdan başlayıp vücuduma yayılan ve varlığımın her bir molekülünü bir orman yangınına dönüştüren bu his.

Tersledim.

Ellerim omuzlarında pençeleşiyor, ağzım onunkine karşı açlık duyuyordu. Kendimi her zaman iyi öpüşen biri olarak görmüşümdür ve Tristan'ın da öyle olduğunu biliyordum ama bu işte hiçbir incelik yoktu. Sadece aldık, aldık ve çarpışan dişler ve savaşılan diller şeklinde verdik.

Elleri kalçalarımın gitti ve beni vücuduna doğru kaldırdı. Bu vücudu, tam olarak bu şekli, onun her kıvrımını, çıkıntısını ve kıvrımını kendi vücudumun ihtiyaç duyduğu her şeyi özlemiştim. Bacaklarım beline dolandı, ereksiyonu göbeğime doğru sertçe itilirken hayvani inilti boğazımdan kaçtı ve tam olarak doğru şekilde yer değiştirdikten sonra doğrudan klitorisime girdi.

Yürüdüğünü, beni taşıdığını biliyordum ama umurumda değildi, sadece dilini emiyor, kan tadı alana kadar dudağını ısıırıyordum. Gökyüzü başımıza yıkılabilirdi ve ben bunu umursamazdım. *Bunun peşini* bırakmıyordum; her şeyin yerine oturduğunu ve tüm yanlışların yeniden doğru olduğunu hissettiğim bu akılsız anın.

Beni yere yatırmaya çalıştı ama ben izin vermedim, bacaklarım kalçalarının etrafında bir mengene gibiydi, kollarım omuzlarına kilitlenmişti. Başını geriye çekti ve ben de boynunu ısırarak gövde mi onunkine sürtmeye başladım.

"Lütfen," diye fısıldadı kısık sesle.

Bu küçük istek üzerine ona bakabilecek kadar geri çekildim. Parlak bir fener ışığı bize doğru parlıyordu ve ben çevremizi inceledim.

Çiftlik evinin arka verandasındaydık ve Tristan kalçalarımı onunkilerden uzaklaştırarak beni verandayı boydan boya geçen kalın parmaklığın üzerine oturtuyordu.

Kafam karıştı ve yönümü şaşırdım, ona izin verdim.

Sertçe yutkundum, kim bilir ne söylemek için ağzımı açmışım ki elleri lavanta rengi nedime elbisemin eteğine uzandı ve onu kalçalarımın üzerinden yukarı doğru çekti.

Bu, konuşmaya çalışma isteğimi etkili bir şekilde bastırdı.

Bu çılgınlığa balıklama dalmıştık ve yarattığımız karmaşa için daha sonra endişelenebilirdim.

Bunu istedim, hayatımdaki tüm neşeyi dağladığımdan beri hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım gibi buna ihtiyaç duydum.

Elbiseyi düz bir şekilde yukarı çekti ve kollarım etkili bir şekilde kısıtlanana kadar başımın üzerine çevirdi. Niyetinin bu olup olmadığını bilmiyordum ya da umursamıyordum.

Sütyenimin ön kopçasını çözdü, inledi ve titreyen bir küreyi ağzına almak için eğildi.

Elleri kemerini ve fermuarını karıştırdı. İnledi ve serbest kalan ereksiyonu karnıma doğru fırladığında nefesim kesildi.

İri parmakları külotumu yana itti ve başını kaldırıp ağzımı tekrar alırken ucu içime giriyordu. Tereddüt etmedi, bunu yapmak istediğimden emin olup olmadığımı sormadı.

İçim rahatlamıştı, çünkü bu kadar şiddetli bir kazada hiç fren yapılamazdı.

Geriye doğru çekildi, sonra ileri doğru sürdü ve sert bir vuruşla sikini içime gömdü.

İhtiyacımız olanı, onun kollarına son kez girdiğimden beri açlığını çektiğim şeyi alırken dünya durdu.

Çılgınca bir çiftleşmeydi, beni birkaç sert, ağır vuruşla coşkunun doruklarına çıkaran hızlı bir birleşme, çok kısa sürede bitti - ateşli aşk ilişkimizin mükemmel bir kanıtı.

İşimiz bittikten sonra çok uzun bir süre hareket etmedik ve daha da önemlisi konuşmadık. Kelimeler büyüü bozabilirdi. Kelimeler gerçeklikti. Bu çalınmış bir andı ve ben onu gerçeklikten olabildiğince uzak tutmak istiyordum.

Alnım bir noktada omzuna düşmüştü ve yanağı başımın üstüne bastırılmıştı. Geri çekilmedi, aramızdaki tek hareket soluk soluğa nefeslerimizin kesik kesik çekilmesi idi ve penisi hâlâ içimde seğiriyordu.

Dakikalar ya da bir saat boyunca öylece kaldık. Ne düşünüyor olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve elimizdeki an ve onun kollarında olmanın verdiği zevk dışında hiçbir şey düşünmemek için kendimi zor tutuyordum.

Yıllardır yaptığım ilk düşüncesizce şeydi, ama çok fena oldu. "Danika," diye konuştu sonunda, sesi boğuk ama yumuşaktı.

Derin bir iç çektim ve geri çekildim. Büyü bozulmuştu.

2014 BAŞINDA GELİYOR

SEVGİLİ TETİKLEYİCİ, Tristan ve Danika'nın hikayesinin son bölümü

ÇAPRAZ GEÇİŞ

R.K. Lilley'den bir crossover bonus sahnesi

İnek Uyarısı Uyarısı: İki dünya çarpışmak üzere. Dikkatli olun.

Ateşi Solumak filmindeki Vegas'ın *Kötü Şeyler* ve *Havada* filmlerinde gördüğünüz Vegas'a karıştığını düşündüğümde aklıma gelen şey şu. Bu tamamen kendi inek eğlencem için.

Bu sahne, hem şehir fantezisi hem de çağdaş romantizm kitaplarımın hayranları için özel olarak formüle edilmiştir. Keyfini çıkarın:)

TRISTAN

Barbie ve Ken'in gerçek boyutlu bir versiyonu salona girdiğinde sihirbazlık rutinimin üçte ikisini tamamlamıştım. Adam parlayan bir kılıç sallıyordu, kadın ise gülünç derecede büyük bir balta.

Zayıf, kel bir adam arkalarından onları yakından takip etti. Bu adam silah bile taşımıyordu ama diğer ikisinden daha korkutucu görünüyordu. Nedenini bilmiyordum. Ölü gözleri ya da ifadesiz yüzü belki de?

Kadın benimle sanki gösterimi bölmüyorlarmış, iki bin hevesli izleyicinin dikkatini çekmiyorlarmış gibi konuştu.

Sanki buranın sahibiymiş gibi konuşuyordu.

"Buraya gerçekten uzun boylu Asyalı bir adam mı geldi?" Barbie bir elini sahneye sıçramak için kullanarak sordu. Etkileyici bir manevraydı, özellikle de diğer elindeki koca baltayla "çok büyük bir İsveçli adam mı? Ya da... belki başka bir şey, nasıl açıklayacağını bilemediğin bir şey?" "Ya da uzun boylu bir kadın," diye ekledi Ken, İngiliz aksanının bir ipucunu ortaya çıkararak. Sahneye arkasından atladı "Saç renginin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yokama... gözleri eksik olabilir ve ona benziyor." Barbie'yi işaret etti. "Bunlardan herhangi biri bir şey çağrıştırıyor mu?" Artık aynı seviyede olduğumuza göre bana "Sen kocaman bir orospu

Ellerimi kalçalarımın koyup başımı soru sorar gibi eğerek kadına bakarken sahnedeki gülümsememi takınıyordum. "Siz kimsiniz ve o dev baltayla benim tiyatromda ne işiniz var?"

Barbie dişlerini göstererek gülümsedi.

Muhteşem bir kadındı. Altın sarısı saçları o kadar parlak, dalgalı ve gürdü ki, peruk olduğunu düşündüm ve kıvrımları Playboy malzemesiydi, ama onda korkutucu bir şey yoksa lanet olsun bana, vahşi bir şey, sanki yoluna çıkarsanız, sizi küçük lokmalar halinde doğramak için o balta desteğini kullanacakmış gibi. "Önce ben sordum," dedi yumuşak bir sesle.

Balta çok inandırıcı bir dekordu, gerçi devasa şeyi tutuşundaki rahatlık bunu ele veriyordu. Uzun boylu ama ince yapılıydı ve eğer gerçek olsaydı böyle bir şeyi asla tutamazdı.

Başımı salladım. "Caddenin aşağısındaki Mystic Casino'ya bakmalısın. Güzel bir yer ama orada *gerçekten* garip şeyler döndüğünü duydum."

Bu izleyicilerden bir kıkırdama aldı.

Bunu çok komik buldu, baltasını bana doğrulttu ve güldü. Bunu yaparken bir tür Viking savaşçısına benziyordu ve bu küçük dramada canlandığı şeyin bu olup olmadığını merak ettim. "*Bu* çok komik."

"Oradan nefret ediyorum," diye mırıldandı kel adam, aniden Barbie'nin yanında belirdi. Onun hareket ettiğini bile görmemiştim.

Ken bulaşıcı bir sırıtışla, "Çok zeki bir adam," dedi. "Yani bu gece burada aykırı bir şey görmedin mi?" Sanki bir şey arıyormuş gibi yere bakıyordu. "Hiç mi tuhaf bir şey yok?"

"Böldüğünüz bu sihir gösterisinde olanlardan başka bir şey yok mu?" "Oh, bu o mu?" Ken sordu, bu ihtimal karşısında neşeli görünüyordu. "Boyuna posuna bakınca seni bir tür MMA dövüşçüsü sanmışım ama sihirbazlık gösterisi çok daha iyi. O zaman bize bir numara göster, olur mu?"

Barbie gözlerini devirdi. "Gerçekten mi Christian," dedi nefesinin altından.

Hoş bir gülümsemeyle, "Yerlerinize oturun, ben de memnuniyetle otururum," dedim. Dikkat dağıtıcı olaylar her gece oluyordu. Onları gösteriye dahil etmek genellikle kolaydı ama bu üçü şimdiye kadar karşılaştıklarımın en tuhafıydı. Ücretli oyuncular olduklarından hiç şüphem yoktu.

"Bizim koltuklarımız yok, dostum. Gerçekten büyük silahlarımız var ve bu genellikle
-"

Barbie bir elini kaldırdı ve Ken/Christian sustu. "Bunu hissettin mi?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı.

İki adam başlarını salladı. "Ne oldu?" Baldy ona sordu.

Sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi etrafına bakınmaya başladı. "Misafirimiz var. Bizi nasıl bulduğunu sorma."

"Ve o derken," dedi Christian, "sanırım kastettiğiniz..."

"Patron adam," diye cevap verdi Baldy, tiksiniş görünüyordu. "Druidler bir an bile rahat durmuyor, yemin ederim."

"Druidler mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Bahsettikleri en yersiz şey bu olduğu için sormam gerektiğini düşündüm.

Barbie bana başını salladı. "Onlar hakkında konuşma ve ortaya çıktıklarında dikkatleri üzerine çekme. Sadece işine bak, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davran, bilsen bile. Onlar bizi istiyor, seni değil."

Gülümsedim, *bununla* nasıl oynayacağımdan emin değildim. Belli ki doğaçlamanın ilk kuralını unutmuştu: her zaman akışına bırak. Eğer Druidler hakkında konuşmama izin verilmezse, ki konuyu açmışlardı, en azından benim açımdan oyun dururdu. Eğer bunun için bir senaryo varsa bile, ben onu almamıştım.

"Hepiniz kendinize ne diyorsunuz?" Sessizlik içinde çok fazla zaman geçtikten sonra onlara sordum. Küçük tiyatro topluluklarını tanıtmaya çalıştıklarını düşündüm.

Güvenliğin hangi cehennemde olduğunu merak ettim.

Christian sırtıttı. "Bize Ejderha Avcıları deyin!"

Barbie başını salladı, sonra öne doğru eğildi ve koluna sert bir yumruk attı. Savaş baltasını tekrar bana doğrulttu. "Sakın bize öyle deme. Ciddiyim."

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandı Baldy, bana doğru bakmadan.

Aniden, aynı anda, tiyatrodaki tüm kapılar ardına kadar açıldı. Sahneden göremediklerimi duyabiliyordum, en az yirmi kapı aynı anda çarparak açıldı.

Bu benim numaralarımın biri değildi. Barbie'ye kaşlarımı kaldırdım. "Neydi o?" Ona sordum, her ne ise onun da bu numaranın içinde olduğunu düşündüm. Sorumlu kişi o gibi görünüyordu.

Yüzünü buruşturdu ve elini belli belirsiz ana girişe doğru salladı. "Öğrenmek üzeresin. Ne dediğimi unutma."

İri yarı, siyah saçlı bir adam koridordan geçerek doğrudan sahneye doğru ilerledi. Bir gözünün üzerinde siyah bir yama vardı ve geniş omuzlarından ayaklarına kadar onu örten bir tür koyu renk cübbe giymişti.

Bu yeni gelen öfke saçıyordu. Baldy artık odadaki en korkutucu orospu çocuğu değildi.

İşte gerçek tiyatro başlıyor, diye düşündüm, bir düzine kara cüppeli figür onun arkasında iki sıra halinde dizilirken.

Asker gibi yürüyorlardı, adımları kesin, duruşları düzgündü. Kostümlerle bunu tamamen yeni bir seviyeye taşıyorlardı. Barbie, Ken ve Baldy, en azından kot pantolon giymişlerdi. Kalabalıkta göze çarpabilirlerdi ama bu grup tamamen başka bir şeydi.

Lider Göz Yaması, tek gözünü Barbie'ye dikmiş, karanlık bir ifade takınmıştı. "Burada ne yapıyorsun Jillian?" diye sordu ona hitaben. "Hiçbirimiz bu arazide olmamalıyız."

"Burada ne yaptığımızı biliyorsun. Drake'in bu tarafa geldiğini gördük," diye yan gözle bana baktı. Ortadan kayboldu. Biz de burada olduğunu düşündük."

Göz yaması başını salladı. "İmkansız. Bu mülk bu tür şeylere karşı korumalı."

"Warded," bu kelimeyi denedim, bu noktada katılmam gerekip gerekmediğini merak ediyordum.

Barbie/Jillian bana uyarıcı bir bakış attı ve sustu ama artık çok geçti, Gözyaşı bana odaklanmıştı.

"Kim o?" diye sordu ona.

Sesimi yansıtarak gülümsedim, "Bu benim küçük şovumu bölüyorsunuz. Ben Tristan Vega. İllüzyonist." Sözlerime bir alkış tufanı eşlik etti. Bir sırtışı bastırdım.

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi yine Jillian'a bakıyordu. "Burada temizlememiz için ne kadar büyük bir karmaşa yaratmışsın."

"Temizliğe gerek yok," diye onu rahatlatı. "Bunların hepsi sihirbazlık gösterisinin bir parçası. Hepsi bu. Değil mi Tristan, biz sadece senin gösterinin bir parçasıyız?"

"Elbette, başka ne olabilir ki?" Bunun nereye varacağını merak ederek yumuşak bir sesle söyledim.

Gözyaşı memnun görünmüyordu. "O zaman sizi yalnız bırakalım. Unuttuysan diye söylüyorum, bizimle çalışman gerekiyor, bu yüzden *onu* bulursan hemen benimle iletişime geç. Anladın mı?"

Sadece başını salladı ve onun gidişini izledi. "Hiç fark ettin mi," diye düşündü, o gittikten sonra, "ne zaman biri bir şeyin imkânsız olduğunu söylese, genellikle tam da o şeyin gerçekleştiği zaman oluyor? Sence bu herkes için mi geçerli, yoksa sadece bizim için mi?" İki arkadaşına hitap ettiğini düşündüm.

"Bunu ben de fark *ettim*," diye onayladı Christian.

"Sadece biz varız." Başım döndü, çünkü bu onun sesiydi ama farklı bir yönden geliyordu.

İki kez göz kırptım, sonra ileri geri baktım, çünkü şimdi Jillian'dan iki tane vardı ve Baldy ortadan kaybolmuştu.

"İyi numara," dedim onun orijinal versiyonuna. "İkiz olduğunu tahmin ediyorum ama kız kardeşinin buraya nasıl bu kadar hızlı geldiğinden emin değilim."

Jillian başını sallıyor ve kendisinin diğer versiyonuna ters ters bakıyordu. "Gerçekten mi?" diye sordu kız kardeşine. "Değişmeden beş dakika bile geçiremedin mi?" Bana baktı. "Ve ona kız kardeşim deme. Bu çok aşağılayıcı."

Diğeri ona gülümseyerek "Gerçekten mi *abla*?" dedi. Bu gülümseme bana biraz şeytani gelmişti ama nedenini söyleyemezdim. Tahmin etmem gerekirse, ölü gözlerden kaynaklandığını söyleyebilirim. "*Bu çok aşağılayıcı. Bana şey deme.*"

Jillian onu işaret etti. "Bana *abla* deme. Ve bana bir şey olduğunu söyleyen sendin."

"Bayanlar, bayanlar!" Christian, gözleri yerde, sahne boyunca volta atarak seslendi. "Tekrar aynı tartışmayı bitirmek istediğinizde, muhtemelen bu Çeyi bulmalı ve büyük adamın sihir gösterisine devam etmesine izin vermeliyiz.

Hepsi sahnenin zeminini dikkatle aramaya başladı.

"Acaba içlerinden biri kontak lensini mi kaybetti?" İzleyicilere sordum, onlar da güldüler.

"Buldum!" Christian zaferle haykırdı.

Tam o sırada dönüp baktım, kılıcı büyümüşü ve artık mavi mavi parlıyordu, doğruca sahnenin zeminine sapladı.

İrkildim. Bu şeyin altında o kadar çok hileli kapı vardı ki, eğer o şeyi gerçekten zemine saplıyorsa önemli bir şeye zarar vermemesi mümkün değildi.

Altındaki zeminde parlayan, dönen mavi bir daire belirdi, sonra boyut olarak büyümeye başladı.

Jillian yanımdan geçerken sessizce, "Bunu kendine sakla," dedi.

Christian seyircilere el salladı ve sonra çemberin içine girdi. Çemberin içine doğru alçalmaya başladı ve yavaşça yerde kayboldu.

Jillian'ın kız kardeşi aceleyle arkasından gitti ve büyülenmiş bir halde numarayı izleyen seyircilere dönüp bakmadı bile. Aslında, Christian'ı takip edip parlayan mavi çemberin içine batarken sırtını hepsine dönmüştü.

Ben de çok etkilendim, çünkü bunu nasıl yaptıklarını göremiyordum ve gözlerim bu tür şeyleri yakalamak için iyi eğitilmişti.

Jillian mavi küreye yaklaşıırken bana ve seyircilere el salladı. Küre büyümeye devam etti. "Yetenekli illüzyonist Tristan Vega'dan sihir!" diye seslendi bana doğru işaret ederek.

O yerde kaybolurken bile kalabalık alkışlarla patladı.

Tüm çember onunla birlikte yok oldu ve ben bile nereye gitmiş olabileceklerine dair bir iz göremedim. Bir tuzak kapısı açmış olmalı ve ben bir şekilde bunu kaçırmışım. Olası değil ama tek mantıklı açıklama bu.

Bir elimi uzatıp kayboldukları yeri işaret ettim. Selam vermek için geri dönmeyi planlayıp planlamadıklarına dair hiçbir fikrim yoktu ama o köprüye geldiğimde geçecektim. "Bayanlar ve baylar, Ejderha Avcıları için güzel ve sağlıklı bir alkış alalım!"

Kalabalık patladı. Ben de onlarla birlikte alkışladım, şaşkınlık içindeydim ve her şey beni eğlendiriyordu.

Öğle yemeği için oturduğumuz sırada James'e bunu sormak için yaklaşık bir hafta fırsat bulamadım. Her şeyi bir araya getirdiğini düşündüm. Sadece beni taciz etmek için bu kadar zahmete girebilirdi. Ayrıca, buranın sahibiydi.

"Bu arada aktörler konusunda iyi iş çıkardın," dedim ona. "Onları nereden buldun? Yeni yetmeler mi?"

Bana eğlenen bir gülümseme fırlattı. "Tanrı aşkına," dedi kısa ve öz bir ses tonuyla, "şimdi neden bahsediyorsun?"

Güldüm. "Sen olduğunu biliyorum. Peki o efektleri nasıl hazırladın? *Benim* tiyatromdaydı. Orayı didik didik aradım. Gösteriden sonra bir saat boyunca o bölgeyi incelediğimi ve bunu nasıl yaptıklarını hâlâ çözemediğimi bilmek sizi mutlu edecektir."

Gözlerini devirdi. "Umarım yine içmeye başlamamışsındır."

Güldüm. "Sadece söyle bana. Sen kazandın. Numarayı çözemedim. Bunun bir tür yemleme ve değiştirme olduğunu, cüppeli adamların içeri girdiklerinde bir şekilde hileyi kurduklarını ya da diğerleri kurarken benim dikkatimi dağıttıklarını biliyorum, ama yine de tüm izleri nasıl yanlarında götürdüklerini bilmiyorum. Şimdi bana bunu nasıl yaptığını anlat. Kiraladığın başka bir oyun mu bu?"

Başını iki yana salladı. "Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok ve sana ödediğim parayla başka bir gösteriyi karşılayamam."

Gösteriden sadece birkaç saat sonra görüntüleri ben de incelemiştim.

James çok titizdi. Bu onun işi olmasa bile, filmi görmemiş olması mümkün değildi.

"Geçen Perşembe gecesı. Şu üç sihirbaz mı? Artı, bir düzine figüran. Görüntüleri izlediğınızı biliyorum."

"Perşembe mi dediniz? O gece tüm kameralar karardı. Garipti ama bazen böyle şeyler olur. Bana Perşembe günü ilginç bir şey olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Ona ters ters baktım. Aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissediyordum ve niyetinin bu olduğunu biliyordum. "Yeter artık. Bunu daha ne kadar uzatacaksın?"

Ellerini havaya kaldırdı ama gülümsüyordu, eğlendiği belliydi. "Git kendin kontrol et. Perşembe günü kameralar silinmişti. Ve o gece şovunuz sırasında bir tür eşek şakası yapıldıysa, başka bir yere bakmalısınız, çünkü kesinlikle ben değildim. Frankie olabilir mi?"

"Belki," dedim yavaşça. Dublörden gerçekten haberi olmadığını anlamaya başlamıştım. Başka kim böyle bir şey yapacak kaynaklara sahip olabilirdi ki? Belki de Frankie konusunda haklıydı. Belki de bazı iyilikler istemişti. Eğlence sektöründe pek çok tanıdığı vardı.

Bunu daha sonra ona sormak için aklıma bir not aldım. *Benim* sahnemde bu numarayı nasıl yaptıklarını gerçekten bilmek isterdim.

Daha fazla crossover eğlencesi yakında www.rklilley.com adresinde

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

